colecţia

ALCRIS

82

ROZ

Iubire sau nimic

Kay Hooper

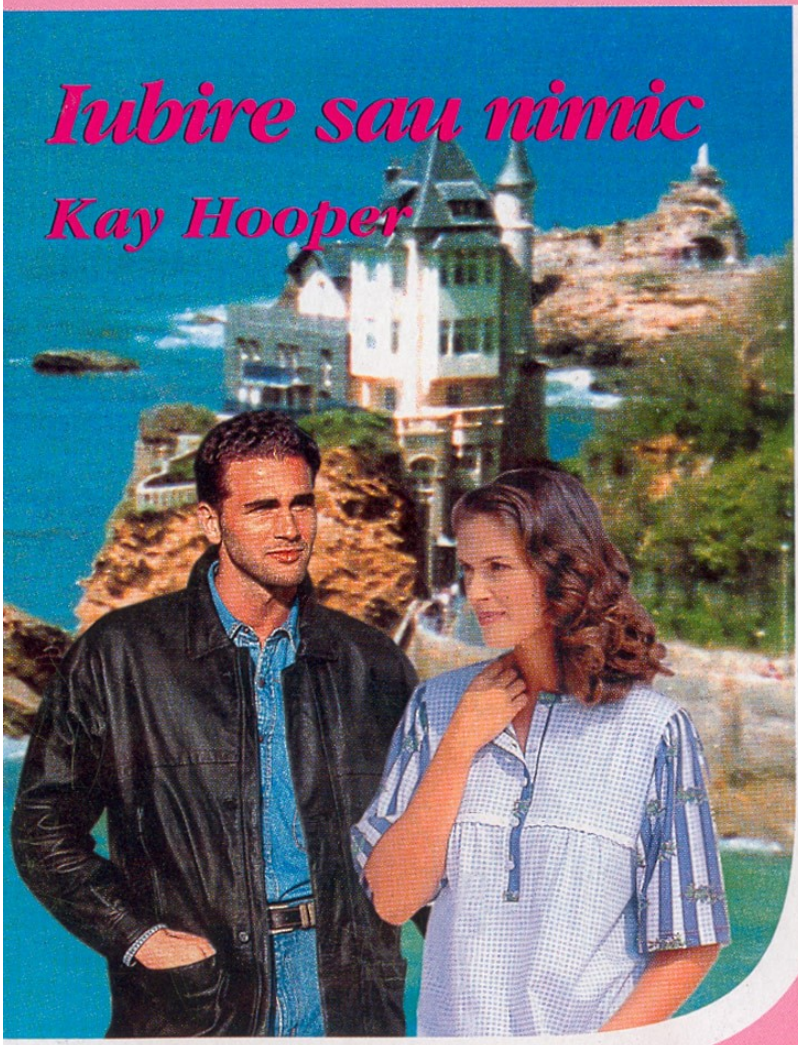

KAY HOOPER
IUBIRE SAU NIMIC

Traducător: Mihnea Columbeanu
Editura ALCRIS, 2001

Titlu original: LOVE OR NOTHING
ISBN 973-9405-58-3

— Încotro? întrebă el. La Manacor, pentru un şirag de perle, la încă, pentru o pereche de pantofi, sau o plimbare romantică până pe peninsula Formentor?

Majora îi aparţinea lui Fernando – sau, cel puţin, aşa i se părea lui Ruth. Se întâlniseră cu un an în urmă şi se îndrăgostiseră, dar nu ajunseseră nicăieri. Acum venise din nou, iar dorinţele ei erau

porunci pentru el – sau cel puţin aşa îi făgăduise. Dar nu putea avea singurul lucru pe care îl dorea cu adevărat – inima lui.

Capitolul 1

Era înalt. Ruth observase din prima clipă. Capul şi umerii i se distingeau deasupra tuturor celorlalţi invitaţi în apartamentul Guadalquivir al hotelului Sevilla, unde compania Iberia International Airlines organizase o recepţie promoţională.

Ruth stătea lângă fereastră, intenţionat izolată, privind spre unul dintre cele şapte poduri construite pentru a asigura accesul la Sevilla Expo. În momentul sosirii lui se întorsese, parcă silită de o forţă mistică. Ochii li se întâlniseră, iar degetele lui Ruth strânseseră mai tare piciorul cupei cu şampanie – un gest defensiv, ca întotdeauna când atrăgea atenţia unui mascul arătos.

Actualmente, în viaţa ei profesiunea era pe primul loc, iar ochii i se îndreptară instinctiv dinspre necunoscut către partenerul ei, Steve Cannock, aflat în cealaltă parte a încăperii. Acesta nu-i oferi niciun sprijin. Şi pentru Steve meseria

era mai importantă decât distracţiile, dar în seara aceea făcea o excepţie. Ruth punea totul pe seama febrei Expoziţiei, Steve fiind cucerit de frumuseţea unei superbe stewardese. Părea să fi uitat că se aflau acolo ca să lege relaţii la nivel european pentru agenţia lor şi se delecta flirtând.

Ruth se întoarse din nou spre fereastră, în timp ce străinul părea să se îndrepte către ea. Da, era posibil să fie o relaţie utilă, dar Ruth simţea cumva că îi putea crea complicaţii nejustificate.

— Femeile frumoase, cu părul negru ca pana corbului, care nu circulă la petreceri, îmi inspiră o fascinaţie puternică, se auzi din spatele ei un glas onctuos. Nu păreţi să vă plictisiţi şi, cu o asemenea rochie, sunt convins că nu sunteţi nici timidă…

Întorcând capul, Ruth apucă să-i vadă ochii întunecoşi şi calzi admirându-i rochia neagră scânteietoare care i se mula pe trupul zvelt. Bărbatul zâmbi, cu o expresie lipsită de poftă, care o făcu să se destindă.

— Dar poate nici nu sunteţi reală, cum în

acest moment nu este nimic altceva în Sevilla. O fantezie creată pentru a scoate din minţi oamenii cu capul pe umeri.

Ruth râse, cu ochii albaştri strălucind de amuzament.

— Cu asemenea texte, mă întreb cât de real sunteţi dumneavoastră.

Privirile li se întâlniră din nou şi, din cauza apropierii, Ruth nu-i mai putu evita ochii. Ciudat, nici n-o dorea. Era un bărbat aparte.

— De unde aţi ştiut că sunt englezoaică? întrebă ea încet.

Expresia lui deveni mai gânditoare, iar colţurile gurii precis conturate i se arcuiră într-un uşor zâmbet misterios.

— Duende[1], spuse el încet. Aveţi un spirit anume, imposibil de definit, cu care sunt înzestraţi numai cei mai buni poeţi spanioli, dansatorii de flamenco şi pictorii.

---

1 **Duende** sau **tener duende** ("a avea **duende**") înseamnă *a avea suflet*, emoţie, expresivitate şi autenticitate, deseori în conexiune cu ***flamenco***. Termenul artistic şi, în special, cel muzical a fost derivat de la ***duende*** - zână sau spiriduş din mitologia spaniolă.

Ochii lui Ruth se dilatară. Nu-şi putu stăpâni un surâs.

— Dar de unde ştiţi că nu sunt poetă, dansatoare de flamenco sau pictoriţă?

Cu un zâmbet orbitor şi cât se poate de iritant, bărbatul răspunse:

— Ştiu. Dacă aţi fi, nu v-aţi afla aici.

Privirea i se abătu spre luminile expoziţiei care licăreau în depărtare, multicolore.

— Fauna exotică a lumii este acolo, defilând în văzul întregului univers, pe când dumneavoastră sunteţi aici…

— Deci, nu pot fi decât englezoaică? îl tachină ea.

Înclinând capul, necunoscutul îi şopti la ureche, pe un ton sâcâitor:

— Deci, sunteţi.

Vorbea de parcă acest lucru ar fi înzestrat-o într-adevăr cu o calitate greu de definit.

— Şi dumneavoastră, señor, e clar că sunteţi un mediteranean cu sânge cald în vene, dar…

Se întrerupse, cu o lucire răutăcioasă în ochi.

— …sunteţi…

Îşi lăsă privirea să-l cutreiere din cap până-n picioare.

— …îndrăznesc să spun… mai înalt decât majoritatea celorlalţi.

Bărbatul râse, luându-i mâna pentru a o săruta uşor.

— O particularitate a vieţii face ca, de când cu deschiderea Spaniei spre turism, media de înălţime a naţiunii noastre să fi crescut considerabil. Odinioară, eram ţărani care mâncau o dată pe săptămână. Acum, avem bucuria de a mânca zilnic.

Vorbea pe un ton vesel şi ironic, iar Ruth nu-şi putu stăpâni râsul.

— Dar asta nu explică statura dumneavoastră, îl tachină ea. N-aţi fost niciodată ţăran, sunt sigură.

Necunoscutul râse încetişor.

— Atunci, poate că statura mea se datorează faptului că încerc să ajung la stele.

Continua să-i ţină mâna şi i-o ridică din nou

la buze, atingându-i abia simţit dosul palmei.

— *Querida*, şopti el. Cred că astă seară am prins în sfârşit una.

Încet, Ruth îşi retrase mâna dintr-a lui. Avea o atingere caldă şi blândă, asemenea incredibililor lui ochi, adumbriţi acum de o stare pe care Ruth o recunoştea, dar n-o putea respinge în niciun fel. Simţi atracţia fizică şi, în mod remarcabil, nu făcu niciun efort de a o înfrunta. Crezuse că încă mai era marcată de desfacerea logodnei, imună la asemenea flirturi, dar acest om îi făcea curte cu o artă rafinată, irezistibilă. Însă trebuia să-i reziste, fiindcă se afla în Sevilla, o Sevilla nouă şi sclipitoare, care sfida orice credibilitate.

Cu un surâs şovăitor, întoarse capul, sorbind şampanie şi privind pe fereastră. Un spectacol cu fascicule laser, pe malul lacului, lumina cerul catifelat al nopţii andaluze. Acolo se ascundeau toate secretele vieţii şi ale universului. Viitorul şi trecutul lumii se adunaseră pe o insulă, spre a fi văzute şi contemplate cu uimire. Existau acolo construcţii care sfidau legile gravitaţiei, fântâni

arteziene şi cascade de apă rece care, noaptea, ofereau privelişti multicolore şi strălucitoare, umplând inima de palpitaţiile emoţiei.

Ruth avea toate acestea ca să-i umple şi ei inima, dar pe moment nu se putea gândi decât la străinul care plecase de lângă ea. Îi simţea lipsa, ceea ce o punea pe gânduri.

Dintr-odată, paharul gol îi fu luat din mână, înlocuit cu altul. Simţi răcoarea băuturii proaspăt turnate şi ridică privirea spre necunoscutul revenit alături.

— O luăm de la început? propuse el, încet. Fernando Serra.

Ruth zâmbi.

— Ruth Appleton, se prezentă ea.

Numai glasurile lor se auzeau în cameră. Numai ei erau prezenţi. Ruth îşi umezi buzele uscate, simţind cum acel Fernando intra în lumea ei secretă, fără ca ea să aibă puterea de a-l opri. Voia să converseze firesc, despre serviciu şi motivele prezenţei tuturor acolo, aşa cum ar fi făcut cu oricare alt invitat. Acesta era scopul unor

asemenea întruniri. Trebuia să încerce… trebuia.

— Lucraţi… lucraţi la liniile aeriene? îl întrebă ea.

Bărbatul zâmbi, ca şi cum ar fi ştiut cu preţul cărui efort vorbise, dar îi răspunse binevoitor:

— Nu. Sunt proprietarul reţelei de hoteluri Serra din Majorca.

— A, aşa… deci, sunteţi majorcan?

Serra dădu din cap.

— Am venit la expoziţie ca să-mi promovez hotelurile. Şi dumneavoastră?

— În parte ca să lucrez, în parte din plăcere. Partenerul meu şi cu mine – arătă ea cu capul în direcţia lui Steve, iar Fernando aruncă o privire într-acolo şi imediat reveni spre ea cu ochii, care acum însă nu mai erau atât de calzi – avem o companie de marketing turistic, continuă Ruth, mirată de schimbarea din expresia lui.

Probabil că omul era un romantic, considerându-l pe Steve un obstacol pe care-l avea de învins. Acest gând o făcu să zâmbească în sinea ei. Ruth şi Steve erau parteneri de afaceri şi

prieteni foarte buni.

— Steve şi cu mine ne-am asociat acum câtva timp. Lucram amândoi în afacerile turistice şi nici unuia dintre noi nu-i prea plăcea să slugărească la alţii. Ne-am pus la un loc resursele şi cunoştinţele, întemeind o companie proprie. Pregătim pachete cu stimulente de voiaj pentru firmele care vor să-şi recompenseze comercianţii ale căror tranzacţii prosperă. E o muncă foarte interesantă.

— Sunt impresionat, răspunse Fernando. Deci, aţi veni la Sevilla atât în interes de afaceri, cât şi pentru plăcere. Am aflat care sunt afacerile, dar încă nu ştiu ce anume vă face plăcere.

— Expoziţia.

— E singura plăcere? se interesă el, sugestiv.

Era un om atât de charismatic, încât Ruth nu se putu simţi jignită.

— Da, singura, răspunse ea cu voce înceată, dar totuşi fermă.

Fernando zâmbi, ridicând la buze paharul cu şampanie, iar Ruth se aşteptă să-i arunce vreo provocare dar, neauzind niciuna, avu un sentiment

ciudat, aproape de dezamăgire. Nu-şi dorea relaţii romantice cu bărbaţii. Afacerile îi ofereau satisfacţii mai mari decât orice legături amoroase. Începuseră ca un panaceu pentru o relaţie eşuată şi în curând deveniseră un sistem de relaţii personale în sine. Ruth îşi iubea cu pasiune munca.

— Şi ce părere vă face?

Nedumerită, clipi din ochi.

— Ce anume?

— Expoziţia, răspunse Fernando înălţând o sprânceană, ca şi cum s-ar fi întrebat la ce se gândea.

Ruth râse.

— N-o pot asimila pe toată, spuse ea cu un oftat adânc, ridicând din umeri. Mă copleşeşte. Ieri am vizitat-o pentru prima dată. Steve avea întâlnire cu cineva din Sevilla, aşa că m-am dus singură. Erau atâtea de văzut… continuă, râzând de propria-i naivitate. Peste măsură de multe. Până la urmă, m-am aşezat pe malul lacului, lăsând totul să mă acopere.

Fernando o privi cum sorbea din şampanie, apoi îi puse o mână sub bărbie. Era o atingere caldă, senzuală, care-i opri inima în loc.

— Nu trebuie să te grăbeşti, spuse el încet, mângâindu-i bărbia cu degetul mare. La fel ca tot ce e bun pe lumea asta, trebuie s-o iei cu încetul.

Un moment, Ruth simţi că i se usca gâtul şi trupul îi ceda în faţa unei stări pe care ar fi preferat să n-o recunoască – nevoia unei pasiuni de alt gen în viaţa ei. În ochi îi licări nesiguranţa, iar Fernando îşi retrase mâna.

— Ai nevoie de un ghid, sugeră el. Îmi permiţi să te însoţesc?

Propunerea fusese exprimată elegant, fără niciun dublu înţeles. Dar nu-l cunoştea. Putea să-şi ofere sincer serviciile de ghid prin expoziţia, dar la fel de bine se putea oferi s-o îndrume prin meandrele unei cu totul alte arte!

Ruth îl căută pe Steve din privire, ca şi cum la el ar fi găsit răspunsurile de care avea nevoie. Steve se uită spre ea, îşi zâmbiră, iar Ruth simţi cumva că, dacă partenerul ei consideră că avea

greutăţi, i-ar fi venit imediat în ajutor. El, însă, n-o făcu. Îl învrednici pe Fernando cu o privire scurtă şi, convins că Ruth se afla pe mâini sigure, reveni spre frumoasa stewardesă.

— Nu te poate ajuta, spuse încet Fernando. Trebuie să te hotărăşti singură, *querida*. Nu e o hotărâre chiar atât de greu de luat, nu-i aşa?

Ochii ei reveniră spre el, studiindu-l înainte de a deschide gura să-i răspundă. Îi contemplă trăsăturile fine ale chipului, tunsoarea şi textura părului aproape negru, tonusul pielii bronzate. Nu încăpea îndoială că avea o înfăţişare şi o bună creştere impecabile. Întreaga lui fiinţă era o bucurie a ochilor şi a simţurilor. Se cunoşteau doar de câteva minute şi totuşi Ruth avea senzaţia că, dacă Fernando ar fi dispărut acum din viaţa ei, ar fi lăsat în urmă un gol inexplicabil.

— Nu, nu e greu de loc, răspunse ea cu sinceritate.

Îi era remarcabil de uşor, întrucât Ruth nu era genul de femeie care să se piardă atât de repede cu firea.

— Mi-ar face mare plăcere, adăugă.

Fernando zâmbi, fără triumf, doar cu fireasca încântare că-i acceptase oferta, iar Ruth ştiu în adâncul inimii că nu avea de ce să se teamă de el.

Multă vreme, nu mai schimbară o vorbă. Stăteau doar privind jocurile de artificii de deasupra podului spre expoziţie. La un moment dat, deveni conştientă de mirosul coloniei lui. În alt moment, îşi dădu seama că încăperea se golise.

— N-ar trebui să stăm aici, spuse încet Fernando. Mai bine ne-am duce acolo, ca să începem cooperarea.

O luă de mână, dar de astă dată nu i-o mai ridică la buze. Îşi coborî capul, atingându-i în treacă gura cu a lui. Contactul fu scurt, dar senzual şi suficient de intim pentru a-i face inima să se topească. Ruth nu se retrase, ci lăsă ca uşoara apăsare să i se infiltreze până în adâncul sufletului. Se întâmpla ceva, un lucru atât de plăcut încât nu voia să se sfârşească prea repede. Cu ochii uşor înceţoşaţi, îl simţi strângându-i puţin mai tare mâna, în timp ce o conducea afară din

apartamentul Guadalquivir.

— Nu-mi vine să cred, şopti Ruth, în timp ce se lăsa condusă de Fernando spre o masă de pe malul lacului.

Se aşează, epuizată, împingându-şi înapoi părul negru din jurul tâmplelor. Îl aşteptă pe Fernando să comande de băut, apoi se rezemă pe masa umbrită de o boltă cu iasomie şi pasiflora. Fernando se aplecă spre ea, luându-i mâna mică şi caldă într-a lui. Era un contact insuportabil de intim pentru amândoi şi nu avea nicio legătură cu temperatura aerului. Se desprinseră, Ruth roşind, iar Fernando închizând pe jumătate ochii, cu o expresie chinuită.

— Ce nu-ţi vine să crezi, *querida*?

— Totul, arătă ea în jur şi în sus. Expoziţia. E incredibilă. O activitate de nedescris în cuvinte, nu încetează nici ziua, nici noaptea. Concerte, petreceri, proiecţii cu laser.

— Şi nu e decât ziua a doua, râse Fernando.

— Ar trebui să lucrez, spuse dintr-odată

Ruth, cu seriozitate.

— Şi eu.

Izbucniră amândoi în râs, nepăsători.

La primele ore ale dimineţii, Fernando o condusese înapoi la hotel şi, cuprinzându-i faţa în mâini, o sărutase tandru. Ea îi răspunsese cuprinzându-l strâns cu braţele pe după gât.

— *Querida*, îi murmurase el la ureche, făcând-o să aştepte cu răsuflarea tăiată cuvintele pe care spera să le audă – că însemna ceva pentru el, că Fernando avea nevoie de ea, că dorea s-o iubească. Eşti fericită, *querida*?

Ruth dăduse din cap, zâmbind, iar Fernando o sărutase pe vârful nasului.

— Mâine vei fi şi mai fericită, îi şoptise şi, lăsându-şi gura peste a ei, o sărutase încă odată, înainte de a se întoarce să plece.

Iar a doua zi, într-adevăr, fusese şi mai fericită. Ruth o simţise din momentul când Fernando venise s-o ia de la hotel, pornind din nou spre locul de la Cartuja al expoziţiei. Acum, stând

aşezaţi faţă în faţă la masa umbrită, învăluiţi de parfumul îmbătător al iasomiei, Ruth ştia că multă vreme n-aveau s-o mai poată ţine aşa.

Ospătarul le aduse bere rece şi, înainte de a bea, îi luă mâna într-a lui.

— Te iubesc, spuse el foarte încet, cu sentimentele arzându-i în ochi, iar inima lui Ruth începu să bată asurzitor de tare.

Strângându-i mâna într-a ei, îi zâmbi, şoptind:

— Ştiu.

— Ştii? surâse el. De unde ştii?

Ochii lui Ruth străluceau de fericire.

— Era inevitabill.

— Inevitabil, într-adevăr, repetă el încet.

Încet, Ruth începu să articuleze în sufletul ei cuvintele. Cuvinte pe care crezuse că niciodată n-avea să i le mai spună unui alt bărbat. În chip ciudat, acum îi era uşor să le rostească, pentru că totul părea atât de firesc. Nu se gândea deloc la ceea ce-i putea rezerva viitorul, căci se afla într-o lume cu totul diferită.

— Şi eu te iubesc, spuse ea, cu căldură.

Îşi băură berile, zâmbindu-şi. Expoziţia nu-i mai interesa. Se aveau unul pe celălalt, iar acest lucru le umplea inimile.

Nu era nevoie să spună nimic, nu aveau niciun plan de făcut. Îşi terminară berile şi se ridicară de la masă. Fernando culese un fir de iasomie din umbrar. I-l puse sub bărbie şi-şi coborî gura spre a ei.

Ruth continua să ţină floarea în mână şi mai târziu, când Fernando închise în urma amândurora uşa apartamentului său de hotel, după care se întoarse şi o strânse în braţe.

Făcea dragoste în cel mai minunat fel, cu perfecţiunea care era de aşteptat din partea unui bărbat atât de blând şi afectuos. Îi explora trupul cu tandreţe, înteţindu-i iubirea până când Ruth avu senzaţia că, dacă i-ar fi fost dat să moară în clipa aceea, putea spune că-şi trăise pe deplin viaţa.

Mai târziu, Fernando îi şterse cu buzele broboanele de transpiraţie de pe frunte, în timp ce

o lua din nou în braţe.

— Vreau să fac dragoste cu tine la nesfârşit, scrâşni el, coborându-şi gura pe gâtul ei.

Îi trecu uşor peste sân o mână, iar Ruth îşi muşcă buzele în extaz, când sfârcurile i se întăriră de dorinţă şi nerăbdare. Îşi întredeschise buzele în calea lui, refuzând să se gândească unde ar fi putut fi sfârşitul nesfârşitului.

Zilele erau prea scurte, iar nopţile treceau într-un iureş al pasiunii. Ruth ar fi dorit să nu se mai termine, dar nu putea scăpa de gândul că acest lucru era inevitabil.

Legătura ei cu Fernando era mai presus de orice. Din fericire, pe Steve îl cucerise total frumoasa Maria Luisa, aşa că Ruth nu-l avea pe conştiinţă. Cu cele câteva ocazii când Fernando avea treburi urgente, putându-se gândi şi ea la muncă, legă câteva relaţii importante pentru agenţie – dar îşi petrecea cea mai mare parte a timpului iubind.

În unele zile, când căldura din oraş devenea

prea apăsătoare, mergeau cu maşina la ţară, urcând pe coline, unde aerul era curat şi înmiresmat. Satele liniştite, cu case albe, era primitoare, iar Fernando şi Ruth poposeau prin mici baruri şi-şi potoleau setea cu vin local şi apă de izvor.

— La fel e şi în Majorca? întrebă Ruth într-o după-amiază, în timp ce stăteau tolăniţi la umbra unui pom, epuizaţi după ce urcaseră pe uliţele strâmte ale unui sat, până la o cărare care ducea pe colină, într-o livadă de măslini retrasă.

— Majorca e mai verde, mai răcoroasă şi de-o mie de ori mai frumoasă. O vei vedea cu ochii tăi, într-o bună zi, îi răspunse el, strângând-o în braţe.

Oare? se întrebă Ruth, în timp ce Fernando o atrăgea în lumea aparte a senzualităţii lui. Prin minte îi trecu gândul fugar că în curând trebuia să se întoarcă la realitate, dar dragostea lui Fernando, ca de obicei, îi risipi aceste incertitudini. El era realitatea ei.

— O, Fernando, ce frumos! exclamă Ruth.

— Ai vreo obiecţie?

Captivată, privea în jur, prin apartamentul lui de la hotel. Camera mare era plină cu garoafe roz şi albe, al căror parfum umplea toată încăperea. Pe masa de pe balcon erau puse tacâmuri, cristaluri şi lumânări pâlpâind languros în arşiţa nopţii.

Era ultima lor noapte împreună, iar Ruth îşi întoarse spre Fernando ochii înceţoşaţi.

— E perfect, şopti ea.

Ar fi fost detestabil să-şi petreacă ultimele momente în doi într-un restaurant aglomerat. Dar, nu, acela nu putea fi sfârşitul. Nu vorbiseră niciodată despre viitor şi despre ceea ce avea să se întâmple în continuare, dar trebuia s-o facă, pentru că o dragoste atât de devoratoare nu se putea sfârşi cu una cu două.

Mâncară pe balcon, fructe de mare delicioase şi pui fraged cu sos de migdale, bând şampanie la lumina lunii, în timp ce jos forfotea viaţa de noapte a oraşului Sevilla. Domnea o atmosferă idilică.

Ruth îşi simţea inima strânsă, în timp ce Fernando o cuprindea în braţe, cu sărutările tot mai insistente, pe măsură ce timpul trecea periculos de repede. De astă dată, făcu dragoste altfel, mai intens, mai îndrăzneţ, ca şi cum ar fi încercat să exercite asupra ei o anumită putere. Inima lui Ruth era sfâşiată de nesiguranţă. Se iubeau, nu se putea sfârşi totul aşa, dar…

Ca de obicei, rămaseră epuizaţi, unul în braţele celuilalt, în timp ce Fernando îi alina cu sărutări drăgăstoase fruntea înfierbântată.

— Rămâi cu mine, *querida*. Nu te întoarce în Anglia, şopti el, răsucindu-i posesiv pe degete o şuviţă de păr negru şi lucios. Vreau să te duc acasă cu mine, în Majorca, să rămâi pentru totdeauna în viaţa mea.

Muşcându-şi buza, Ruth îl strânse şi mai tare în braţe, îngropându-şi faţa lângă umărul lui. Îşi înfruntă cu disperare lacrimile, neştiind de ce o podidiseră atât de repede. O dorea, îl dorea şi ea pe el, dar… nu putea gândi limpede… era zăpăcită… totul se întâmplase atât de repede, mult

prea repede.

— Te iubesc, Fernando, îi răspunse, într-o şoaptă răguşită, trebuie să mă crezi…

Îl simţi încordându-se lângă ea, doar uşor, dar destul pentru a-i înţelege gândurile. Voia să-i explice că aveau nevoie de mai mult timp, dar fireşte că timp nu era, nu imediat.

— Am obligaţii faţă de firmă, îi spuse ea încet, articulând cu mare chin fiecare cuvânt, fără a fi măcar sigură ce anume încerca să-i explice. Nu putea să-l lase pe Steve încurcat, după tot ce făcuseră pentru a pune compania pe picioare.

— Este vorba într-adevăr de firmă, scrâşni el, sau te temi de un nou eşec?

Nu-l putu privi. Îşi lipi buzele de umărul lui dur, îmbrăţişându-l şi mai strâns. Nici măcar nu era sigură ce să-i răspundă. Îi vorbise despre desfacerea logodnei, cu durerea şi teama pe care i le provocase. Dar nu se prea gândise la asta, în timpul petrecut cu Fernando. Inima i se umpluse cu noi speranţe şi dragoste, şi totuşi… şi totuşi, acum o frământa incertitudinea.

Încet, Ruth îşi trecu degetele peste pieptul lui, apăsându-i din nou carnea cu gura. Nu avea cuvinte ca să-i explice ce simţea, dar simţea că putea găsi o cale, cu ajutorul trupului. Când îi simţi dorinţa înteţindu-se, toate incertitudinile şi temerile se risipiră. Fernando o iubea şi avea s-o călăuzească, hotărând el în locul ei. Nu ştia cum, dar era convinsă că urma s-o facă.

Capitolul 2

Palidă ca moartea, Ruth stătea aşezată lângă Steve, în timp ce se pregăteau pentru decolare. Steve era la fel de tăcut ca ea, dar Ruth, prea cufundată în propria ei nefericire, nu-l întreba nimic.

Se aşteptase ca Fernando să apară la aeroport, cu trandafiri roşii şi promisiuni. Doamne sfinte, îşi ieşise din minţi? Fusese o aventură, nimic mai mult. Se terminase.

Ruth închise strâns ochii, înghiţind un nod, în timp ce avionul îşi lua zborul. Ba nu, nu se terminase, pentru că avea să vină după ea. Fernando Serra o iubea şi n-ar fi lăsat-o să dispară pentru totdeauna din viaţa lui. Nu-i putea lua ezitarea drept un răspuns definitiv. Avea să se gândească bine, să înţeleagă şi să vină după ea…

Ruth se foia nervoasă într-un şezlong, pe balconul unui apartament din Palma. Acum, un an mai târziu, ştia că acea ezitare fusese cea mai

mare greşeală din viaţa ei. Ar fi trebuit să rămână cu Fernando, ar fi trebuit să aibă încredere în sentimentele ei din acel moment – şi într-ale lui. Singura ei scuză era că totul se întâmplase atât de repede – mult prea repede. O aventură intempestivă, pe fundalul romantic al expoziţiei din Sevilla, care în principiu n-ar fi putut avea nicio şansă de durată.

De câteva ori, pe parcursul ultimului an, se întrebase dacă ar fi contat cu ceva în caz că Fernando ar fi adus vorba despre căsătorie. Dar el n-o făcuse, desigur; o rugase doar să rămână cu el, ceea ce nu se compara cu un angajament total. De asemenea, Ruth se întreba dacă nu cumva îl descurajase vorbindu-i despre logodna ei trecută şi teama de iubire cu care rămăsese de atunci.

Tresări, când pe abdomenul gol îi căzură câteva picături de apă. O clipă, se lăsă în voia fanteziei, imaginându-şi că, deschizând ochii, l-ar fi văzut lângă ea pe Fernando, nu pe Steve. La urma urmei, se aflau pe insula Majorca, unde locuia şi Fernando… Oftă, deschizând alene un

ochi albastru, spre partenerul ei… atâta despre fantezii.

— Mori de ciudă când vezi că mă simt bine, nu-i aşa? murmură ea sarcastic.

— E un chin, scrâşni Steve, oferindu-i un pahar cu băutură răcoritoare.

Ruth îşi coborî într-o parte picioarele lungi şi bronzate, spunându-şi în mod iraţional că, dacă Fernando Serra o iubea cu adevărat, n-ar fi lăsat-o să-i scape atât de uşor.

Acum, gândurile ei se îndreptau spre Steve. Sărăcuţul, avea o piele atât de sensibilă încât nu suporta soarele, spunând că, în acel sezon, Majorca era mai însorită şi mai caniculară decât oricând. Mai fusese acolo, pe când pentru Ruth era prima vizită. Se aşează la o masă de bambus, având grijă să stea adăpostit sub prelata verde de deasupra balconului, fără a nicio rază de soare să-i atingă părţile expuse ale trupului.

— Nu înţeleg de ce trebuie să te distrezi numai tu în voiajele astea, mormăi el abătut, tolănită la soare ore în şir, când încă mai eşti

bronzată de anul trecut, de la Sevilla. Nu ţi-a spus nimeni ce periculos e soarele?

Ruth zâmbi în sinea ei. Se simţea minunat. Referirea la Sevilla nu făcuse decât să-i stârnească un mic murmur de protest în ventriculul stâng, ceea ce însemna un progres faţă de ultimele luni, când singurul leac păruse o operaţie pe cord deschis.

— Ba da, tu – frecvent, cu religiozitate şi pioşenie, îl tachină ea, punând paharul pe duşumeaua balconului. Cred că e un iad, să ai o piele ce se umple de băşici şi erupţii, cojindu-se ca o…

— Bine, bine, masochisto ce eşti! se văicări Steve. Dar să nu spui că nu te-am prevenit. La treizeci de ani, vei avea o piele ca vechiul meu ghiozdan de şcoală.

— Atunci, o să mă preocup de asta la treizeci de ani, replică Ruth, săltându-şi sutienul bikini înainte de a-şi desface panglica de mătase, pentru a-şi lăsa părul să se reverse peste umerii aurii. Îşi unse pielea mătăsoasă cu loţiune şi se aşeză la

masă, nu înainte de a-l săruta pe Steve în creştetul capului. Dacă toţi bărbaţii ar fi fost ca el, atât de drăguţi şi nesofisticaţi, viaţa ar fi fost minunată.

Sorbind din pahar, Ruth îl privi pe Steve, care era adâncit în studiul ultimului lor proiect, o prezentare pentru una dintre cele mai mari companii de software din Marea Britanie, oferind vacanţe de vis pe insula de vis Majorca, în schimbul creşterii cifrei de afaceri până la un nivel tot de vis.

— Cred că ar fi cazul să ne apucăm serios de muncă, propuse alene Ruth, întinzându-şi picioarele sub masă, cu privirea peste golful Palma, plin de bărci şi iahturi, dincolo de cale se înălţau nenumăratele blocuri şi hoteluri. Palmierii şi castelul Bellver se profilau pe un cer albastru. Capitala acelei populare insule din arhipelagul Balearelor era încinsă şi plină de viaţă, iar perioada dinainte de Fernando ar fi găsit-o pe Ruth cu douăsprezece niveluri mai jos, în plină forfotă, savurând cu entuziasm farmecul insulei.

Îşi goli încet paharul şi, un moment, îl ţinu în

faţa ei, ştergând cu degetul aburii condensaţi pe sticlă. Curios, cum se gândea întotdeauna la viaţa ei numind-o „înainte de Fernando”. Perioada de „după Fernando” era abia la început, chiar şi după atâta timp, dar Ruth îşi dădea toată silinţa. Când puse paharul pe masă, mâna abia dacă îi tremura, uşor.

Cu două zile în urmă, aterizaseră pe aeroportul din Palma, Steve însufleţit de perspectiva celor două săptămâni de muncă în paradisul lui terestru, iar Ruth chinuită de presimţiri. Dacă îl revedea pe Fernando Serra? Ar fi fost în stare să suporte, după cele întâmplate la Sevilla?

— Da, murmură ea, două zile sunt de ajuns pentru aclimatizare. Am să plec dimineaţă la prima oră.

— Unde să pleci? o întrebă Steve, fără a-şi ridica dinspre hârtii capul cu păr auriu.

Uneori, Ruth îşi dorea să-i fi spus lui Steve ce se întâmplase anul trecut. Dar Steve ar fi silit-o să privească adevărul în faţă – nu intenţionat, nu era

crud din fire, ci doar realist în toate privinţele. Şi totuşi, uneori Ruth jinduia să-şi împărtăşească dureroasa povară cu cineva, şi cine ar fi fost mai potrivit decât Steve?

— La Pollensa, şi cât voi fi acolo, am să văd şi Alcudia.

— Parcă ne înţeleserăm ca de regiunea aia să mă ocup eu, răspunse Steve, mai atent, cu ochii cenuşii îngustaţi întrebător. Tu spuneai că ai să lucrezi cu serviciile de cazare şi liniile de aeriene, aici, în Palma.

— Ba nu, tu mi le-ai repartizat, şi n-am avut nimic împotrivă, dar acum m-am răzgândit, răspunse Ruth cu fermitate.

Se gândise mult la asta, de când planificaseră călătoria. O plecare din Palma ar fi redus posibilităţile de a se întâlni cu Fernando. Acesta avea hoteluri în capitală şi pe litoral, la Palma Nova şi Magalluf. Pollensa şi Alcudia se aflau în nordul insulei, regiune unde Fernando nu avea nicio proprietate.

— În plus, am chef de-o schimbare, adăugă

ea, privind peste balustrada balconului, cu un oftat. Am nevoie de aer; capitalele mă înăbuşă.

— De când? râse Steve, revenind cu ochii la hârtiile de pe masă.

Dar nu-l interesa cu adevărat, iar Ruth fu recunoscătoare pentru dezinteresul lui. Era unul dintre motivele pentru care se înţelegeau atât de bine. Îşi lăsau unul altuia libertatea necesară.

— Mă duc să fac un duş, spuse ea, ridicându-se în picioare. Iar apoi, am să dau câteva telefoane. Trebuie să obţin confirmarea camerei din Pollensa.

Rezemându-se de spătar, Steve se întinse alene.

— Iar eu am nevoie de-un stimulent. Am să-mi fac o cană de sangría…

— Şi-ai s-o bei singur, îl întrerupse Ruth, pe un ton răutăcios.

Numai sangría era de vină. Oftă, în timp ce trecea prin apartamentul spaţios, cu duşumele de marmură, pentru a clăti paharele la bucătărie, înainte de a face duş. Sangría, şampania,

spectacolele cu laser la căderea nopţii şi fabuloasele Zarzuelas – toate erau vinovate pentru amărăciunea ei.

— Ţi-am spus că prea mult soare strică. Îţi afectează şi creierul.

Distrată, Ruth ridică privirea dinspre paharele pe care le spăla în chiuvetă. Steve tocmai închidea robinetul. Chiuveta se umpluse, iar apa se revărsa peste picioarele ei desculţe.

— Unde erai dusă? o întrebă el, încet.

Ruth râse cu nervozitate.

— Îmi… îmi plănuiam traseul… în minte… spre Pollensa, spuse ea, grăbită să-şi acopere stânjeneala.

— Hmm, nu cumva spre Sevilla? sugeră el sec, aplecându-se să şteargă apa de pe jos.

Ruth se dădu la o parte, cu respiraţia tăiată. Era pentru a doua oară în acea după-amiază când Steve menţiona Sevilla – o coincidenţă cam prea mare. Dar, nu, era doar o asociaţie de idei. Majorca făcea parte din Spania.

— Diseară luăm masa aici, sau în oraş?

întrebă ea, în timp ce-i lua din mână buretele, storcându-l cu înverşunare în chiuvetă.

— Cred că, în situaţia creată, ar fi mai sigur în oraş, răspunse cinic Steve. În anumite perioade ale lunii, femeile mă îngrozesc.

Ruth scrâşni din dinţi.

— Şi după nişte comentarii ca ăsta, te mai miri că alergi cu limba scoasă după care o femeie cu care să-ţi împarţi nefericirea?

Steve râse, atât de nefiresc încât Ruth făcu ochii mari, surprinsă. În ochii lui nu se zărea nici undă de voie bună. Nu cumva îl atinsese într-un punct sensibil? Niciodată nu văzuse în el genul de bărbat pus pe însurătoare, dar…

— Iartă-mă, am fost cam insensibilă, spuse ea, amintindu-şi că Steve lăsase în urmă un şir întreg de relaţii ratate. Era posibil ca Maria Luisa din Sevilla să fi însemnat şi pentru el la fel de mult cât însemnase Fernando pentru ea.

— Nu, oftă Steve, probabil ai dreptate. Am meritat-o. Ia zi, ce-ai vrea să mănânci diseară? Bucătărie chinezească? Japoneză…?

— Ce-ai zice de o cină mediteraneană? zâmbi Ruth. Fructe de mare, în stil majorcan, undeva pe plajă…

— Poate în port, cu o undă de eleganţă pentru lansarea proiectului nostru la apă? glumi Steve, adăugând pe un ton conspirativ: pe banii firmei.

Ruth îl îmbrăţişă, sărutându-l pe obraz.

— Vorba dulce mult aduce. Acordă-mi opt ore ca să mă pregătesc, şi s-a făcut.

— Bine, răţuşco cea urâtă, îţi las tot timpul de care ai nevoie, dar înainte de-a pleca am să-ţi torn pe gât cu de-a sila sangría aia: te-agăţi de ale tale ca o scoică pe coca unei corăbii.

Continuând să râdă, Ruth intră în baie. Nu se agăţa de nimic, era doar cam nervoasă la gândul că s-ar fi putut întâlni cu Fernando. Dar insula avea trei mii şase sute patruzeci de kilometri pătraţi, după cum citise în ghidul turistic, iar şansele de a da peste el trebuia să fie oricum infime. Nu avea niciun motiv de teamă.

— E superb aici! mărturisi încet Ruth, în timp ce ospătarul îi conducea spre o masă de lângă fereastră.

— Mă pricep la restaurante, declară Steve încrezător, aşezându-se.

Restaurantul cu aer condiţionat era decorat splendid, în stilul anilor treizeci, cu cromuri şi catifele gri. Afară, portul se întindea ca o constelaţie de luminiţe ale ambarcaţiunilor, dincolo de care luminile licăritoare din Palma scăldau palmierii şi blocurile albe, făcându-le să arate şi mai fascinant decât în timpul zilei.

Priveliştea îi amintea dureros lui Ruth de restaurantele şi expoziţia din Sevilla… Nu, nu mai putea continua aşa, să trăiască la nesfârşit în trecut. Îşi alungă amintirile dureroase, concentrându-se asupra cuvintelor lui Steve, în timp ce privea un superb iaht alb lucios care acosta lângă ponton, la nici cincizeci de metri distanţă de fereastra restaurantului.

— Ştiu că aici langustele sunt prohibitiv de scumpe, dar am o presimţire bună în legătură cu

contractul ăsta.

Ruth făcu ochii mari, neîncrezătoare. Nu era posibil! Aşa ceva nu putea să se întâmple! Nu, se înşela, categoric, nu era cu putinţă!

Fernando Serra, la fel de arătos ca întotdeauna, urmărea de pe punte manevrele de acostare. Era îmbrăcat cu pantaloni albi strâmţi şi o cămaşă cu mâneci scurte, despre care Ruth ştia că nu putea fi decât din mătase. Aproape că-i simţea sub degete textura fină, precum şi căldura trupului lui musculos. La fel de uşor îşi amintea şi mirosul, ca şi cum chiar în acel moment l-ar fi ţinut în braţe – o colonie scumpă, amestecată cu propria lui aromă mediteraneană, de mosc.

— Steve, murmură Ruth, după ce ospătarul le aduse băuturile.

Steve ridică privirea dinspre lista de bucate, aşteptând-o să continue. Din locul unde stătea, nu putea să vadă iahtul, iar Ruth se bucura. N-avea să-l observe pe Fernando Serra, nici pe frumoasa lui însoţitoare. Observă neliniştită un chelner al restaurantului, cu o tavă de argint, mergând spre

iahtul de la debarcader. Ducea pe tavă o frapieră cu o sticlă de şampanie şi două cupe înalte. Puteau să ia cina la bord, sau să vină în local, după ce-şi beau şampania.

— Da? insistă Steve, făcând-o să clipească din ochi.

Îi zâmbi vag. Nu ştia pentru cine să-i pară mai rău – pentru ea însăşi sau pentru el.

— Povesteşte-mi despre Maria Luisa, îi ceru, vorbind încet.

Steve făcu o mutră de parcă i-ar fi dat un pumn în nas. În acel moment, Ruth ştiu că frumoasa stewardesă nu fusese o oarecare în viaţa lui.

— Ce ţi-a venit? întrebă Steve, surprins.

Ruth ridică din umeri.

— Mi-am adus aminte de Sevilla. Înainte n-am vorbit despre asta – despre aspectele personale ale călătoriei, vreau să zic. Acum, mi se pare un moment ideal ca să ne deschidem sufletele.

— De ce vrei să ştii? continuă el, cam

încurcat.

Ruth îşi coborî genele negre, jucându-se cu tacâmurile.

— Aşa, simplu, începu ea, după care se opri, pentru a trage adânc aer în piept. Probabil că nu-l mai ţii minte pe tipul cu care eram la recepţia de la Iberica…

— Ăla cu care ai avut o aventură?

Îl privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

— Cum Dumnezeu ai…?

— Haide, Ruth, mă crezi chiar tâmpit, sau ce? Zile-n şir nu te-am mai văzut, după petrecerea aia…

— Şi nici eu nu te-am văzut pe tine, sublinie ea.

— Deci, eram amândoi destul de ocupaţi. Dar de ce ai adus vorba tocmai acum?

— Voiam să vorbim despre asta, nimic mai mult. A fost… a fost o aventură intensă. Stăteam împreună clipă de clipă. Râdeam, vorbeam şi făceam dragoste cu fiecare ocazie, în cel mai spectaculos mod.

Oftă adânc, la gândul că toate acestea se pierduseră pentru totdeauna.

— Şi pe urmă, dintr-odată, totul s-a terminat. Călătoria a luat sfârşit şi nu ne-am mai văzut de-atunci.

Steve ridică din umeri, ca şi cum cu puţin noroc ar fi putut expedia subiectul din câteva vorbe.

— Ascultă, nu văd ce legătură au toate astea cu mine şi cu Maria Luisa. Dacă tu vrei să-ţi speli rufele în public, am să te-ascult…

— Nu vreau decât să ştiu dacă ai iubit-o, îl întrerupse Ruth.

— Da, am iubit-o, recunoscu Steve fără tragere de inimă.

— Iubit, la trecut – asta înseamnă că n-o mai iubeşti?

Privi dincolo de el, spre iahtul unde cei doi râdeau sorbind şampanie pe puntea superioară. Ochii lui Ruth se umplură de lacrimi.

Steve îi luă mâna, peste masă.

— Ascultă, nu-ţi stă în fire să arăţi aşa de

abătută…

— Nu, nici nu sunt, zâmbi Ruth, strângându-i mâna. Dar… viaţa e atât de afurisită, iar povestea asta mă apasă pe suflet de când am plecat din Sevilla şi vreau să scap de ea.

Îl privi cu ochi mari, pe sub sprâncenele negre.

— Steve, eşti nu numai partenerul meu de afaceri, ci şi cel mai bun prieten…

— Şi tu pentru mine, îi spuse el cu blândeţe.

— …şi trebuie să ştiu unele lucruri, dacă ai iubit-o pe Maria Luisa, dacă o mai iubeşti… o mai iubeşti, nu-i aşa?

Steve dădu din cap, iar Ruth continuă:

— Atunci, de ce, Steve? De ce ai lăsat-o să-ţi scape?

Ridicând paharul cu şampanie la buze, Steve luă o sorbitură, plimbând băutura prin gură înainte de a o înghiţi. Era un obicei care îi confirma lui Ruth că n-ar fi putut avea niciodată cu el o relaţie romantică. Dacă Fernando ar fi… Dar nu, Fernando Serra fusese prea perfect.

— Nu crezi că întrebarea asta ar trebui să i-o pui amantului tău? replică Steve, punând paharul pe faţa de masă. Pentru că nu răspunsul meu te interesează, ci al lui.

Ruth dădu din cap.

— Ai dreptate. Dar asta nu se poate şi tu eşti singurul bărbat care mă poate ajuta.

— În ce scop? Nu-ţi va folosi la nimic, să ştii. Vei continua să porţi bagajul ăsta emoţional peste tot, întrebându-se ce-ai spus, sau ce n-ai spus, de l-a alungat. Dar, înţelegi, eu sunt un fatalist. Cred că ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus. Aşa înfrunt eu viaţa. Anul trecut am iubit-o pe Maria Luisa, am crezut că şi ea mă iubea. Şi după Sevilla… nimic! Asta-i viaţa.

Ruth clătină din cap, deznădăjduită.

— Să înţeleg că nepăsarea asta e o atitudine generală a bărbaţilor?

— Nu pot vorbi decât în numele meu, preferă Steve să se eschiveze.

— Dar pe urmă nu i-ai mai telefonat, nu i-ai scris, nu i-ai trimis flori? Pentru numele lui

Dumnezeu, Steve, ai iubit-o. Cum ai putut-o lăsa să plece?

Steve se aplecă spre ea, cu ochii plini de durere.

— Fiindcă, Ruth, draga mea, nu aveam de ce să ne agăţăm. Sigur că i-am telefonat, i-am lăsat mesaje, toate prostiile pe care le fac bărbaţii în momentele de nebunie.

— Şi flori?

— Flori nu.

— Nici scrisori de dragoste?

— Nici.

— Ei bine, după părerea mea, nu te-ai străduit, replică Ruth.

— Nici nu aveam de ce, insistă el. Nu înţelegi, tocmai asta e. Dacă şi ea ar fi avut sentimente la fel de profunde pentru mine, n-ar fi fost nevoie de toate astea. I-am telefonat de mai multe ori, n-am găsit-o niciodată şi i-am lăsat mesaje. Nu mi-a răspuns. Nu ţinea destul la mine – e un adevăr simplu şi dureros; pur şi simplu n-o interesam destul.

Ruth se rezemă de spătar, cu mâinile încleştate în poală, atât de strâns încât o dureau. Numai asta dorise să ştie de fapt, adevărul – că dacă Fernando ar fi iubit-o cu adevărat, ar fi mutat munţii din loc ca s-o aducă înapoi.

— E rândul tău, spuse încet Steve, vizibil afectat în continuare şi fără să se simtă cu nimic mai uşurat pentru că mărturisea.

— Ce vrei să fac, să repet tot ce mi-ai spus tu?

— Dacă-ţi închipui că te va ajuta cu ceva, repetă cât pofteşti.

Ruth oftă.

— Am vrut într-adevăr să vorbesc despre asta, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Se pare că mi-ai completat câteva goluri.

— Mă faci să mă simt prost. Era vorba să te uşurezi tu, nu eu. Vorbeşte, Ruth. Nu se ştie niciodată, s-ar putea ca şi eu să-mi descopăr nişte greşeli.

— Cred că n-ai făcut nicio greşeală, răspunse ea resemnată. Cred că ai făcut tot ce puteai, dar

nu a fost de ajuns, n-a fost să fie. La fel ca în cazul meu şi-al lui Fernando, cred.

Privi din nou peste umărul lui Steve. Fernando şi frumoasa lui însoţitoare se aflau încă la bord, râzând, distrându-se şi bând şampanie în lumina lunii. Pe cât de romantic era scenariul, pe-atât de chinuitoare era scena – şi totuşi, Ruth se simţea silită s-o privească. Nu şi-ar fi putut muta privirea nici cu preţul vieţii.

— O, Doamne, cât l-am iubit, şopti ea, cu atâta emoţie încât mâna lui Steve i-o cuprinse pe a ei peste masă, consolatoare. Atât de mult, Steve. A fost cel mai bun, cel mai minunat. A spus că mă iubea şi dorea să rămân…

Clătină din cap cu deznădejde.

— Şi n-am rămas… am crezut… Of, eram derutată, crede, nu-mi venea să cred că se putea să ne îndrăgostim atât de repede. Cred că fapt voiam… să-l domin.

Steve râse.

— Nu e deloc tipic pentru tine.

Ruth fu nevoită să zâmbească, dându-i

dreptate în sinea ei.

— Ştiu că în materie de afaceri pot fi destul de autoritară, dar cred că în privinţa lui Fernando nu mai eram decât femeie şi nimic mai mult. Mi-a cerut să rămân, dar eu, din cine ştie ce motiv, doream mai mult decât atât. Voiam să alerge după mine, doream o confirmare mai clară că mă iubea. Poate… poate chiar o cerere în căsătorie, de modă veche. Şi n-am primit-o. Nu m-a căutat, nu mi-a trimis flori, nu mi-a scris…

Apucă strâns piciorul paharului şi bău cu sete.

Steve zâmbi.

— Aşa fetiţo, îmbată-te şi fii agresivă, ştii că mă exciţi.

Tensiunea se risipi şi râseră amândoi, ştiind cât de absurdă era ideea,.

— Altă teorie, propuse vesel Steve, făcând noi eforturi de a o înveseli. Nici n-am fost îndrăgostiţi. Ne-a afectat doar euforia expoziţiei. Dacă Fernando Serra şi Maria Luisa ar intra acum în restaurant…

Ruth se înecă şi-şi trânti un şervet peste faţă. Situaţia se transforma într-o comedie neagră.

— Ţi-ai revenit? o întrebă Steve, cu un zâmbet larg, în timp ce Ruth se ştergea la ochi.

Dădu din cap, luând încă o gură de şampanie.

— Cred că ai dreptate. Până şi Quasimodo ar putea să pară senzual într-un decor potrivit – o sufragerie în lumina lumânărilor, la Ritz, eventual, chicoti ea. Nu, poate că nu, dar înţeleg ce vrei să zici. La Sevilla era o atmosferă atât de emoţionantă, încât cred că dragostea devenise inevitabilă, dar am şi eu o teorie. Ne-am îndrăgostit de doi spanioli, deşi Fernando era… şi încă mai este majorcan. A spus că există o deosebire… între spanioli şi majorcani, vreau să zic.

Îndruga verzi şi uscate, cu bună ştiinţă, dar nu se putea opri. Nu se îmbătase, era doar puţin surescitată, probabil avea şi febră. Între timp, frumuseţea dispăruse sub punte, iar Fernando stătea rezemat de copastie, aşteptând-o, cu privirea spre clădirile portului. Arăta mai tras, iar

Ruth se întrebă dacă, între timp, se mai gândise măcar o dată la ea. El, unul, nu-i ieşise din minte niciun minut.

— Fernando era atât de mândru, continuă ea, de sexy, de fermecător şi de…

— …de japiţă, încheie Steve în locul ei.

Ruth se strâmbă.

— N-am nevoie să-mi spui tu asta, dar îţi mulţumesc că mi-ai amintit. Însă dacă el e aşa, şi tu eşti la fel.

— Pentru că nu i-am dat mai multă atenţie Mariei Luisa?

Steve clătină din cap.

— E o mică diferenţă. Am iubit-o pe Maria Luisa şi am încercat. Fernando a făcut vreo încercare cu tine. Vezi să nu!

Se întrerupse, dându-şi seama că o rănea.

— Iartă-mă, mormăi el, nu prea am tact, aşa-i? Deci, cum era teoria aia a ta?

— Nu spuneam decât că ne-am îndrăgostit de doi străini. Spanioli, majorcani, marţieni, orice. Sunt deosebiţi de noi, atâta tot.

Steve îşi azvârli capul pe spate, râzând zgomotos. Nimeni nu-l învrednici cu vreo privire – se aflau în Spania, una dintre cele mai zgomotoase ţări ale lumii. Ruth profită de ocazie pentru a accentua:

— Vezi, tocmai asta voiam să spun. Nimeni nu se uită la tine, când ragi aşa ca un măgar. Dacă eram în Knightsbridge, acum toţi ar fi ţistuit din limbă în cor. Nu sunt la fel ca noi. Om fi noi cu toţii europeni, dar totuşi suntem atât de diferiţi.

— Vive la Différence! chiui Steve.

Un om de la masa vecină îi repetă cuvintele, cu accent străin, iar Ruth ridică paharul într-un toast, zâmbindu-i.

— Vezi, şopti ea, revenind spre Steve, în Anglia nici vorbă de aşa ceva. Suntem prea încorsetaţi. Fernando şi Maria Luisa sunt, totuşi, altfel decât noi.

— Şi ce legătură are asta cu dragostea?

De pe buzele ei scăpă un oftat întretăiat, în timp ce se juca din nou cu tacâmurile.

— Nu sunt sigură. Dar mă tot gândesc că

trebuie să existe un motiv logic pentru care Fernando a renunţat la mine atât de uşor…

— Ce perversă eşti! Tipic pentru o femeie. Ce anume te opera să te ţii tu după el, o mândrie femeiască ilogică?

— Posibil, consimţi Ruth. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Fernando şi Maria Luisa ne-au părăsit pe amândoi, ceea ce s-ar putea să aibă o legătură cu cultura şi cu obiceiurile lor, cu ceva ce noi n-am înţeles, cu vreo greşeală pe care am făcut-o pe undeva.

Steve pufni:

— Am luat totul prea în serios, asta a fost greşeala noastră, iubito. Amândoi vorbim despre iubire, dar ăştia doi erau mult mai deştepţi decât credeam. Ei luau Sevilla aşa cum e – adică, fără nicio legătură cu iubirea. N-a fost decât un capriciu.

Adevărul acestei declaraţii brutale umplu ochii lui Ruth se lacrimi. Iubire. Fernando o spusese, o spusese şi ea şi, de fapt, totul se reducea la folosirea greşită a celor mai preţioase

câteva cuvinte ale limbii universale – te iubesc!

Steve se întinse peste masă, luându-i o mână între ale lui.

— Ştii, între dragoste şi iubire nu e doar o linie subţire ca firul de păr. Este ditamai prăpastia. Am fost îndrăgostit de multe ori la viaţa mea, şi nimic nu s-a comparat cu durerea de acum. Pe Maria Luisa am iubit-o…

— Şi eu l-am iubit pe Fernando, insistă Ruth, clătinând din cap, cu valurile de păr mătăsos unduindu-i-se în jurul feţei.

Şi încă îl mai iubea. O ştia cu cea mai crudă certitudine. Fernando era afară, dincolo de fereastră, distrându-se cu o femeie frumoasă pe iahtul lui de lux, iar ea suferea, cu o disperare, o durere şi o invidie pe care nu i le-ar fi dorit nici celui mai neîmpăcat duşman. Iubire sau nimic. Ruth alesese. Iar nimicul era o singurătate fără margini.

— Dar încă mă mai agăţ de speranţa că m-am înşelat, continuă Steve, că n-am iubit-o, că am fost doar îndrăgostit.

Tăcu o clipă, abătut.

— Însă mă îndoiesc că o voi şti vreodată cu siguranţă, pentru că niciodată n-am s-o mai văd şi nu pot afla adevărul decât ajungând faţă în faţă cu ea.

Ruth păli, iar inima i se opri în piept, pe când privea din nou afară. Fernando şi însoţitoarea lui se pregăteau să debarce. El o ţinea de cot ca s-o ajute, gentlemanul desăvârşit dintotdeauna. Foarte, foarte curând, taina vieţii avea să fie dezvăluită, iar Ruth ar fi preferat să cunoască taina morţii.

— Eşti cam fatalist, nu-i aşa? şopti ea cu febrilitate, făcându-l pe Steve s-o privească nedumerit. Doamne sfinte, Steve, după noaptea asta, va trebui să depui jurământul de virtute – să te călugăreşti…

— Ce ţi-a intrat în cap? râse Steve ezitant.

— Şampania – mi s-a urcat la cap. Ai comandat doar o sticlă? Avem nevoie de mai multă, de o damigeană întreagă…

— Ruth, tremuri…

— Am să mor, Steve! scrâşni ea dramatic. Vreau să mor!

Închise ochii, muşcându-şi buza, în timp ce se ruga să scape din acel iad.

— Nu fi proastă, ai băut prea mult vin, atâta tot.

Ruth clătină din cap, deschise ochii şi văzu că inevitabilul se întâmplase. Erau acolo, în restaurant, iar Fernando conversa amical cu şeful de sală. Foarte curând, aveau să fie conduşi la masă – şi nu mai era liberă decât una singură, rezervată, în spatele lui Steve.

— Steve, şopti ea cu voce zguduită, am vrut să-ţi vorbesc în seara asta despre Fernando fiindcă… fiindcă la scurt timp după noi, a venit şi el aici.

Steve înălţă din sprâncene, mirat, şoptind neîncrezător:

— E aici?

Ruth abia izbuti să dea din cap.

— Şi, aproape sigur, se va aşeza la masa alăturată.

— Vrei să plecăm?

— Prea târziu! scânci ea.

Cei doi se apropiau. Fernando încă n-o văzuse. Era îngrozitor.

— Sărăcuţa de tine, o consolă Steve, cu acel zâmbet băieţesc care de obicei o înveselea, dar acum era atât de deplasat şi zadarnic. Nu-ţi mai rămâne decât să priveşti adevărul în faţă – s-ar putea să nu fie atât de rău pe cât crezi. Curaj, fruntea sus. Timpul le vindecă pe toate…

— Nu fi aşa de nesimţit! scrâşni Ruth.

Steve zâmbi:

— Unde ţi-e simţul umorului?

— În drum spre acelaşi loc unde va ajunge şi al tău când vei vedea cu cine e Fernando. Eşti gata pentru ce urmează, Steve?

Sosise momentul, iar Ruth se ridică în picioare, atât de nervoasă şi încordată încât fu cât pe ce să tragă după ea faţa de masă din damasc. Fernando se opri locului, iar fermecătoarea lui însoţitoare aproape că se ciocni de el.

În pragul unui şir de hohote isterice, Ruth îşi

spuse că ar fi trebuit să filmeze scena. Niciodată nu puteai privi în acelaşi timp trei persoane ajunse într-o situaţie penibilă, fără să-ţi scape vreun amănunt.

— Fernando! exclamă ea, cu o veselie exagerată. Ce plăcere, să te revăd…

Undeva, dincolo de golful Palma, o fiesta era pe cale să înceapă, cu obişnuitele rafale de rachete asurzitoare.

— Şi pe tine, Maria Luisa. Dar e de-a dreptul fantastic! Suntem din nou ca la Sevilla.

— Sfinte Sisoe! gâfâi sufocat Steve.

Capitolul 3

Toţi ceilalţi oameni din restaurant se estompară printre cromuri şi catifele. Nu mai existau decât două persoane, în întreaga lume. Singurul gând al lui Ruth era comprimat într-un ghem de deznădejde, dar el, bărbatul pe care încă îl mai adora, la ce se gândea? Ruth nu putea decât să deducă. La oroarea pură de a se pomeni faţă în faţă cu o fostă amantă, în prezenţa celei actuale.

După ce surprinderea şi oroarea se risipiră, ochii lui Fernando rămaseră reci, inexpresivi, iar Ruth, în timp ce îndruga nimicuri cu o voce pe care abia dacă şi-o mai recunoştea, îl văzu aruncând o privire piezişă, îngrijorată, spre femeia de lângă el. Maria Luisa era imobilizată de şoc, cu ochii sticloşi, aţintiţi spre chipul lui Steve. Când Ruth reuşi să-şi înfrâneze turuiala prostească se lăsă o tăcere penibilă, după care interveni Fernando.

— Trebuie să luaţi cina cu noi, desigur, propuse el calm şi se întoarse către ospătar, dar

înainte de a-i cere o masă mai potrivită, spre stupoarea tuturor, Maria Luisa scoase un ţipăt brusc de protest şi se răsuci pe călcâie, luând-o la fugă din restaurant.

Acţionând rapid, Steve se scuză şi porni grăbit după ea. Fernando, încruntat, era gata să-i urmeze, când Ruth îl atinse pe braţ, oprindu-l.

Se priviră. Nu era nimic despus. Ştiau amândoi că Steve şi Maria Luisa se cunoşteau de anul trecut.

Ruth se aşeză pe scaun, cu puterile secate de tot ceea ce se întâmplase. Nu ştia ce să spună, ce să facă, şi chiar dacă ar fi ştiut, nu era în stare să acţioneze. Fernando se aşeză pe locul eliberat de Steve, întorcându-se să-i vorbească rapid ospătarului în catalană, după care reveni spre ea.

— Deci, te afli în Majorca. Pentru ce?

Glasul îi era sec, nepreocupat de răspunsul ei. Inima deja amorţită a lui Ruth îngheţă.

— Pentru muncă, răspunse ea încet, căutând în adâncurile ochilor lui ceva care să amintească de ceea ce însemnaseră unul pentru altul, la

Sevilla. Spre marea ei durere, nu găsi nimic. Stăpânindu-se, prezentă pe scurt motivele venirii pe insulă, în timp ce Fernando o asculta, dând din cap ocazional.

— Poate am cum să te ajut. Cunosc multă lume în Majorca şi…

— Avem şi noi destule relaţii, se grăbi ea să-l întrerupă; n-ar fi suportat să se mai întâlnească. Dar… îţi mulţumesc pentru ofertă.

— Faci dragoste cu el?

Întrebarea, pronunţată atât de calm şi totuşi atât de neaşteptată, şocant de brutală, îi tăie lui Ruth respiraţia.

— Cu chelnerul care se învârteşte pe-aici? întoarse ea capul spre ospătar, ca şi cum l-ar fi studiat.

Ochii negri ai lui Fernando Serra se îngustară cu furie, apoi îl fixară pe chelner. Comandă vin şi un sortiment de *tapas* ca apetitive, după care reveni spre ea.

— Cred că m-aş fi putut aştepta la un asemenea răspuns din partea ta, dar totuşi…

— Dar totuşi, îl întrerupse Ruth, iritată, ai găsit de cuviinţă să pui o întrebare atât de deplasată. Nu mi-am pierdut simţul umorului de când nu ne-am mai văzut, Fernando, dar tu, da.

Observă că pierduse mult mai mult. Îi lipsea o anumită exuberanţă. Se întrebă dacă nu cumva era efectul presiunilor profesionale.

— Nu găsesc nimic de râs în ideea că întrebarea mea se referea la ospătar, şi nici în privirea pe care i-ai aruncat-o. Nu, seara asta n-are niciun haz, Ruth, nu e decât extrem de jenantă.

— Da, este într-adevăr jenantă, nu-i aşa? încuviinţă ea sarcastic. Ieşi în lume cu cea mai proaspătă amantă şi dai nas în nas cu ultima – deşi mă îndoiesc că am fost ultima.

— Mă rog, sunt sigur că şi tu ai călcat de câteva ori pe de lături, de-atunci. Din câte-mi amintesc, n-ai întârziat deloc pe linia de start, când semaforul a trecut pe culoarea verde.

Ruth nu comentă, pentru că remarca era meritată.

— Deci, răspunde-mi la întrebare, insistă Fernando, după ce chelnerul le turnă vinul, iar un altul puse platoul cu *tapas* în mijlocul mesei. Faci dragoste cu partenerul tău e afaceri, care, ca să-ţi dovedesc că nu mi-am pierdut simţul umorului, ţi-e şi partener de pat? continuă el, fără să zâmbească.

— Nota zero pentru umor, Fernando, şi de asemenea pentru originalitate. Acum e rândul meu să fiu indiscretă: te priveşte cu ceva dacă mă culc cu partenerul meu?

— Absolut cu nimic, replică el rece, după care adăugă crud: oricum, nu pentru mine te întrebam.

— Atunci, pentru tine?

— Pentru Maria Luisa.

Cu un zâmbet răutăcios, Ruth vârî în gură o măslină umplută.

— Şi de ce te-ar interesa atât de mult aventurile trecute ale actualei tale prietene? Pe lângă fiorii la mâna a doua, adică.

— Nu mă interesează fiorii la mâna a doua,

replică el calm. Am făcut excepţie o dată şi a fost o lecţie bine asimilată.

— Amândoi am învăţat anumite lecţii în Sevilla, Fernando, consimţi ea cu durere. Şi am făcut greşeli. Eu am greşit având suficientă încredere în tine ca să-mi deschid inima în legătură cu fostul meu logodnic. Nicio clipă nu m-am gândit că, dacă ne-am întâlni din nou, mi-ai arunca-o înapoi în faţă, fără să-ţi pese ce simt.

Tremura, străbătută de o trepidaţie măruntă, nervoasă. De ce erau atât de cruzi unul cu altul? Cândva, se iubiseră.

O clipă, gâtul lui Fernando se înroşi.

— Îmi pare rău, murmură el, pe un ton destul de convingător. Totuşi, Ruth îşi păstră prudenţa.

— Atunci, cu ce te priveşte trecutul Mariei Luisa? Ştii în mod clar că ea şi Steve au avut o legătură, dar ce-are asta a face cu faptul că iau cina cu partenerul meu, nu înţeleg.

— Nu te-am întrebat dacă iei cina cu el. Te-am întrebat dacă te culci cu el, şi de vreme ce ai făcut tot posibilul să eviţi un răspuns direct,

trebuie să presupun tot ce poate fi mai rău – sau mai bine, în funcţie de punctul de vedere.

— Iar punctul tău de vedere care e?

— Cred că sare în ochi. Nu simt nimic pentru Steve Cannock, dar ţin foarte mult la Maria Luisa. Nu vreau să sufere.

În timp ce vorbea, ochii i se îngustară ca două aşchii de cărbune.

Inima lui Ruth se înmuie în piept. Era clar, Fernando Serra nu ţinuse niciodată la ea cu adevărat.

— Deci, ai vrea să crezi că Steve trece prin chinurile unui mare amor cu mine? se sili ea să întrebe, înfruntându-şi durerea.

— Aş fi încântat să ştiu că aşa e, răspunse el, cu subînţeles. Atunci, Maria Luisa şi cu mine am putea să ne vedem de viaţa noastră.

Cu o mână tremurătoare, Ruth ridică paharul de vin la buze. Îşi trăiau viaţa împreună, Fernando şi fosta iubită a lui Steve. Cine-ar fi crezut că soarta putea servi asemenea ironii în porţii duble?

— Mă rog, sunteţi liberi să vă vedeţi de viaţa

voastră, răspunse ea, încet. Maria Luisa nu are de ce să se teamă de Steve.

Părea mărturisirea voalată a unei relaţii intime între ea şi partenerul ei. Fernando Serra putea crede ce poftea, fiindcă acum nimic nu mai putea aduce înapoi măcar ceva vag asemănător cu ceea ce trăiseră la Sevilla.

— Dar de tine? De tine am vreun motiv să mă tem?

Glasul său scăzut, uşor timbrat, o făcu pe Ruth să se mire de cruzimea lui. Acesta era un Fernando diferit de cel pe care-l iubise cu atâta pasiune. Se schimbase, ceea ce nu era deloc spre lauda Mariei Luisa. Poate că Steve scăpase ca prin urechile acului.

— Niciodată n-ai avut de ce te teme de mine, Fernando, răspunse ea încet, încercând să-şi ascundă durerea din ochi. Dar, dacă eşti atât de îngrijorat pentru Maria Luisa, înseamnă că ocupă un loc special în viaţa ta?

— Da, e foarte importantă pentru mine, răspunse el, cu un oftat greu.

Se lovea singură, se auto-pedepsea, nu se putea opri.

— Şi… şi vă veţi căsători?

Dintr-odată, îi trecu prin minte că era posibil să fie deja căsătoriţi. Îşi ţinu respiraţia.

— Nu sunt genul care să se însoare, răspunse el într-un târziu.

Ruth reîncepu să respire, parţial uşurată că Fernando nu-şi luase niciun angajament faţă de Maria Luisa, dar şi întristată de ceea ce ştia deja. Într-adevăr, nu era genul care să se însoare.

— Nici eu, ripostă ea, într-o încercare ridicolă de a echilibra balanţa.

— Dar Maria Luisa şi cu mine locuim împreună, continuă Fernando, spre mâhnirea ei. Într-adevăr, puţin îi păsase de ea!

— Mă bucur să aud, răspunse Ruth înţepată. Acum, ar fi timpul să mă întors în apartament.

— Încă nu ai mâncat.

— Nu-mi mai e foame.

— Locuieşti în acelaşi apartament cu partenerul tău?

Ar fi fost minunat să-i pună atâtea întrebări pentru a o reţine acolo, dar Ruth se îndoia. Fernando căuta doar să-şi ocupe timpul cu ceva, până la întoarcerea Mariei Luisa.

— De câte dovezi ai nevoie, Fernando? întrebă ea crispată. Parcă stabiliserăm deja că Steve şi cu mine nu suntem decât parteneri de afaceri.

— A, dar trebuie să fiu sigur, înţelegi, fiindcă am unele îndoieli şi te asigur că, în parte, unul dintre motivele pentru care aş vrea să ştiu e respectul faţă de mine însumi.

Ruth înălţă o sprânceană, întrebătoare, murmurând doar atât:

— Continuă.

— Nu-l prea simpatizez pe Steve…

— Nu-l cunoşti! replică indignată Ruth.

— Într-adevăr, nu-l cunosc şi nici n-o doresc, dar mă intrigă. Văd un bărbat nu foarte înalt, destul de agreabil la vedere dar şters, nu prea interesant, nu prea senzual…

— Unde vrei să ajungi, Fernando? scrâşni ea

enervată.

Ochii li se întâlniră, ai ei reci şi ostili, ai lui întunecoşi şi de nepătruns.

— Ce anume ai găsit la el, ce eu nu ţi-aş fi putut da? o întrebă, pe un ton surd, care o cutremură mai tare decât dacă ar fi strigat la ea.

— Nici măcar nu te interesează cu adevărat, nu-i aşa? Vrei doar să-ţi măgulesc amorul propriu, spunându-ţi că nu se compară cu tine.

În sfârşit, Fernando zâmbi.

— Desigur. Am şi eu mândria mea.

— Da, ştiu, şi eu o am pe a mea, dar nu merge până la a te întreba cum se compară Maria Luisa cu mine. Găsesc aşa ceva de prost gust, declară ea ridicându-se în picioare şi luându-şi poşeta, cu o mână tremurătoare, de pe scaunul alăturat. Şi acum, dacă mă scuzi…

— Te conduc până la apartament…

— Nu e nevoie, insistă Ruth. Cunosc drumul şi nu e departe.

— A început fiesta. Străzile vor fi aglomerate…

— N-am să păţesc nimic! îl întrerupse ea tăios, cu ochii îngustaţi ameninţător. Şi nu crezi că ar trebui s-o aştepţi aici pe Maria Luisa…?

Chelnerul reveni la masă, iar Fernando se ridică să-i vorbească. Era o ocazie ca Ruth să scape, dar trebuia să achite consumaţia. Îşi căută cardul în poşetă, dar deodată mâna lui Fernando o apucă de încheietură şi fu condusă cu forţa afară din restaurant.

— N-am plătit…

— Nu mă jigni.

— Nu aştept să-mi plăteşti…

— Nu aştepta nimic de la viaţă şi nu vei avea nicio dezamăgire, mârâi el, strângând-o dureros de cot.

— Vai, câtă profunzime! E deviza ta personală?

— De când te-am cunoscut pe tine, la Sevilla, da.

Ruth fu cât pe ce să cadă de pe treptele restaurantului. Inima îi bătea atât de haotic, încât abia îi putea înţelege cuvintele. Era primul semn

că Sevilla însemnase ceva pentru el. Dar… nu. Dacă ar fi ţinut la ea, n-ar fi lăsat-o să-i scape printre degete.

— Pe-aici, scrâşni Fernando, luând-o de mână. Dacă nu vrei să ajungi în apele Mediteranei.

Ruth aproape că-şi pierduse simţul de orientare; se ţinea doar după el, poticnindu-se pe sandalele cu tocuri înalte.

— Unde e apartamentul în care stai cu amantul tău?

Smulgându-şi mâna dintr-a lui, Ruth intonă sarcastic:

— La „Calle del Paraiso”.

Era dureros de vitează!

— Trăieşti cu el în paradis, hai? ripostă Fernando, la fel de tăios.

— A fost o ironie, cum bine ştii, şi e timpul să înţelegi odată că Steve şi cu mine nu…

Deasupra capetelor lor explodă o rachetă, făcând-o pe Ruth să scoată un ţipăt de spaimă. Fernando o cuprinse în braţe, iar ea îşi îngropă

faţa în cămaşa lui, pe când deasupra izbucnea un foc de artificii. Cămaşa era într-adevăr de mătase, moale şi senzuală, lăsând să i se simtă căldura trupului. Ruth se retrase, tremurând, cu ochii mari şi înceţoşaţi şi buzele despărţite de tulburare. Fernando îi dădu drumul, aproape ca şi cum şi pe el l-ar fi dominat amintirile.

— Mai… mai bine întoarce-te la restaurant… Maria Luisa…

— Iahtul meu e acolo, răspunse el, aspru. Pe moment, sunt mai preocupat de tine. Maria Luisa e localnică, tu nu eşti. Vreau să ajungi cu bine acasă.

Fără să mai discute, Ruth murmură denumirea blocului de apartamente. În jurul lor domnea un întreg vacarm, copii care ţipau de emoţie, petarde explodând pe malurile golfului. Tineri deghizaţi în demoni se zbenguiau pe stradă, răcnind din răsputeri. Începuse s-o doară capul, dar îi mai trecu, când Fernando o conduse prin mulţime spre străzile lăturalnice, relativ liniştite.

— Pentru cât timp ai venit? o întrebă el, din

mers.

Ruth păstra distanţa, dar nu avea nicio putere împotriva aurei care îl înconjura.

— Pentru atâta timp cât va fi necesar ca să-mi termin treaba, răspunse ea cu falsă indiferenţă.

— În legătură cu relaţiile, să ştii că am vorbit serios. Dacă pot face ceva pentru tine, nu trebuie decât să mi-o ceri.

Ruth se mai relaxă. Aşa era normal să fie reîntâlnirile dintre foştii amanţi, normale, fără animozităţi. Din păcate, una ca asta nu se putea, îşi spuse ea, cu amărăciune. Fernando nu i-ar fi putut fi niciodată un prieten asemenea lui Steve. Cu el, era sau iubire, sau nimic – deci, nu mai rămânea decât nimicul.

— Îţi mulţumesc, am să ţin minte.

Nici nu se gândea.

— Vrei o cafea înainte să intrăm? o întrebă el.

La parterul blocului se afla o cafenea, cu mesele şi scaunele metalice albe scoase pe trotuar. Era plină de oameni veseli, care cântau la

chitare şi tamburine. Ruth ar fi dorit nespus o cafea şi un brandy, ca să pună capăt acelei nopţi stânjenitoare, dar mai mult voia să-şi ia rămas bun şi să scape, iar veselia celor din jur nu făcea decât să-i accentueze stresul.

— Nu, mulţumesc, e târziu…

— Pentru englezi, zâmbi Fernando, făcând inima lui Ruth să bată mai tare. Noi, majorcanii, abia la ora asta începem.

Un rezumat perfect al deosebirilor dintre ei, îşi spuse ea, nefericită. Trăiau în două lumi total diferite.

Coborî privirea spre mâna pe care Fernando o ţinea întinsă.

— Cheile, o zori el, mişcându-şi degetele.

Ruth clătină din cap:

— Mă descurc şi singură…

— Cheile, Ruth.

I le dădu fără să-l mai contrazică. Întotdeauna fusese un gentleman desăvârşit. Îl urmă spre lift, îngrozită la gândul că acesta putea fi gol.

Şi era gol, la fel de gol cum îi fusese ei capul în Sevilla, când îşi permisese să se îndrăgostească atât de uşor!

— Unde vei locui la Pollensa?

— În Pollensa? îngăimă ea, apăsând pe buton. De unde ştii că mă duc la Pollensa?

— Tu mi-ai spus, adineaori. Partenerul tău se ocupă de turişti şi avioane, aici în Palma…

— Da, da, acum îmi amintesc.

Era zăpăcită, din cauza şocului, fără îndoială.

Când ieşiră din lift, se întoarse spre el.

— Zău că nu era nevoie să vii până aici.

— Deja am ajuns foarte departe, replică el enigmatic, în timp ce se întorcea; deschise uşa apartamentului şi îi făcu loc să intre. Înainte de a-mi oferi ceva de băut, refuz…

— Nici nu aveam de gând, se grăbi Ruth să-l întrerupă.

Fernando ridică din umeri:

— Iar eu nici nu mă aşteptam. Am glumit. Repede ai mai uitat…

Ruth se înroşi la faţă, muşcându-şi buzele.

— Da, în ultima vreme viaţa şi-a accelerat ritmul.

— Sunt de acord.

Deodată, mâna lui se ridică deasupra ei, proptindu-se de tocul uşii. O poziţie perfectă pentru a se rezema ca s-o sărute, îşi spuse Ruth înnebunită, în ardoarea momentului. Dar Fernando n-o făcu, iar inima ei îşi încetini bătăile, se repezi din nou în galop, intră în panică şi fu cât pe ce să încremenească.

— Îmi spui ceva?

Făcu o scurtă pauză, calculată precis pentru a-i ridica temperatura la un nivel alarmant.

— Dormi bine noaptea, *querida*?

Dintr-odată, glasul îi devenise îngrozitor de răguşit şi ameninţător.

— N… n-o problemă, răspunse ea cu atâta nervozitate, încât fu convinsă că i se simţea mirosul fricii. Tonul lui nu-i plăcea deloc; o speria.

— Mă surprinzi, Ruth, zău că mă surprinzi.

În glasul lui se simţea sarcasmul.

— Se vede că Steve ăsta are talente ascunse.

Credeam că numai eu pot să te satisfac; aşa mi-ai spus, odată; ai spus că sunt singurul care te-a făcut vreodată să…

— Taci din gură! izbucni Ruth, cu ochii plini de lacrimi.

— Te simţi prost? Cândva, discutam despre absolut orice…

— Cândva! repetă Ruth pe un ton insistent. Cândva, dar nu acum.

— Nu, acum îl ai pe Steve Cannock, scrâşni el, lăsându-şi mâna să cadă pe lângă trup. Şi poate că şi înainte l-ai avut.

— Ce… ce vrei să spui?

— Mă rog, cred că încep să înţeleg cum lucraţi voi doi. Acum trăiţi împreună, există toate şansele s-o fi făcut şi înainte de Sevilla…

— Nu-i adevărat!

— Nu? Ba eu cred că da, cred că v-aţi înţeles să vă luaţi alţi amanţi când simţiţi nevoia, dar vreau să te previn, *querida* – mie nu-mi plac jocurile de soiul ăsta; sunt dureroase şi dăunătoare pentru ceilalţi…

Îl lovise, deci însemna că ţinea la ea… Îi crescu inima, dar imediat se prăbuşi, când Fernando continuă pe un ton ameninţător:

— Spune-i amantului şi partenerului tău de afaceri, când se întoarce, că am să-i distrug dacă se mai atinge de Maria Luisa cu un singur deget. Ai înţeles?

Lui Ruth îi venea să moară. În acel moment al adevărului, ar fi preferat s-o lovească un trăsnet, făcând-o scrum. Într-adevăr, lui Fernando nu-i plăcea jocurile de acel gen, dar nu pentru sine – emoţiile lui erau intangibile. O ocrotea pe nepreţuita lui Maria Luisa. Îl îngrijora sincer soarta ei, iar la asta Ruth nici nu voia să se gândească.

— Nu… n-am să-i spun nimic de soiul ăsta, Fernando Serra, pentru că problemele tale te privesc numai pe tine, murmură ea, cu o voce jalnic de răguşită. Dar ţine minte un lucru, înainte de a o face pe mafiotul cu Steve Cannock. Încă nu a venit acasă, şi nici scumpa ta Maria Luisa nu s-a întors, deci mi-e foarte clar că deja e prea târziu!

Tremurând, văzu cum ochii i se înnegurau primejdios. Pumnii i se strânseră pe lângă trup. Niciodată nu-l mai văzuse stăpânit de furie. Ochii îi licăriră cu nervozitate, aşteptând izbucnirea.

— Atunci, amândoi avem de rezolvat câte o problemă, scrâşni el aspru.

— Nu! Eu n-am nicio prob…

— Ba ai! Fiindcă, dacă nu-ţi ţii amantul cât mai departe de ea, o să zburaţi de pe insula asta de două ori mai repede decât rachetele de-afară! E clar?

— Cât se poate de clar! răspunse ea rece, cu ochii la fel de îngheţaţi că ai lui.

Nu mai era nimic de spus, nici de făcut. Ruth desprinse cheile din mâna lui şi se întoarse să intre în apartament. Dintr-odată, se simţea incredibil de obosită, o dureau toate oasele, iar capul îi vâjâia în efortul de a-şi stăpâni lacrimile.

Fernando Serra o apucă de braţ şi o trase înapoi. Mâna lui, caldă şi puternică, îi prinse strâns bărbia.

— Câtă răceală… şopti el. Şi totuşi, cândva,

erai numai căldură şi senzualitate. Nu ţi-era teamă că partenerul tău avea să facă ceea ce i-a făcut Mariei Luisa, fiindcă nu ai inimă. Tu şi acest Steve vă meritaţi unul pe altul. Vedea-v-aş pe amândoi arzând în focurile iadului!

Şocată, Ruth nu se putu clinti din loc. Cruzimea lui o năucise atât de tare, încât nu mai avea putere să se apere.

Fernando îşi coborî capul, iar Ruth se încordă, rezemată de tocul uşii. O, Doamne, nu! Închise ochii, pregătindu-se. Dacă buzele li se atingeau, în veci n-avea să-i mai poată ascunde adevărul…

Nu simţi căldura buzelor lui, ci altceva, rece şi dur. Deschise brusc ochii, pentru a vedea în faţa ei chipul lui Fernando – al unui alt Fernando, pe care nu-l mai cunoştea. Cu o expresie batjocoritoare, plimba cheia apartamentului peste buzele ei.

— Ai vrea tu să am curajul de a te săruta, *querida*, mârâi el, dar am şi eu principii şi un anumit nivel de decenţă, care pentru mine sunt

mult mai importante decât un moment de slăbiciune, ca să-ţi dovedesc că sunt imun.

Îi îndesă cheia în palma umedă, se răsuci pe călcâie şi plecă. Ruth rămase cu privirea pe urmele lui, amorţită, fără putere să ţipe, să se apere, să mai simtă ceva.

— Dar e ridicol! protestă Ruth. Ştiu că partenerul meu a rezervat camera, sub numele companiei, iar ieri am telefonat pentru a mi se confirma rezervarea. Cu dumneavoastră am vorbit, vă recunosc glasul.

Tânărul de la recepţia clătină din cap cu îndărătnicie.

— Cred că vă înşelaţi, señorita.

— Ba nu mă înşel deloc! Am şi un fax…

Căută în geantă. La naiba, doar nu se putea să-l fi lăsat la Palma! Ba se putea, şi încă foarte uşor! În noaptea trecută, îşi pierduse capul cu totul.

— Bine, spuse ea resemnată, deci a avut loc o încurcătură – se mai întâmplă. Închiriaţi-mi alt

apartament.

— Toate sunt ocupate. Tegret.

Ruth îl privi lung, nevenindu-i să creadă. Arăta jenat, într-adevăr, dar nu părea deloc să regrete.

— Ocupate? repetă ea, cu neîncredere. E imposibil! Aveţi mii de locuri…

— Şi toate s-au ocupat, señorita. Uitaţi că suntem în plin sezon.

Era palidă de oboseală. Avea nevoie să stea cel puţin trei zile, iar gândul de a face mereu naveta între Pollensa şi Palma… Nu, nici nu intra în discuţie.

— Şi nu… nu-mi puteţi recomanda alt loc? întrebă ea cu voce slabă, dându-şi la o parte de pe frunte părul răvăşit de vânt.

— Îmi pare rău. Nu există niciunul. Toată Pollensa este plină… Avem festivalul de muzică…

Tânărul lăsă fraza în aer, cu un gest de neputinţă.

În adâncul sufletului ei fremăta o anumită bănuială – dar nu, aşa ceva nu era posibil. Cu

siguranţă, nu greşise când făcuse rezervarea, iar apoi aceasta i se confirmase. În seara trecută, apartamentul fusese liber – iar acum nu mai era.

Ruth ieşi în lumina soarelui, întrebându-se ce putea face; peste câteva minute de gândire, ştiu.

În timp ce mergea încet cu maşina prin complex, văzu mai mute inscripţii. Se aquila – „De închiriat”.

„Fernando Serra, rău ai mai dat de dracu’”, îl ameninţă ea în sinea ei, pe când revenea în faţa recepţiei. De astă dată, n-avea să se mai lase dusă de nas. Dacă trebuia să-l cumpere pe nesimţitul de recepţioner avea s-o facă. Ruth era hotărâtă să afle adevărul şi să treacă la fapte.

Capitolul 4

O costase, şi nu doar câteva mii de pesetas. Obligaţia de a face aşa ceva o costase propria ei mândrie. Ei bine, cu puţin noroc avea să-şi scoată investiţia.

Conducea fără teamă pe un drum desfundat şi îngust, şerpuind pe o pantă accentuată, printre brazi, încă furioasă că Fernando putuse face aşa ceva. Imediat ce-şi deschisese punga, recepţionerul deschisese şi el gura. Fernando Serra îi ceruse să-i spună că nu aveau locuri!

Casa Pinar era uşor de găsit, aflându-se la capătul drumului. Ruth sări jos din jeep în faţa porţilor masive, din fier forjat, Părea o adevărată fortăreaţă, cu ziduri înalte de piatră. Ruth tocmai se pregătea să zgâlţâie gratiile porţii, când aceasta, cu un dangăt şi un bâzâit, se deschise automat.

Opri în faţa conacului masiv de piatră, în stil maur, unde locuia Fernando Serra – împreună cu Maria Luisa, desigur.

— Cât te-a costat?

Ruth se răsuci în loc, spre Fernando, care apăruse ca din pământ. Nu părea deloc surprins s-o vadă.

— Ce… ce vrei să spui?

Dintr-odată, îşi simţea gâtlejul incredibil de uscat. Fernando purta un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi albi, iar în mână ţinea o rachetă de tenis – un sport pentru doi parteneri, cel puţin! N-ar fi trebuit să vină. Privi îngrijorată în spatele lui, căutând-o pe Maria Luisa.

— Nu-i aici, spuse el cu o ironie din care se simţea că-i ghicea perfect gândurile. A plecat pentru câteva zile. Cât te-a costat?

— Ce?

— Mita.

— Care mită? întrebă Ruth, fără a-şi putea stăpâni roşeaţa.

— Adu-ţi aminte, am discutat cândva despre asta – etica mituirii pentru a-ţi atinge scopurile. Insistai cu îndărătnicie că ai fi făcut-o…

— În situaţii pe viaţă şi pe moarte, îl

întrerupse ea. Vorbeam despre răscumpărări, iar eu am spus că aş plăti oricât pentru a salva viaţa…

— Ai spus că ai plăti oricât pentru a-mi salva mie viaţa, îi aminti el, cu o licărire amuzată în ochi, care o înfurie şi mai rău. Fiindcă erai de părere că meritam.

— Lucrurile se mai şi schimbă, Fernando. În momentul de faţă, pentru viaţa ta nu m-aş despărţi nici măcar de un peseta fals.

Fernando râse.

— Dar te-ai despărţit de câţiva, ca să descoperi unde locuiesc. Sunt măgulit.

Ar fi trebuit să ştie că tâmpitul de recepţioner avea să-l informeze – pentru a-şi salva pielea, desigur. Probabil se repezise la telefon imediat ce ea ieşise ca o furtună. Nu era de mirare că porţile se deschiseseră de la sine, iar Fernando nu păruse deloc surprins s-o vadă. O aşteptase.

— Într-adevăr, recunoscu ea sfidător. Dar nu te simţi flatat. A meritat, ca să-ţi spun ce canalie eşti. Aşa că, poftim: eşti o canalie, o lichea fără şira spinării. Şi deja mă simt mai bine, continuă

ea, cu un zâmbet dulce. Acum, am să mă-ntorc să-i spun dobitocului ce canalie e şi el, iar dacă nu-mi predă cheile apartamentului pe care l-am rezervat şi plătit în avans, n-am să mă mai opresc până la şeful lui.

Ridică un deget, legănându-l ameninţător spre Fernando.

— Şi nu încerca să-mi spui că tu eşti şeful lui, fiindcă nemernicul, tot pe bani, a ciripit al cui e complexul, iar Enrique Armangual nu e sinonim cu Fernando Serra!

Cu un zâmbet larg, Fernando îşi cumpăni racheta de tenis în mână.

— Nu, dar e văr cu el, replică el, încântat.

Inima lui Ruth se prăvăli printre măruntaie.

— Eşti… eşti un ticălos… şuieră ea cu furie.

— A, cu canalia am terminat? ripostă zâmbitor Fernando.

Ruth clătină din cap, deznădăjduită.

— Până unde eşti în stare să mergi, ca să-mi ruinezi afacerile? scrâşni ea. Nici măcar nu te întreb câte telefoane ai dat ca să afli unde voiam

să mă cazez…

— Numai unul. În materie de informaţii, insula asta e foarte mică.

— Ei bine, te-ai ostenit degeaba, pentru că-mi voi găsi altă locuinţă. Tu şi vărul tău nu sunteţi stăpâni peste toată insula.

— Într-adevăr, nu peste toată, dar îţi putem crea destule greutăţi…

— Cum aţi şi început, izbucni ea cu dispreţ. Mă dezgustă, Fernando, şi toate astea, numai din cauza Mariei Luisa.

Se răsuci pe călcâie şi tocmai se pregătea să se urce în jeep, când Fernando făcu un pas înainte şi întinse racheta în dreptul portierei, tăindu-i calea.

— Nu, nu sunt atât de josnic şi n-am de gând să-ţi compromit afacerile. Eşti liberă să continui… când voi găsi eu de cuviinţă să te eliberez.

— Să mă eliberezi?! exclamă ea, nevenindu-i să creadă. De ce anume să mă eliberezi? De osânda veşnică pentru că m-am încurcat cu tine anul trecut?

— Şi a fost o osândă, nu-i aşa?

Dintr-odată, Fernando deveni extrem de serios.

— Şi pentru mine a fost, Ruth. Ziua când am căzut victimă farmecelor tale a fost cea mai fatidică din viaţa mea. Ar fi interesant de văzut dacă ţi-ai pierdut acele farmece, fiindcă în următoarele zile vei avea nevoie de ele.

Sprâncenele negre ale lui Ruth se îmbinară.

— Ce vrei să spui? Unde dracu' vrei să ajungi? Ai spus că… Nu se poate…

Dintr-odată, izbucni într-un râs forţat.

— Doar nu… nu te gândeşti să mă reţii aici?

Nu vorbea serios, era imposibili… De ce ar fi făcut-o?

— Nu mă mai gândesc, pentru că am şi făcut-o.

Înnebunită, Ruth privi în jur. Cu excepţia casei, nu se vedeau decât brazii… şi zidul înalt de piatră.

Dădu la o parte racheta de tenis şi se urcă la volan. Nu era decât o glumă, o distracţie perversă.

N-o putea ţine acolo cu forţa. Porni motorul şi schimbă vitezele, în timp ce Fernando trecea în spatele maşinii şi scotea geanta de voiaj.

— N-ai decât s-o păstrezi! se răsti Ruth, când îl văzu aruncând-o pe terasă, lângă uşă.

Tocmai se pregătea să ambreieze, când Fernando apăru lângă ea.

— Nu vei putea ieşi pe poartă, Ruth. S-a deschis şi s-a închis automat. Poţi să escaladezi zidul, dacă eşti atât de hotărâtă să scapi – dar pe urmă?

— Am să merg pe jos, dar nu cred că va fi cazul! Jeep-ul ăsta mic dar solid poate să-ţi facă praf porţile, îl preveni ea, ambalând ameninţător motorul.

— Nu cred că firma de unde l-ai închiriat ar fi prea încântată de soluţia asta, *querida* – adică, dacă vei reuşi să-l mai porneşti, după ce te vei repezi cu el în două tone de oţel armat.

— Ar merita şi preţul unei maşini noi, numai să scap de tine! se răsti Ruth, trăgând frâna de mână.

— Ba nu l-ar merita deloc. În zilele noastre, costul unei maşini nu poate fi compensat prin contractul ăsta la care lucrezi, nici prin următorul.

Fernando întinse mâna şi opri motorul, zâmbind tot timpul.

— De ce nu coborî din maşină, ca să intri în casă, să bei ceva rece, să faci o baie, să te răcoreşti şi să te recunoşti învinsă?

— Învinsă!? Nu m-ai învins!

— Ba te-am învins. Te-am manipulat ca să vii aici şi aici te ţin. Asta înseamnă că eu am învins, iar tu ai pierdut; în toate limbile pământului, te numeşti învinsă.

— Tu m-ai manipulat?! strigă Ruth, nevenindu-i să creadă. Vrei să zici… nu, n-aveai de unde şti că aveam să mă cobor până la a da mită.

— Într-adevăr, ăsta a fost câştigul recepţionerului. Îţi vei primi banii înapoi. Puteai obţine informaţiile şi pe gratis, dacă erai puţin mai convingătoare, mai răbdătoare. Îl instruisem să-ţi spună tot ce voiai să ştii, dar după ce te lăsa să fierbi puţin în suc propriu.

— Ai… ai… ţi-ai ieşit din minţi! Deci, m-ai adus până aici, deştept, n-am ce zice, dar pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei de la mine???

Zâmbetul se şterse de pe buzele lui Fernando. Dintr-odată, ochii îi deveniră reci, implacabili.

— Să te oblig să plăteşti, *querida*, spuse el, cu un glas ca de cremene. Să te oblig să plăteşti.

După ce-i mai susţinu privirea doar atâta cât să lase ameninţarea să-şi facă efectul, se întoarse şi porni spre uşa casei, luând din mers şi geanta de voiaj de pe terasă.

Ruth sări din maşină într-o clipă, luând-o la goană pe urmele lui.

— Pentru ce să plătesc? ţipă ea isteric. Pentru Steve? ţi-ai pus în gând să te răzbuni pe el pentru că a fost amantul ţiitoarei tale?

O, Doamne, însemna că o iubea la nebunie, dacă se putea coborî până la aşa ceva.

— Ce crezi c-o să se-ntâmple, Fernando? Speri ca Steve să mă caute, şi-atunci tu să i-o plăteşti că a făcut dragoste cu ea înaintea ta? De

la aventura lor a trecut mult timp şi n-are nicio legătură cu prezentul. O ai pe Maria Luisa…

— Iar tu îl ai pe Steve, o acuză el sumbru, şi cu asta ar trebui să fim mulţumiţi toţi, dar uneori poveştile sentimentale lasă în urma lor un întreg păienjeniş de chinuri. Cred că partenerul tău nu s-a gândit nicio clipă ce durere lăsa la Sevilla. Maria Luisa l-a iubit.

— Dar Steve a căutat-o, iar ea nu i-ar răspuns niciodată, probabil fiindcă tu te vârâseşi deja în viaţa ei. Cum îndrăzneşti să-l acuzi pe el că a lăsat-o cu inima zdrobită, când tu…?

Deodată, ochii lui Ruth se umplură de lacrimi. Făcu un pas înapoi.

— Lasă-mă să plec, Fernando, îl rugă ea, în şoaptă. Nu… nu vreau să mă amestec în toată povestea asta. Steve şi Maria Luisa…

Clătină din cap deznădăjduită, cu părul negru unduindu-i-se în jurul feţei îmbujorate. Despre ei doi era vorba. Într-un fel, ea şi Fernando nici nu existau.

— Doare, nu-i aşa? o întrebă el, cu o blândeţe

neaşteptată.

— Da… Toate amintirile din Sevilla sunt dureroase.

Ridică ochii spre el, încercând să-l convingă că nu era vorba de partenerul ei şi de Maria Luisa – că îl iubise şi încă îl mai iubea. Dar Fernando n-ar fi înţeles niciodată asta, pentru că mai mult îl preocupa noua iubire din viaţa lui şi răzbunarea pentru cele din trecut.

— Îţi torn ceva de băut, spuse el încet, ferindu-şi privirea, după care poţi să te instalezi.

Deschise uşa cu arcadă a casei şi intră, lăsând-o pe Ruth pe terasă.

Răcoarea atrăgătoare a clădirii vechi de piatră o ispitea să intre. Îi era o sete cumplită – dar trebuia să se gândească şi la lucruri mult mai serioase. Dacă Steve şi Maria Luisa se împăcau? Cum ar fi reacţionat Fernando Serra? îl urmă înăuntru, posomorâtă.

— Fernando, spuse ea încet, când ajunseră la picioarele scării arcuite, e ridicol. Nu pot sta aici.

— Ba poţi şi vei sta, aruncă el peste umăr,

începând să urce. N-ai de ales.

Târându-şi picioarele, Ruth porni după el. De ce nu i-ar fi făcut pe plac, urmând să discute raţional mai târziu, după ce-şi mai revenea?

Apartamentul rezervat ei era răcoros şi odihnitor, cu un balconaş. Ruth se aşeză pe marginea patului.

Fernando era atât de încăpăţânat, de orb şi ridicol de demodat – şi totuşi, nu aceste trăsături o atrăseseră la el?

— Că mult mi-a mai folosit, murmură ea, în timp ce se ridica să facă un duş. I-am deschis ochii, să vadă adevărata dragoste, iar acum n-o mai vede decât pe Maria Luisa.

După ce făcu duş, luă pe ea aceleaşi haine cu care venise – pantaloni Bermude negri şi un tricou subţire de aceeaşi culoare. La Sevilla, Fernando îi adorase stilul de a se îmbrăca, spunând că în negru arăta ca o vrăjitoare sexy… Of, la naiba, de ce nu înceta să trăiască în trecut, pentru a face faţă încurcăturilor din prezent?

Ruth coborî scara arcuită şi trecu pe sub

arcadele care duceau în curtea interioară, unde arşiţa era temperată de o fântână arteziană ale cărei jeturi de apă se revărsau peste un delfin şi un copil sculptaţi în piatră. Privi în jurul ei, cu uimire. Casa era minunată, răcoroasă şi liniştitoare. În colţuri tainice, flori de iasomie înmiresmau aerul. Cu tot tumultul interior, nu putea să nu simtă efectul calmant. Casa lui Fernando din Majorca.

Piscina din spatele casei era construită în acelaşi stil. Un arc de apă verzuie, cu margini de piatră naturală şi mese rustice de lemn, la umbra unor palmieri.

Fernando stătea la o masă, citind ziarul Diario de Mallorca, de parcă n-ar fi avut nicio grijă – cum nici nu avea, decât poate aceea de a se gândi la noi moduri în care să-i chinuiască pe ea şi Steve.

Când Ruth se aşează, Fernando ridică privirea spre ea.

— Aşa mai merge; arăţi mai normal.

Îşi împături ziarul, punându-l pe scaunul de

alături.

— Oi fi arătând, dar nu mă simt deloc normal, Fernando. Nu văd ce rost au toate astea, să mă ţii aşa aici.

— Relaxează-te şi simte-te bine.

— N-am venit în Majorca să mă distrez. Am venit să lucrez, iar tu mă împiedici.

Fernando îi turnă suc proaspăt de portocale într-un pahar înalt.

— Există lucruri mai importante decât munca, Ruth, spuse el pe un ton sumbru. Credeam că, după atâta timp, ţi-ai dat seama.

Ridică ochii spre ai ei, iscoditor.

— Dar e clar că n-ai descoperit, adăugă el cu glas surd.

Ruth se înroşi la faţă, mutându-şi privirea. Lua-l-ar dracu', pentru ea munca era foarte importantă. Fernando era nedrept, la fel de nedrept cum fusese anul trecut. Dar, o, Doamne, ea fusese oare mai dreaptă?

— Pachetul pe care-l întocmim e foarte important. Nu vreau să-mi las clienţii de izbelişte.

Ca om de afaceri, ar trebui să înţelegi asta.

— Înţeleg şi nu te opresc să lucrez, de întârzii doar puţin.

— De ce?

— Fiindcă aşa vreau eu; acum spune-mi ce-a zis amantul tău, azi-noapte când s-a întors.

Ruth bău cu sete, apoi puse încet paharul pe masă.

— În zori, când s-a întors, vrei să spui? întrebă ea pe un ton provocator.

De cum rosti cuvintele, îşi dădu seama că Fernando ştia deja. Mă rog, o împunsătură în plus n-avea cu ce să strice.

— Da, se crăpa de ziuă, nu-i aşa? Şi ce-ai simţit când s-a strecurat în pat lângă tine, la ora aia?

Cu un zâmbet fermecător, Ruth ripostă:

— Ce-ai simţit tu, Fernando, când Maria Luisa s-a strecurat în pat lângă tine, la ora aia?

Ochii lui se îngustară.

— Nu e deloc de râs.

— Ba eu găsesc că e de comă! declară Ruth

cu falsă veselie. Amanţii noştri au lipsit toată noaptea, fiind împreună! Un scenariu care la Hollywood ar fi refuzat, pe motiv că e neverosimil. Cu siguranţă, realitatea e mai fascinantă decât orice ficţiune.

— Văd că n-o iei deloc în serios.

— Cum aş putea? Îmi pui cele mai neserioase întrebări.

Dintr-odată, oftă prelung şi-şi înlătură părul din jurul feţei.

— N-am vorbit cu Steve despre toate astea. Am plecat înainte să se trezească.

Fernando se încruntă.

— Deci n-aţi vorbit?

Expresia lui o puse pe gânduri, dar nu pentru multă vreme.

— Ascultă, Fernando, nu mă interesează ce-au făcut Steve şi Maria Luisa toată noaptea…

— Dar mă interesează pe mine, o întrerupse el, aprig. Ţi-am spus, nu vreau să mai sufere.

— Atunci de ce-ai lăsat-o să fugă afară din restaurant, cu Steve după ea? Ai fi putut să-i

opreşti.

— M-a oprit pe mine cineva, îi aminti el.

Ruth clătină din cap.

— Dacă te preocupa atât de mult soarta ei, nu m-ai fi luat în seamă. Cred că voiai să stea un timp împreună, dar… dar poate nu toată noaptea, încheie ea, în şoaptă.

— Ai dreptate. N-avea niciun rost să-i despart, dar nici nu mă aşteptam să întârzie atâta timp. Maria Luisa a avut nevoie de mari eforturi ca să se împace cu gândul că…

— Fernando… îl întrerupse încet Ruth.

O privi prudent, datorită schimbării din tonul ei.

— O… o iubeşti mult?

Voia să ştie, oricât ar fi fost de dureros. Îl iubea şi, pe moment, ştia mai multe decât el. Ştia că Steve o adora pe Maria Luisa şi că aveau toate şansele să fie din nou împreună, iar atunci singurul care suferea ar fi fost Fernando. Nevoia de a-l lovi o părăsi, în timp ce-i aştepta răspunsul.

— Cred că la întrebarea asta ţi-am răspuns

deja, spuse el într-un târziu. Acum, dă-mi voie să-ţi pun şi eu una. Îl iubeşti mult pe Steve?

Ruth nu mai putea continua aşa.

— Fernando, spuse ea încet, ţin foarte mult la Steve…

— Şi îl iubeşti.

— Nu, nu-l iubesc, nu în sensul la care te referi tu.

— Dar trăieşti cu el, faceţi dragoste…

— Nu-i adevărat! strigă Ruth. Încetează odată, Fernando. Steve şi cu mine avem o foarte reuşită relaţie de afaceri. Colaborăm bine şi suntem prieteni foarte buni…

La auzul acestor cuvinte, buzele precis definite ale lui Fernando se subţiară. Ruth oftă.

— Da, ştiu că sună ca un clişeu, dar ăsta-i adevărul. Între noi nu e nimic sexual. Nu poţi înţelege că bărbaţii şi femeile pot convieţui şi fără aşa ceva?

— Nu, răspunse el scurt, strângând pumnul. Nu înţeleg. Poate că, dacă nu te-aş cunoaşte atât de intim, m-aş lăsa convins, dar îţi cunosc

sexualitatea şi pretenţiile…

— Ai de gând să încetezi?! se aprinse ea. Mă faci să par o nimfomană scoasă din minţi. Am fost logodită cândva, a fost o greşeală şi am avut noroc să scap fără prea mari probleme, iar apoi te-am întâlnit pe tine – la atâta se reduc toate „pretenţiile mele sexuale”, cum spuneai. Nu mă culc cu Steve. N-am făcut-o nici înainte de Sevilla, nici după aceea, şi nici n-am s-o fac vreodată. Acum eşti mulţumit?

— Câtuşi de puţin, replică el rece. Nu te cred. Aseară n-ai negat, aşa că de ce ai face-o acum?

— Aseară, mi-a convenit să nu neg.

— În ce scop?

Ruth întoarse capul dinspre palmierul ale cărui frunze se unduiau uşor în vânt, privindu-l pe Fernando în faţă. Avea nevoie de curaj, dar ceva dinlăuntrul ei o îndemna să fie cinstită.

— Aseară am vrut să fii gelos, recunoscu ea. M-ai acuzat că aveam un amant şi am preferat să nu te contrazic.

Fernando zâmbi răutăcios.

— Ai preferat să nu mă contrazici pentru că o aveam pe Maria Luisa la braţul meu. Acum ea nu mai e aici, aşa că negi. Mă întreb ce crezi c-ai să câştigi cu asta.

— În niciun caz iubirea ta nemuritoare, declară rece Ruth. Nu uita, nu eu am vrut să mă aflu acum aici. Dacă mă lăsai în pace, mi-aş fi văzut de treburile mele. Neg presupusa aventură cu Steve numai pentru că m-am săturat de acuzaţiile tale. Oricum, n-au niciun rost. Puţin îţi pasă ce fac; nu te interesează decât Maria Luisa.

— Cred că nu ţi-a trecut niciun moment prin minte că am fost gelos, aseară când te-am văzut cu el, spuse încet Fernando, fără a o privi în ochi, astfel încât Ruth nu-i putu lua în serios cuvintele.

— Nicio clipă. Ştiai cine e Steve – partenerul meu de afaceri.

— Da, l-am recunoscut de la Sevilla.

— Atunci, nu m-ai acuzat că aş trăi cu el, aşa că de ce o faci acum?

La asta, Fernando o privi, drept în ochi şi

fără pic de emoţie.

— Fiindcă anul trecut eram nebun după tine, nu mai aveam ochi pentru nimeni şi nimic, spuse el calm.

Cumva, atâta lucru era de ajuns pentru Ruth. Atunci o iubise; acum, nu.

— Iar anul ăsta eşti nebun după Maria Luisa, murmură ea, privindu-şi degetele care i se înroşiseră de cât le frământase. Oftă întretăiat, resemnată.

— Nu te înţeleg, Fernando. Suntem doi foşti amanţi, vorbind despre altă pereche de foşti amanţi, şi nu văd ce legătură are asta cu noi şi ce naiba speri să câştigi ţinându-mă aici. Steve nu va veni după mine, să ştii.

— Nici nu mă aşteptam, declară grav Fernando. Nu ăsta era rostul. N-am niciun chef să-l mai văd. Sper numai că i-ai transmis avertismentul meu, fiindcă am vorbit serios – dacă îi mai face vreun rău Mariei Luisa, am să-l distrug.

Ruth se încruntă.

— Zău că nu te înţeleg. Am crezut că nu voiai

decât să te răzbuni pe Steve pentru că a avut o aventură cu Maria Luisa.

— Da, aşa ai crezut şi te-ai înşelat. Ţi-am spus de ce am vrut să vii aici, şi anume, ca să te fac să plăteşti.

Încet, se ridică în picioare, luă ziarul şi, făcându-l sul, se bătu uşor cu el pe coapsă.

— Pentru ce anume? N-am făcut nimic, protestă ea. Nu mă culc cu partenerul meu. N-am nicio vină că Maria Luisa a suferit. Nu e problema mea, numai a ta este!

— Da, e problema mea, iar tu eşti soluţia, *querida*.

— Termină, Fernando! exclamă Ruth, sărind în picioare. Eşti atât de obsedat de toată povestea asta cu Maria Luisa, încât nu mai gândeşti limpede. Judecă şi tu raţional: dacă îmi dai drumul, am să mă duc direct la Palma. S-ar putea ca acum, în timp ce noi stăm de vorbă, Maria Luisa şi Steve să fie împreună. Dacă mă întorc, îl pot convinge pe Steve s-o lase în pace…

— Dar nu pentru mine, ci fiindcă îl doreşti pe

Steve…

— Nu-i adevărat! strigă ea, cu pumnii strânşi pe lângă trup. Nu-l doresc pe niciun Steve, niciodată nu l-am dorit!… Numai tu…

Vocea i se frânse. N-o putea spune – numai el era cel pe care îl dorea.

— Numai că tu… eşti atât de iraţional, se bâlbâi ea.

— Ba cred că sunt foarte raţional, şi vreau să ne înţelegem clar. Nu încerc să te pedepsesc pe tine pentru ceea ce i-a făcut Steve Mariei Luisa. În curând, o va avea pe conştiinţă, ceea ce e o pedeapsă suficientă pentru orice bărbat.

Ocoli masa spre ea, vorbind rar şi apăsat:

— Ai dreptate, nu are nimic de-a face cu ei, numai cu noi doi. Fernando şi Ruth, Ruth şi Fernando.

Ridică mâna, pentru a o apuca de bărbie, întorcând-o cu faţa spre el. Avea ochii ca doi cărbuni, iar fălcile strânse cu asprime.

— Nu mai fi aşa de alarmată, nu sunt violent. N-am să folosesc forţa, pentru că nu va fi nevoie.

Cred că nici măcar nu eşti conştientă de crima pe care ai comis-o.

Îşi plimbă degetul mare peste maxilarul ei, studiindu-i ochii.

— Dar ai comis una, Ruth, şi ai s-o plăteşti. De câte ori ţi-am spus că te iubeam, la Sevilla?

Ruth scutură din cap, încercând să şi-l smulgă din strânsoare. Îi era frică, se temea pentru viaţa şi viitorul ei.

— De suficiente ori ca să par convingător, din punctul meu de vedere, scrâşni Fernando, răspunzându-şi singur la întrebare. Dar s-a terminat, *querida*; am plătit, iar acum vei plăti şi tu.

— Nu mă ameninţa, reuşi ea să mârâie, printre dinţii încleştaţi.

— Ba te ameninţ, fiindcă îmi place.

În clipa următoare, degetul lui îi apăsă buzele, brutal, apoi Fernando îşi smulse mâna.

Ochii lui Ruth se dilatară de durere şi emoţie.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine? şopti ea. Te-ai schimbat. Nu eşti decât o clonă crudă a

lui Fernando cel pe care l-am cunoscut.

— Şi cum era acel Fernando? zâmbi el. Aşa, poate…?

Ridică mâna, făcând-o să tresară de teamă că avea s-o lovească, dar ceea ce făcu era şi mai rău. Îi trase tricoul de pe un umăr, atingându-i pielea aurie. Mângâierea îi înteţi emoţiile până când aproape se înecă în propriile ei simţuri. Era o senzaţie imediată, foc pe sufletul ei, o pedeapsă arzătoare pentru dragostea pe care şi-o îngăduise.

— Nu… nu face asta…

Dinţii ei mici şi albi se înfipseseră în buza de sus.

— La ce te duce cu gândul? La prima noastră întâlnire, la după-amiaza aia când nu mai puteam să nu ne atingem cu mâinile şi cu dinţii. Atunci când am descoperit gustul adevăratului erotism, când eu am intrat în tine şi au ai ţipat, ai ţipat că mai voiai…

— Ticălosule!

— Da, o repeţi la nesfârşit. Până pleci de-aici, a-i s-o şi crezi…

— O cred încă de pe-acum, Fernando, se răsti Ruth. Înţeleg ce faci.

Îşi smuci umărul de sub mâna lui şi, furioasă, îşi trase tricoul la loc. Totuşi, nu era sigură. Părea prea incredibil.

— Crezi că dacă mă ţii aici mă poţi face să înnebunesc de dorinţă. Probabil poţi, probabil o vei face, probabil inevitabilul se va întâmpla şi… şi se va repeta situaţia de la Sevilla. Şi după aceea, Fernando?

Încerca să se prefacă sarcastică, ridicând din umeri, dar pe dinăuntru numai nepăsătoare nu era. Simţea durerea la un nivel de-a dreptul fizic, ca un cuţit răsucindu-se încoace şi-ncolo.

— Nu vom ajunge până „după aceea”, Ruth. De fapt, nu vom ajunge nicăieri. Pari să ai impresia greşită că vreau să fac dragoste cu tine. Nicio şansă, *querida*. Voi păstra până în mormânt amintirile de ultima dată când ne-am iubit. Nu mai doresc de la viaţă decât o răzbunare plăcută, de modă veche, pentru o aventură de modă veche care s-a sfârşit prost. Şi eu am fost un om de modă

veche, nu-i aşa? Chiar am crezut că mă iubeai, când tu nu făceai decât să te distrezi.

Aceste cuvinte făcură inima lui Ruth să se strângă dureros. Nu crezuse şi ea acelaşi lucru – că Fernando se folosise de ea, că nu fusese decât un capriciu? Dar era prea rănită ca să-l contrazică. Dădu să se răsucească în loc, însă Fernando o prinse, lăsând ziarul să-i scape dintre degete, şi o strânse cu putere de umeri.

— Te-am implorat să rămâi, dar tu mi-ai întors spatele, pentru cariera şi partenerul tău. Te-ai folosit de mine, la Sevilla, şi nici măcar nu ai avut bunul simţ s-o negi – pentru mine, sau pentru propriul tău respect de tine însăţi.

Aproape amorţită de şoc, Ruth se strădui să riposteze:

— Mi-am lăsat respectul la Sevilla, unde ţi-ai lăsat şi tu sensibilitatea, Fernando. Deci, vrei să mă pedepseşti, nu-i aşa? Încearcă. S-ar putea să-ţi dezvălui mai multe slăbiciuni decât mine, şi-atunci ar fi interesant de văzut cine pe cine pedepseşte.

Fernando îi dădu drumul, cu un zâmbet crud.

— Îmi plac provocările. Le accept, dar nu te grăbi să te bucuri, declară el sugestiv, pentru că mai mult de-atât nu am de gând. N-am să mai fac dragoste cu tine niciodată, ceea ce îţi dă un avantaj, pentru că ştii de pe-acum deznodământul. Însă îţi promit că, pe parcurs, am să mă şi distrez. Vreau să te văd îngenuncheată, cerşindu-mi dragostea, iar de altă satisfacţie nu am nevoie.

Se întoarse şi plecă, lăsând-o vlăguită, scârbită şi destul de speriată. Ruth îşi muşcă buzele ştiind că merita o asemenea pedeapsă, dar şi că Fernando îi subestima puterile.

Capitolul 5

După ce făcu baie în piscină şi se uscă la soare, Ruth se îmbrăcă şi exploră agale fermecătoarea grădină mediteraneană. Nu mai avea intenţia să scape cu forţa. Mai târziu, urma să-i telefoneze lui Steve pentru a afla ce făcea, iar apoi, folosind informaţiile despre el şi Maria Luisa, intenţiona să-l enerveze pe Fernando Serra până îşi dorea să nu fi început niciodată toată povestea, alungând-o cu forţa din Casa Pinar.

— Pot să dau câteva telefoane, da? Promit solemn să nu sun la poliţie, la consulatul britanic sau la Interpol. Nu vreau decât să vorbesc cu Steve şi să aflu ce-au făcut el şi Maria Luisa toată noaptea – de parcă n-aş ghici şi singură!

Îl găsise pe Fernando îmbrăcat cu o pereche de blugi şi o bluză polo albă, citind la umbră în porticul ca al unei mănăstiri, cu vedere spre grădini şi piscină.

— Da, sigur că poţi ta telefon, răspunse el alene, poţi vorbi cu cine vrei, inclusiv la poliţie –

cu o excepţie, adică. Nu-l poţi suna pe partenerul tău.

Ruth nu se mişcă din loc, abia clintindu-şi muşchii obrajilor pentru a schiţa un zâmbet.

— Ei, nu zău?! mai şi dormi uneori, presupun? întrebă ea retoric. Voi da telefoanele atunci.

— Un ceai?

Îl privi cu ochii mari. Era netulburat, turnând ceaiul dintr-un frumos ceainic de argint, în ceşti de porţelan alb. Îi dădu o farfurie cu *ensaimadas* proaspăt coapte de pe o tavă pusă pe faţa albă de masă. Ruth luă două dintre pateurile în spirală. Nu mâncase nimic la prânz şi începea să-i fie foame.

— Deci, ai o servitoare?

Încruntându-se, Fernando îi oferi ceaşca de ceai. Ruth o luă, arătând cu capul spre masă:

— Arată splendid. M-am plimbat prin jur, dar n-am văzut pe nimeni. Unde-ţi ţii servitorii, în catacombele de la subsol, legaţi în lanţuri?

Fernando zâmbi, neafectat de sarcasmul ei.

— Am personal complet, dar le-am dat liber pentru fiesta din Palma. Nu-i aşa că sunt un stăpân îngăduitor.

— Foarte; nu mai rămâne decât să-mi spui că tu le-ai copt pe astea, comentă ea, muşcând din pateul delicios.

— Da, dar am trişat – le-am scos din congelator, dar diseară promit să-ţi fac o masă cumsecade, mâncarea mea favorită. Un *escaladun* delicios – pui fiert în sos englezesc.

— Ce încerci, să mă omori cu amabilităţile?

— Eşti invitata mea…

— Prizoniera ta.

După ce termină pateurile şi ceaiul, Ruth se simţi mai întremată, gata de luptă.

— Tot îi voi telefona lui Steve, să ştii, indiferent dacă tu mă laşi sau nu.

— Nu se pune problema dacă te las, ci mai degrabă dacă-l găseşti sau nu.

Ruth simţi un junghi în stomac. Doar nu-şi luase tălpăşiţa? îşi şi imagina gorilele lui Fernando smulgându-l pe Steve din pat, ameninţându-l cu o

pereche de pantofi de beton şi o baie în mare, aruncat de pe iahtul lui Fernando… Se aplecă şi mai luă o *ensaimada*; cu siguranţă, foamea începea să-i afecteze creierul.

— Unde e? întrebă ea, cu gura plină.

— Azi-dimineaţă a ieşit din apartament…

— Dumnezeule, nu cumva l-ai plătit ca s-o lase pe Maria Luisa în pace?! exclamă ea, disperată.

Fernando îi umplu din nou ceaşca, oftând neîncrezător.

— Bine, dar ce ştiu eu? protest ea. În ultima vreme, ai făcut destule ciudăţenii. Te cred capabil de orice.

— Şi e clar că şi pe partenerul îl crezi capabil să ia mită, nu-i aşa?

— Sigur că n-ar primi mită, nici de la tine, nici de la alţii, pufni Ruth, indignată. Şi cu atât mai puţin de la cineva care vrea să-l alunge din cauza unei femei – pe care, întâmplător, o iubeşte foarte mult.

Se aşteptase să-i vadă scântei de furie în

ochi, dar nimic nu indică o asemenea iritare.

— Ai auzit? insistă ea, dornică să-l enerveze.

Cu un zâmbet, Fernando dădu din cap.

— Da, am auzit, şi sună destul de jalnic, dacă nu chiar ridicol.

Probabil amândouă, îşi spuse Ruth. Încercările ei de a-l provoca nu prea aveau succes.

— Cred că e plecat cu treburi. Am să-l sun mai târziu. Şi, în fond, de unde ştii că nu e acasă?

— Petrece câteva zile cu Maria Luisa la Valencia, pe continent, răspunse calm Fernando.

Ruth fu cât pe ce să se înece cu ultima îmbucătură de pateu.

— La Valencia cu Maria Luisa? îngăimă ea.

— Mi-a spus azi-dimineaţă, când s-a întors pe iaht, că plănuiau să plece. Acum o jumătate de oră, m-a anunţat la telefon că erau pe drum.

— Şi… şi ai lăsat-o? Eşti de acord să fugă cu fostul ei amant?

Ruth scoase un sunet exploziv, de neîncredere.

— Sau minţi cum respiri, Fernando Serra,

făcând pe viteazul, sau trăieşti cu amanta ta în nişte condiţii la fel de uşuratice cum m-ai acuzat că ar fi între mine şi Steve.

— Sau am suprema încredere că se va întoarce la mine, răspunse el, senin.

— De-asta n-aş fi atât de sigură. Au mai trăit cândva împreună, nu uita.

— Cum aş putea să uit? Totuşi, sunt sigur că se va întoarce la mine, fiindcă am un lucru foarte preţios, pe care Steve Cannock nu-l are.

— Nu-mi spune, replică Ruth, fierbând. Îmi închipui foarte uşor despre ce e vorba.

— Da, cu mentalitatea ta, nici nu mă mir.

Nu aşa ar fi trebuit să decurgă lucrurile. El trebuia să se simtă ameninţat, nu ea.

— Te-ai schimbat, de-aseară până azi, murmură încet Ruth. Aseară, ameninţai că ai să-l distrugi dacă se mai atinge de Maria Luisa; iar acum, tolerezi ceea ce fac împreună.

Fernando începu să strângă farfuriile şi ceştile pe tavă.

— Azi, am încredere că nu-i mai poate face

niciun rău. Maria Luisa nu mai e fetiţa naivă de anul trecut, la Sevilla. A devenit o femeie matură şi raţională.

— Mulţumită ţie, nu mă îndoiesc!

— Da, m-aş putea lăuda cu asta şi o şi fac. Şi-atunci, cine ar putea să se „laude” cu schimbarea ta din ultimul an?

Îl privi nedumerită.

— Dar nu m-am schimbat…

— O, ba da. Anul trecut erai deschisă şi naturală, iubitoare şi generoasă – până m-ai părăsit pe mine, mai bine zis. Acum, ai o undă de răutate pe care nu ţi-o cunoşteam.

Ruth clătină din cap, zâmbind cu neîncredere.

— Dacă sunt rea, e pentru că mă nemulţumeşte prezenţa mea aici. Sunt nemulţumită de felul cum ai ticluit-o şi pentru ceea ce crezi că-mi poţi face ca să te răzbuni.

— Şi aşa îţi manifeşti nemulţumirea, despuindu-te în faţa mea şi fâţâindu-ţi ademenitor trupul sexy? întrebă el, cutreierându-i cu privirea

formele senzuale.

Ruth, îmbujorându-se, întoarse capul.

— Nu ştiam că te uitai, pufni ea, iritată.

— Nu ştiai pe naiba, mârâi Fernando. Ţi-ai jucat bine rolul, şi ai reuşit, m-ai excitat la fel de mult ca pe tine însăţi, dar să nu te crezi prea deşteaptă…

— De ce, fiindcă s-ar putea să nu-ţi controlezi pasiunile toride în lipsa amantei tale? Mă scârbeşti. De-asta sunt aici, nu? Nu numai ca să te răzbuni. Intenţionezi totuşi să faci dragoste cu mine, cât timp Maria Luisa e plecată. Motiv pentru care nici nu eşti îngrijorat că e cu Steve. Îl cunoşti pe Steve, şi mai bine te baţi cu dracul pe care-l cunoşti, decât cu cel pe care nu…

— Da, sau, când pisica nu-i acasă, şoarecii…

— Taci din gură, Fernando! îl întrerupse ea. Asta-i treabă serioasă!

— I-auzi! Văd că o şi crezi, iar asta dovedeşte ceea ce am bănuit tot timpul – că eşti într-adevăr necăjită la gândul că amantul tău e cu Maria Luisa, de unde şi toate acuzaţiile tale ridicole.

— Nu e amantul meu! declară cu emfază Ruth, dar ai dreptate, mă îngrijorează gândul că-şi petrece timpul cu Maria Luisa. Fiindcă ţin la el şi anul trecut a suferit îngrozitor. Până acum, nu te-am auzit vorbind decât despre sentimentele Mariei Luisa; ei bine, pe mine mă interesează ale lui Steve…

— Iar noi doi, oftă Fernando, ne răcim gura de pomană în legătură cu doi adulţi care sunt absolut capabili să-şi poarte singuri de grijă.

— Şi care se simt bine împreună, adăugă ea semnificativ.

— Nu mă poţi lovi, Ruth, replică Fernando calm, aşa că încetează. Eu îmi abordez într-un mod matur şi raţional sentimentele în legătură cu ei doi…

— Tolerând situaţia? O concepţie foarte modernă, dar şi foarte anormală pentru tine. Anul trecut, erai fermecător de demodat, scânci ea pe un ton sarcastic.

— Până te-am cunoscut pe tine. Vino, să-ţi arăt unde e bucătăria.

Ruth se îndesă şi mai tare în fotoliul de răchită, săltându-şi poalele fustei de bumbac pentru a-şi expune la soare picioarele lungi.

— Nu, mulţumesc. Nu sunt înlocuitoarea servitoarelor absente…

— Şi nici a amantei absente, scrâşni el, aşa că nu te mai da în spectacol. Sexualitatea ta mă lasă rece.

Mult timp după plecarea lui, Ruth continuă să fiarbă. Se duse în cameră, trase obloanele de lemn la ferestre şi se întinse pe pat. Adormi în fix trei secunde.

— În ciuda faptului că numai noi doi suntem aici, diseară am să mă îmbrac special pentru cină şi îţi cer să faci acelaşi lucru.

Ruth deschise ochii, nesigură unde se afla. În cameră domnea întunericul, până când Fernando se duse la fereastră şi deschise obloanele.

— Să nu mai intri în dormitorul meu fără să baţi la uşă, îi ceru ea, căscând.

— Am bătut, nu mi-ai răspuns. Credeam că ai

murit.

— Şi ai tu aşa, un obicei, să faci conversaţie cu cadavrele… comentă ea, coborându-şi picioarele peste marginea patului.

Fernando reveni lângă noptieră şi luă o sticlă de vin roşu, destupată. Ruth îl privi cu regret cum turna în două pahare.

— Mulţumesc. Exact ca pe vremuri, da?

— Ironia ta ascunde cumva regretul că vremurile alea au apus pentru totdeauna? întrebă Fernando, aşezându-se pe marginea patului.

— Şi să ştii că au apus, mormăi ea, după ce luă o înghiţitură de vin.

— Regreţi cele întâmplate la Sevilla?

Cu privirea în pahar, Ruth răspunse încet:

— Ce ni s-a întâmplat la Sevilla, Fernando?

Când ridică ochii spre ai lui, aceştia erau de nepătruns, dar o mică tresărire în colţul gurii anunţa un zâmbet dispreţuitor.

— Nici nu mai sunt sigur. Atunci eram. Credeam că mă îndrăgostisem. Credeam că te îndrăgostiseşi şi tu. Că ne iubeam.

Apoi coborî privirea, iar zâmbetul nu mai apăru.

— Dar iată-ne aici, bând vin, aşezaţi pe un pat care, acum un an, ar fi ars ca focul.

Ruth nu-şi putu stăpâni un surâs.

— Într-adevăr, murmură ea. Spuneai ceva în legătură cu îmbrăcatul pentru cină.

— În general, aşa procedăm.

— Tu şi Maria Luisa?

— Da, când suntem aici.

— Nu staţi tot timpul aici?

— Nu, mai locuim şi la Palma, pe iaht şi în vila din Valencia.

— Nu lucrezi niciodată?

— Ba da, dar acum am mulţi delegaţi.

Îl privi surprinsă.

— Nu obişnuiai. Întotdeauna am avut impresia că erai un maniac al muncii.

— La Sevilla am fost eu maniac, dar nu tocmai al muncii, zâmbi el pe neaşteptate. Mai degrabă al patului.

Ruth surâse şi ea.

— Ţi-am schimbat stilul?

Fernando păru să stea câteva secunde pe gânduri, apoi răspunse:

— Maria Luisa avea nevoie de mine în preajma ei.

N-aveau să se mai termine niciodată, chinurile şi durerea? O clipă, Ruth crezuse că ea fusese răspunzătoare pentru schimbarea din viaţa lui, şi când colo Maria Luisa era. Mare putere trebuia să mai exercite asupra lui.

— Şi… şi vila asta din Valencia… e cea unde s-au dus ea şi Steve?

— S-ar putea, răspunse el, evaziv.

— Nu încercam să aflu unde sunt, se grăbi Ruth să precizeze. Numai că… în fine… mă cam mir că priveşti totul atât de calm.

Fernando nu-i răspunse, iar Ruth mai luă o înghiţitură de vin.

— Ai… aţi… eraţi împreună încă dinainte de Sevilla? întrebă ea, strângând cu putere paharul în mână.

— La fel ca tine şi Steve?

Ruth îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii bine că n-a fost aşa, Fernando. Crezi că m-aş fi purtat cu tine în felul acela, dacă eram deja în relaţii strânse cu altul?

— Şi totuşi, pe mine mă întrebi acelaşi lucru, observă el, încet.

— Asta e altceva. Tu şi Maria Luisa locuiţi împreună, iar asta sugerează că şi înainte aţi fost combinaţi.

— Nu sugerează nimic de felul ăsta – dar, întâmplător, ai dreptate. Ne cunoşteam încă dinainte de expoziţie, deşi nu la fel de intim ca acum, spuse el, umplând din nou paharele.

— Şi cum s-a întâmplat? Între tine şi Maria Luisa.

— Aveam nevoie unul de altul, răspunse scurt Fernando şi se ridică. Şi, cum spuneam, de obicei ne îmbrăcăm formal pentru cină.

— Ei, nu putem distruge o tradiţie seculară doar de hatârul unei amante absente, nu-i aşa? Mă tem că rochia cea mai bună pe care o am e una de vară, decolorată…

— O să meargă destul de bine, răspunse el sec, luând sticla şi paharele. Iar altă tradiţie seculară e aceea a unei plimbări romantice înainte de cină, ca să admirăm apusul soarelui. Sper că vii cu mine.

Câtă cruzime. Ruth avea sentimentul că Fernando era pe punctul să câştige.

— N-aş crede…

— Eu da. Să zicem că insist… sau că sper.

A, nu, n-aveau să iasă chiar toate pe placul lui! Ruth zâmbi suav:

— Dar trebuia să-mi spui. Aşa, se schimbă treaba. Cuvântul tău e ordin pentru mine.

Apoi, surâsul i se şterse de pe buze, în timp ce ochii i se îngustau cu răceală.

— Plimbă-te singur, Fernando, pentru că eu nu obişnuiesc să păşesc supusă pe urmele amantelor fugite de-acasă!

Paharele şi sticla de vin fură trântite la loc pe noptieră, iar mâna lui o apucă de încheietură. Smucind-o scurt, o făcu să-şi piardă echilibrul, căzând la pieptul lui. Obrazul lui i-l atinse pe al ei,

cu un efect de-a dreptul pârjolitor.

Ruth visase la acel moment, şi-l închipuise de atâtea ori în nopţile de singurătate, iar acum se adeverea şi nimic nu o pregătise pentru o asemenea auto-distrugere. În ciuda cruzimii şi a iubirii lui faţă de Maria Luisa, dorinţa şi nevoia erau la fel de puternice în sufletul ei.

— Mă provoci? îl întrebă, cu vocea răguşită dureros şi ochii atât de mari încât în ei se citea toată tortura prin care trecea.

Fernando era complet stăpân pe situaţie. Rece, dur şi hotărât – stări care i se reflectau în glas, când spuse:

— Cum aş putea să te provoc, când ştim amândoi deznodământul?

Ruth clătină din cap.

— L-oi fi ştiind tu, dar eu nu-l cunosc.

Îşi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Nu cred nicio clipă că nu ai intenţia să faci dragoste cu mine. Am fost amanţi cândva, Fernando, continuă ea, cu aprindere. Nu-ţi poţi stinge emoţiile ca şi cum ai apăsa pe un

comutator.

— Tu ai făcut-o, după Sevilla.

Fernando ridică mâna la nivelul ochilor ei, pocnind din degete.

— Uite-aşa. Exact aşa ţi le-ai stins.

Ruth îşi muşcă buzele, privindu-l, fără a şti ce să spună. Fernando chiar credea acel lucru, îl credea şi ea din partea lui, aşa că…? Iar acum era prea târziu ca să mai poată face ceva. Maria Luisa ocupase în inima lui locul care cândva fusese al ei. O, Doamne, ce ridicol era totul. În Sevilla se întâmplase ceva atât de minunat, iar acum nu mai rămăsese decât înverşunare, ură şi neîncredere. Numai lucruri urâte, nici urmă de frumuseţe.

Fernando schimbă subiectul la fel de rapid pe cât pocnise din degete.

— Plimbarea aia. Insist să vii cu mine.

Puterile îi reveniseră, cam târziu dar totuşi reveniseră. Ruth ridică bărbia, sfidătoare.

— Vine, vin, consimţi ea pe un ton politicos, ca să-ţi arăt că nu-mi poţi face nimic. Sunt imună la durere. Poţi să-mi arunci în faţă tot ce pofteşti,

nu va avea nicio importanţă.

Luă sticla şi paharele şi i le trânti în braţe.

— Şi-acum, ieşi afară şi lasă-mă să mă îmbrac.

Fernando ieşi fără o vorbă, iar din gâtul lui Ruth scăpă un suspin enorm, în timp ce se repezea să închidă uşa după el.

Când coborî în sufragerie, o sală vastă, aproape medievală, cu mobilă masivă şi pardoseală de teracotă, atât de răcoroasă încât o străbătu un fior, văzu că masa nu era pusă şi se uită în jur, după vreun gheridon unde s-ar fi putut ţine tacâmurile.

— Am pus masa afară, pe terasă, o informă Fernando, ieşind din bucătăria alăturată.

Îi ghicea gândurile neliniştitor de frecvent.

— Atâtea terase, se tângui Ruth, refuzând să recunoască în sinea ei cât de seducător arăta Fernando, în pantaloni negri şi sacou alb de seară; nici chiar prosopul pentru ceai, pus pe un umăr, nu-i reducea incredibila eleganţă.

— Aceeaşi terasă, alt scop. Arăţi fermecător, observă el, întorcându-se în bucătărie. Şi ai arăta şi mai fermecător dacă ţi-ai pune floarea de iasomie în păr, nu pe umăr.

Furioasă, Ruth îşi smulse corsajul improvizat. Avea părul prea mătăsos ca să poată susţine florile. Ce ridicol trebuia să fi arătat, cu iasomia pleoştită pe umăr!

— Ar fi trebuit s-o am în păr, îl informă ea, urmându-l în bucătărie, ca să-ţi amintească de Sevilla – să te scoată din minţi de dorinţă.

— Şi când colo, m-a făcut să râd. Sper să nu fie o prevestire pentru tot restul serii. Aş prefera să mă duc la culcare cu satisfacţia răzbunării, nu a hohotelor de râs.

— Cred că eu am să mă duc la culcare cu o anumită satisfacţie, dacă-mi reuşesc planurile, replică ea insolentă.

Fernando râse din nou, vizibil bine dispus.

— Ţin minte când te-am văzut prima oară, la recepţie, şi mi-am spus că, în ciuda părului brunet şi a frumuseţii de tip mediteranean, aveai o

anumită calitate tăioasă care nu putea fi decât britanică. Şi am avut dreptate, englezoaicele nici nu se compară cu celelalte femei. Nicio spaniolă n-ar fi făcut o remarcă atât de grosolană, decât dacă era ţigancă, desigur.

Ruth înălţă o sprânceană.

— Fără îndoială, de-asta m-ai luat la ochi în seara aia.

— Te-am luat la ochi pentru că erai cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem în viaţa mea.

Ruth zâmbi, în timp ce Fernando îşi lua de pe umăr prosopul de ceai, apropiindu-se.

— Iar în seara asta, poţi ajunge oriunde cu complimentele, replică ea, pe cât putea de sexy.

— Urmează-mă, o chemă Fernando. Încă nu sunt gata să ajung „oriunde”. Ai uitat ritualul? Cât de demodat îmi place mie să procedez?

Cum l-ar fi putut uita? se întrebă Ruth, în timp ce-l urma supusă spre o arcadă largă care dădea pe terasă.

— Soarele apunând peste Mediterana, într-o văpaie de flăcări şi pasiune, o tachină el, luând o

pătură de pe spătarul unuia dintre scaunele de răchită de pe terasă. Urmat de dragoste făcută cu pasiune, pentru a culmina într-o văpaie de flăcări… „oriunde”! mai adăugă, cu cel mai pur cinism.

Capitolul 6

— Pătura pentru ce e? întrebă Ruth, în timp ce se plimbau prin grădină către o scară cu trepte de piatră care urca spre o pădure deasă de brazi. Sau e o întrebare cam naivă?

Fernando mergea cu o mână în buzunarul pantalonilor, iar cu cealaltă ţinând pătura pe umăr.

— Mă cunoşti, Ruth. Îmi place să fac totul cât mai comod.

— Iar dragostea făcută pe pătură, într-o pădure de brazi, e comodă la tine?

— M-am referit la dragoste ca să dau doar un exemplu.

— A, uitasem, murmură ea, hotărârea ta de a n-o face, distrându-te doar cu procesul de a nu o face. O tăvăleală pe pătură, nu în proverbiala claie de fân.

Fernando râse.

— De fapt, nici nu vreau să-mi stric sacoul.

— Şi la rochia mea nu te gândeşti?

— Ai spus că e veche.

— Aşa am şi spus, nu?

Din capătul scării pornea o cărare bătătorită, îngustă, printre brazi. Ruth inspiră adânc aroma de cetină, caldă şi mediteraneană. Pădurea se rărea spre un platou cu ierburi bătute de vânt, unde pluteau miresme de rosmarin şi izmă. Pentru prima oară, Ruth văzu marea.

Scoase o exclamaţie de încântare.

— Nu ştiam că marea e aşa de aproape. Până să ajung aici, mi-am pierdut complet noţiunea spaţiului. Nici n-am ştiut că ai casa în partea asta a insulei, credeam că locuieşti în Palma.

— Acolo am stat, răspunse el, întinzând pătura pe iarbă. M-am mutat aici anul trecut, după expoziţie.

— Asta are vreo semnificaţie deosebită? îl întrebă Ruth cu curaj, în timp ce se aşeza pe pătură.

— Da. Voiam să fiu singur.

Soarele asfinţea într-o vâlvătaie de culori, stacojiu, auriu şi flăcări purpurii. Ruth îşi împărţea

atenţia între jocul multicolor al mării şi profilul lui Fernando. Părea să se afle atât de departe, încât aproape întinse mâna să-l atingă, să-l aducă înapoi, fiindcă ştia, instinctiv, unde se afla.

— N-a trecut mult şi ai scăpat de singurătate, murmură ea.

— Maria Luisa voia să se mute din capitală. Spunea că o înăbuşea.

Ruth zâmbi în sinea ei. Deci, ea şi Maria Luisa mai aveau şi altceva în comun, pe lângă gustul la bărbaţi. Deodată, îi veni o idee.

— Fernando, Maria Luisa ştie despre noi doi?

Fernando râse.

— Dacă ştie că suntem acum împreună, vrei să zici?

— Nu, de fapt nu la asta mă gândeam, dar spune-mi totuşi.

— Cred că da. Numai să nu intri la idei că ar putea face o criză de gelozie. Şi ea e cu fostul ei amant, nu uita.

— Ce încurcătură… şopti Ruth, abătută. Ceea ce voiam să ştiu este de ce a fugit din restaurant.

Fiindcă ştia că am avut o aventură cu tine şi era geloasă, sau din cauza şocului de a-l fi revăzut pe Steve?

— Are vreo importanţă?

Nu avea niciuna. Nimic nu mai conta.

— Eram doar curioasă. E din Majorca?

— Nu de pe continent. Din Madrid. Tatăl e lucrează la guvern, iar mama ei organizează campanii pentru copiii nevoiaşi. O familie spaniolă respectabilă, de înaltă clasă. Părinţii ei au fost distruşi când şi-a ales cariera de stewardesă.

Clătină din cap, zâmbind.

— Voi, englezii, credeţi că aveţi monopolul pe aristocraţie… Singura lor fiică, o biată stewardesă… Nici nu suportau gândul. Dar Maria Luisa era hotărâtă.

Apoi oftă.

— Îmi pare rău, cred că ştii toate astea despre ea, de la partenerul tău.

Ruth clătină din cap.

— După călătorie, niciunul dintre noi nu a vorbit despre Sevilla. Sau, cel puţin, nu despre

aspectele personale.

Zâmbi vag, în ultimele raze aurii de soare.

— Mă crezi sau nu, prima oară când am vorbit despre aventurile noastre amoroase a fost aseară, la restaurant. Vă văzusem, pe tine şi Maria Luisa, la bordul iahtului. Steve nu vă vedea, stătea cu spatele spre voi. Eu am recunoscut-o, dar nu ştiam cum ar fi reacţionat Steve dacă vă vedea împreună. Nu ştiu ce m-a apucat, că am început să turui despre tine, despre el şi despre Maria Luisa. Voiam doar să ştiu ce sentimente avea pentru ea.

— Se pară că erai mai preocupată de el decât de sine însăţi, ceea ce sugerează că ţii într-adevăr foarte mult la el, spuse încet Fernando.

Ruth nu voia să se lase atrasă din nou în acea discuţie, şi-apoi tonul lui nici nu indicase mai mult decât un interes trecător.

— Mai sugerează şi că în noaptea aia băusem prea multă şampanie, râse ea cu nepăsare. O, Fernando, mai ţii minte după-amiaza când am mers la ţară şi ţăranul ăla beat a căzut de pe catâr, chiar în faţa maşinii? Am oprit, şi a apărut

ţăranca aia grasă, ţipând…

— Ne-am spus că se temea să nu-l fi călcat, râse Fernando.

Ruth chicotea atât de tare, încât abia mai reuşea să pronunţe cuvintele.

— Şi… şi a apucat funia catârului şi… şi l-a dus la adăpost, lăsându-şi bărbatul căzut în drum. Ce-a zbierat la tine, nişte blesteme ţigăneşti?

— Nu blesteme, mai degrabă un proverb local, despre necesitatea de a-ţi ţine din scurt catârul, capra şi soţul.

— Şi în ordinea asta! râse Ruth. Fiindcă a trecut o veşnicie până să vină şi după el.

Continua să hohotească, dar deodată îşi dădu seama că Fernando nu mai râdea. O privea doar, dându-i la o parte cu o mână părul din dreptul obrazului.

— Totuşi, ar fi trebuit s-o iau ca pe un avertisment, *querida*, spuse el cu un glas gutural. Ar fi trebuit să te ţin din scurt, şi-atunci niciodată nu mi-ai mai fi scăpat.

Încet, îşi coborî capul spre al ei, acoperind

culoarea sângerie a cerului.

Sărutul fu uşor, delicat, blând-senzual, deloc ca un preludiu al pasiunii şi înfocării. Şi tocmai din acest motiv, capul lui Ruth se lăsă pe spate cu atâta disperare, încât îşi încolăci braţele pe după gâtul lui Fernando, agăţându-se de el.

Într-un târziu, Fernando se retrase, desprinzând uşor firele lungi de păr care i se prinseseră de sacou şi aranjându-le la loc, pe lângă faţa ei.

— Frumos asfinţit, nu-i aşa? întrebă el tărăgănat.

Ruth zâmbi.

— Am văzut altele şi mai reuşite, glumi ea.

— Aşa te vreau, şopti Fernando, înainte de a-şi coborî din nou buzele peste ale ei.

Intesitatea acestui sărut îi paralizã pe dată toate simţurile. Ruth se aşteptase la pasiune, fusese pregătită s-o respingă, dar era cu totul altceva. Era o seducţie uşoară a simţurilor, o amintire senzuală a ceea ce însemnaseră unul pentru celălalt şi ce pierduseră. Iar ironia cea mai

mare era că Fernando nu plănuise deloc aşa. Ruth era gata să bage mâna-n foc. Se părea să pur şi simplu se dăduse bătut şi se lăsa în voia senzualităţi, elegant şi tandru.

Apoi Fernando se retrase, iar Ruth se adună pe picioare, netezindu-şi cutele rochiei. În timp ce Fernando scutura pătura şi-şi aranja pantalonii, Ruth întoarse capul spre mare. Îl iubea atât de mult încât, dacă i-ar fi propus să se ia de mână şi să sară de pe faleză ca doi lemingi îndrăgostiţi, ar fi făcut-o.

— Azi trebuie să plec în oraş, îi spuse Fernando a doua zi dimineaţă, când coborî pe terasă la micul dejun. Am nişte întâlniri în Alcudia. Alte hoteluri, adăugă el, cu un zâmbet.

Ruth îşi trase un scaun de răchită, se aşeză şi-şi turnă o cafea.

— Parcă te-ai scuza, ca şi cum ar fi o crimă să mai câştigi câteva milioane. Du-te, fă-ţi treburile, şi în timpul ăsta gândeşte-te şi la afacerile mele de care se va alege praful dacă nu plec de-aici să port

şi eu câteva negocieri.

— A, afacerile, nu trebuie să uităm de ele.

Tonul lui era uşor sarcastic, dar suficient de aluziv pentru a o pune pe Ruth în gardă.

— Vino cu mine, îi propuse, aplecându-se spre ea, în timp ce Ruth îşi ungea o felie de pâine prăjită cu unt şi marmeladă. În Alcudia e un port vechi, o plajă excelentă, iar satul vechi a fost construit lângă vestigiile unei aşezări romane – şi este şi un muzeu. Le putem vizita pe toate şi te voi prezenta câtorva persoane.

O tenta atât de mult, dar…

— Şi vei sta cu ochii pe mine, ca să nu fug, replică ea, înainte de a muşca din tartină.

— Ştii bine că tensiunea a trecut, Ruth, răspunse Fernando, susţinându-i câteva secunde privirea.

Ruth ştia perfect la ce se referea, deşi nu o spusese cu niciun cuvânt concret.

— Deci, sunt liberă să plec?

Ridicând privirea, zări în ochii lui negri o lucire de îndoială care se risipi imediat. Fernando

ridică din umeri:

— Nu văd nici nu motiv de a nu folosi locul ăsta ca bază. Cu siguranţă, e mai comod decât să închiriezi un apartament într-un hotel zgomotos.

— Da, dar…

Dar, dacă stătea să se gândească, nu exista niciun „dar”… în afară de unul singur.

— Cum rămâne cu Maria Luisa? Nu vreau să mă găsească aici.

— Mă va anunţa din timp când vine.

— Deci, aveţi un aranjament de soiul ăsta? comentă ea, cu jale.

— Da, un aranjament de soiul ăsta. Deci, vii cu mine la Alcudia?

Cererea o stânjenea – sau poate era o provocare, pentru a-i readuce în minte Sevilla? Pentru a-l alege din nou în locul muncii ei?

Ruth preferă să tragă de timp.

— N-ar trebui să mă întrebi mai întâi dacă rămân?

Cu un zâmbet încrezător, Fernando declară:

— Ştiu că vei rămâne. Aşadar, vii cu mine?

Ridicându-şi ceaşca de cafea, Ruth se rezemă de spătar şi sorbi. Mare păcat că nu fusese atât de încrezător şi înainte. Era o idee nouă. Oare îşi pierduse respectul la adresa lui pentru că, anul trecut, nu-i ceruse la fel de categoric să rămână? îi venea să râdă. Femeile erau nişte făpturi peste măsură de complexe, care doreau să aibă un spaţiu propriu, îl cucereau şi apoi se perpeleau pentru că nu le înghesuiau bărbaţii. Voiau să fie şi cu slănina în pod, şi cu buzele unse – zi de zi, se asemănau tot mai mult cu bărbaţii.

— Pentru a treia oară: vii cu mine?

Întrebarea o smulse din visare. Scuturându-şi capul, Ruth refuză:

— Nu, dar îţi mulţumesc pentru ofertă. Nu am nevoie să mă duc la Alcudia, clienţii mei au acoperit deja Polessa.

Deodată, se încruntă.

— Dacă Steve nu se întoarce timp de câteva zile, probabil va trebui să mă duc la Palma ca să văd personal de turişti şi cursele aeriene. Ai idee când vor veni înapoi?

— Nici cea mai vagă idee, răspunse el, sec.

— Nici măcar nu-ţi pasă, aşa-i?

— Ţi-am spus, sunt convins că se va întoarce.

— Fiindcă ai un ştiu ce calitate nemaipomenită care lui Steve îi lipseşte? Nu fi aşa de sigur…

Se ridică, începând să strângă masa.

Fernando se ridică şi el.

— Ba sunt sigur, înţelegi, am o încredere sublimă că se va întoarce la mine.

— Şi tot încrederea asta sublimă în tine însuţi te opreşte s-o iei de soţie? Crezi că e atât de topită după tine încât se va mulţumi să trăiţi în concubinaj toată viaţa?

— În relaţia noastră nu s-a pus niciodată problema căsătoriei, răspunse el, punându-şi ceaşca şi farfuria de cafea pe o tavă.

— Mă surprinzi. N-aş fi crezut că părinţii ei, cu conştiinţa lor de clasă, ar fi prea încântaţi că trăieşte cu un bărbat fără acte în regulă.

— Adică cu nu sunt destul de bun pentru ea?

— N-am vrut să spun asta, cum ştii foarte

bine. Am vrut să spun că, după câte aveam impresia, spaniolii au principii foarte ferme cu privire la fecioria mireselor şi sanctitatea căsniciei.

— Există şi unele excepţii de la regulă, răspunse sec Fernando, luându-i din mâini tava cu vase şi pornind spr sufragerie.

Ruth nu-l urmă imediat; rămase pe loc, privindu-şi şervetul şi întrebându-se ce învăţase din asta. Prea puţin, pe lângă ceea ce ştia deja despre relaţia lor. Iar acel puţin era faptul că Fernando nu dădea niciun semn că i-ar fi fost dor de Maria Luisa, ba chiar că o iubea atât de mult.

Nedumerită, Ruth se duse în dormitor să se schimbe. Trebuia neapărat să şi-i scoată din minte pe Maria Luisa, Steve şi Fernando şi să se concentreze asupra scopului cu care venise pe insula Majorca.

După-amiază, când se întoarse din oraş, uriaşa poartă de fier forjat era deschisă, dându-i de înţeles că Fernando revenise acasă. Acasă,

repetă ea în gând, deznădăjduită, în timp ce străbătea aleea prunduită. Acasă nu la ea, ci la el şi la frumoasa femeie cu care trăia, dar cu care nu avea intenţia să se căsătorească – încă, mai bine zis. Acea despărţire forţată îl putea face să-i simtă lipsa. Absenţa topeşte inima, cum a spus cândva cine ştie ce nătărău.

— Nu mi-ai vorbit despre festivalul muzical care începe săptămâna viitoare în Pollensa – în fiecare duminică, timp de o lună, în mănăstirea Santo Domingo.

Văzuse afişele în oraş şi era curioasă.

Fernando se întoarse către ea dinspre frigider, de unde scotea o sticlă de vin. Părea să fi venit acasă de o bună bucată de vreme. Avea părul umed şi era îmbrăcat lejer, în blugi şi o cămaşă de doc albastru.

— N-a venit vorba. Ai vrea să te duci? o întrebă, turnându-i un pahar de vin.

— Da, dacă voi mai fi aici, murmură Ruth printre dinţi, în timp ce ieşeau pe terasă.

— Ştii, a fost fondat de un englez din

Yorkshire.

— Ce anume, festivalul? întrebă Ruth, nevenindu-i să creadă.

— De un anume Philip Newman; a murit în 1966. Iar festivalul lui muzical continuă să trăiască.

— Fermecător, şopti ea, pe când se aşezau la umbră să-şi bea vinul. Îţi vezi des părinţii? îl întrebă, schimbând subiectul; era prea dureros să discute cu el despre concerte, care îi aminteau de Sevilla.

— Tatăl meu a murit acum patru luni, spuse el încet.

Ruth înghiţi un nod.

— Îmi pare rău, Fernando. Cred… cred că-ţi lipseşte foarte mult. Eraţi apropiaţi.

— Îţi mai aduci aminte, observă el încet, fără s-o privească.

— Îmi aduc aminte totul de la Sevilla. Mama ta cum face faţă?

— Stă la surorile ei, pe Menorca. Altul dintre motivele pentru care m-am mutat aici. Am venit

când tatăl meu era bolnav şi n-am mai plecat. Casa asta e a familiei, iar mama nu voia să rămână goală. Vrea s-o vadă, cândva, locuită tot de o familie.

— Iar mama ta se… înţelege bine cu Maria Luisa?

Zâmbind, Fernando îi aruncă o privire.

— Da, ţine foarte mult la ea. Te afectează cu ceva?

Ruth ridică din umeri:

— Nu, de ce m-ar afecta?

— Fiindcă ţi-am spus odată că mama mea te-ar adora – pe tine.

— Iar acum o adoră pe alta – asta-i viaţa!

Vorbise atât de răspicat, încât era clar că o durea.

— Pot să fac şi eu o baie?

— Eşti invitata mea, aşa că poţi face tot ce doreşti.

— Merg să-mi iau costumul, murmură ea.

— De ce te mai deranjezi? Ieri nu ţi l-ai luat.

— Ieri ţineam să-ţi demonstrez ceva. Azi,

tensiunea s-a risipit.

— Deci pentru mine te-ai trambalat goală pe marginea piscinei?

Pentru prima dată, Ruth recunoscu că aşa era – un soi de gest rebel, cu speranţa că avea şi martori.

— Şi pentru mine, răspunse, cu un uşor surâs. Ştii cum mă excită soarele. Un plonjon în piscină mă răcoreşte imediat.

— De-asta vrei să faci acum baie – te-au apucat iar căldurile? întrebă el, sugestiv.

— Nu pentru tine, Fernando. Şansa asta ai pierdut-o. Sunt doar încinsă şi epuizată, după ce m-am târât toată după-amiaza prin hoteluri.

— Cum a mers?

Întrebarea o surprinse, întrucât se aşteptase ca Fernando să reacţioneze la insulta ei.

— Foarte bine, mai am trei întâlniri mâine după-amiază – trei hoteluri dispuse să ofere o reducere de preţ substanţială, în afara sezonului, desigur. Ar trebui ca, până mâine seară, să le rezolv pe toate.

Fernando se ridică.

— Bine, mă bucur să aud că după-amiaza a fost încununată de succes.

Intrară amândoi în casă.

— Iar ţie cum ţi-a mers? îl întrebă ea. Tot cu succes?

Izbucnind în râs, Fernando o cuprinse cu braţul pe după umăr.

— Vorbim ca un cuplu căsătorit.

În pofida noului nivel de înţelegere la care ajunseseră, atingerea lui o făcea totuşi să se crispeze. Fernando simţi şi el şi-şi lăsă braţul să cadă pe lângă trup.

— Încă nu suntem în apele noastre, aşa-i?

— Ce vrei să spui? întrebă cu voce scăzută.

Fernando îi ridică bărbia:

— Ştii foarte bine, nu te mai preface. Mai ţinem unul la altul şi, oricât de tare ne-am strădui, ne dorim.

— Cred că nici n-a încăput vreodată o îndoială, Fernando, răspunse Ruth, simplu.

— Ai dreptate, dar s-a schimbat ceva şi nu

sunt deloc sigur dacă în bine sau în rău.

Ruth îşi retrase capul, ferindu-şi bărbia de mâna lui.

— Mă rog, nu pot susţine că ştiu la ce te referi.

— La cele de aseară – asfinţitul, cina, conversaţia. La dimineaţa de azi, la acest efort de a simula normalitatea. Putem ajunge până aici, Ruth, şi pe urmă…

Ridică mâna, pocni din degete şi nu mai fu nevoie să spună nimic.

Ruth îşi umezi cu limba buzele uscate.

— Dar… dar ştim deja că nu se va întâmpla nimic. Chiar tu ai spus-o. Toate astea au fost o pedeapsă pentru un lucru despre care încă nu sunt sigură.

— A fost o pedeapsă pentru cele de la Sevilla, spuse el sec.

— Altfel nu s-ar fi putut! Numai atâta am avut şi noi!

— Dar am fi putut avea mult mai mult…

— Dacă veneai în Anglia, aşa cum mă

aşteptasem eu, îl întrerupse ea, pe un ton îngheţat.

Ochii lui negri se îngustară.

— Nu din cauza asta s-a destrămat totul, şi-o ştii foarte bine.

O, Doamne, o ştia, şi-ncă cum! Ruth coborî ochii, agăţându-se de balustrada scării.

— Când mă gândesc la călătoria aia, Fernando, îmi dau seama că au rămas încă atâtea zone cenuşii… Mă acuzi că m-am întors în Anglia pentru munca mea, dar n-a fost numai atât şi n-am fost numai eu de vină. Mi-era teamă… mi-era foarte teamă că nu era dragoste adevărată…

— Cum te-ai putut îndoi de asta? insistă el, cu o expresie aproape ucigaşă în ochi. Am făcut dragoste până în ultimul moment. Dar ştiai că nu aveai intenţia să mă mai revezi vreodată. Inima ta se închisese deja…

— Mi-am închis… da, mi-am închis inima fiindcă şi tu ţi-o închiseseşi pe a ta.

— Te-am implorat să rămâi! Cum ai fi putut lua asta drept răceală?

— Nu vorbeau serios! strigă Ruth, cu ochii plini de lacrimi; înghiţi un nod – nu trebuia să plângă, nu trebuia. Şi nicio clipă n-ar crezut că voi accepta, de-asta ai şi spus-o. Din punctul tău de vedere, totul era onorabil. Făceai oferta, eu refuzam… şi amândoi scăpam foarte uşor.

Fernando o privi lung; expresia turbată dispăruse, înlocuită de nedumerire pură.

— Nu înţeleg femeile, pur şi simplu nu le înţeleg, murmură el, chinuit.

— Şi nici eu nu te înţeleg pe tine! ţipă Ruth. M-ai lăsat să plec, pur şi simplu. Ai venit cu nişte cereri prosteşti şi neserioase, după care m-ai lăsat să ies din viaţa ta. Iar acum, încerci să mă scoţi pe mine vinovată. E o sminteală, o nebunie!

Se întoarse s-o ia la fugă pe scară, dar Fernando o apucă de braţ. Ruth nu se smulse, răsucindu-se doar spre el, revoltată.

— Cine a luat totul iar de la început, Fernando? Ne mergea de minune, efectiv ajungeam să ne cunoaştem unul pe altul mai profund decât am făcut-o vreodată în Sevilla.

Oftă adânc, întretăiat, clătinând din cap – era o situaţie imposibilă.

— Şi să nu care cumva să-mi spui…

— Fiindcă nu poţi accepta adevărul că ne îndrăgostim din nou? sugeră el atât de calm, încât lui Ruth îi veni să-l pălmuiască.

— Nu mai fi aşa de ridicol! Nu ne îndrăgostim deloc!

Ceea ce era adevărat, cel puţin în privinţa ei – nicio clipă nu încetase să fie îndrăgostită de el, iar dacă Fernando se îndrăgostea iar, însemna că înainte n-o iubise. Avusese dreptate să-i refuze oferta – relaţia lor n-ar fi durat niciun an de zile!

— Ba da, insistă el, strângând-o şi mai tare de braţ, şi aş fi preferat să nu se întâmple…

Ruth îl întrerupse, cu un hohot de râs amar:

— De ce, pentru că-ţi strică tema răzbunării? Ia stai…

Ridică mâna şi pocni din degete, deşi zgomotul nu era atât de puternic cu al lui.

— Cred că ai făcut stânga-mprejur. Ai tras concluzia că de fapt ţi-ar plăcea să faci dragoste

cu mine şi ce altă soluţie mai bună ai avea decât aceea de a-ţi croi drum spre patul meu cu ajutorul complimentelor?

Fernando nu se sfii să râdă:

— N-am nevoie de complimente pentru aşa ceva, Ruth. Deja ai recunoscut că ai ceda de bunăvoie.

— Într-adevăr… Dar n-ai îndrăzni să-ţi asumi riscul unei încercări, în caz că, descoperindu-ţi jocul, te-aş refuza. Şi totuşi, cu toate vorbele astea dulci cum să te-ai îndrăgosti din nou, crezi că n-aş putea să te refuz nici moartă.

Ochii lui Fernando se întunecară cu furie, iar Ruth presupuse că avusese dreptate, demascându-i cinismul.

— Eu n-am ajuns atât de departe cu analiza teoriei ăsteia noi, dar oricum nu face decât să-mi sporească îndoielile. Repet, aş fi preferat să nu se întâmple aşa. Aş vrea să pot face ceva ca să opresc lucrurile, dar nu neg adevărul şi aş fi un laş dacă aş încerca.

Pe Ruth o podidiră lacrimile.

— Dar diferenţa e că simţi ceva ce eu nu…

— Ţi-am spus, nu încerca să negi, pentru că nu te cred, insistă el, neclintit.

— Nici măcar nu ştii ce voiam să spun!

— N-am nevoie. Îţi manifeşti deschis dispreţul.

Ruth nu mai suporta, toată acea joacă de-a emoţiile care o arunca de colo-colo ca o tornadă.

— Şi eşti orb, Fernando Serra, nu total dar îndeajuns ca să alegi ce-ţi convine să vezi. Spui că te îndrăgosteşti din nou. Ei bine, asta e deosebirea dintre noi. Eu nu mă pot îndrăgosti din nou de tine, fiindcă n-am încetat niciun moment să te iubesc!

Imediat îşi muşcă buzele, regretându-şi izbucnirea la fel de mult pe cât regreta că îi atrăsese privirea la acea recepţie fatidică.

— Of, lua-te-ar dracu’!

Se răsuci pe călcâie s-o ia la fugă pe scară, dar Fernando o ajunse din urmă şi o cuprinse în braţe.

— O, Doamne, Ruth, ce naiba facem unul cu

altul? N-am vrut să sune aşa – să pară că am încetat să te iubesc şi m-aş îndrăgostit din nou.

— Aşa… aşa a reieşit, suspină ea, cuprinzându-l pe după mijloc, în timp ce simţea cum o părăseau ultimele puteri; nu mai suporta. Of, Fernando, m-am… aşa m-am săturat de toate astea…!

— Ştiu *querida*, şopti el răguşit. Nici eu nu suport să ne certăm aşa, să fii aici şi să nu te am, cu adevărat să fii a mea. Te-am manipulat ca să te pedepsesc şi ai dreptate, îmi fac şi mie la fel de mult rău.

— Nu, Fernando… şopti dureros Ruth, în timp ce gura lui îi atingea obrazul, coborând spre gură.

Dar buzele i se despărţiseră deja, aşteptând căldura şi dragostea care-i lipsiseră atâta vreme.

Fernando gemu înfrânt, pe când buzele li se devorau cu patimă. Braţele lui o strânseră şi mai tare.

— Te rog, îngână Ruth. Nu încă, Fernando. Avem… sunt… avem atâtea să ne spunem…

— Şi le vom spune, *querida*, în timp ce ne iubim.

O ridică în braţe, iar Ruth se agăţă de el, parcă speriată să n-o scape în timp ce o ducea pe scară, spre dormitor.

— Ai spus… ai spus că… o să… vorbim… bâigui ea cu voce slabă.

— Da, vom vorbi, *querida*, se auzi glasul lui Fernando, scrâşnind de dorinţă. Te doresc. Am nevoie de tine. De când am făcut dragoste ultima dată, o clipă nu mi-ai ieşit din minte. Vreau să fiu înăuntrul tău, să pulsez în tine.

Se aplecă, întinzând-o pe pat, iar mâinile ei se repeziră înnebunite la pieptul lui gol.

— Vorbe din astea vrei să auzi? o întrebă, cu respiraţia fierbinte arzând obrazul ei încins.

Din pieptul lui Ruth izbucni un suspin.

— Fernando, nu pot… nu pot face asta… Trăieşti cu Maria Luisa!

Fernando se încordă din tot trupul, cu ochii atât de tulburaţi de dorinţă încât Ruth avu impresia că în veci nu l-ar fi putut opri.

— *Querida*, răspunse el răguşit, mângâindu-i părul revărsat în jurul feţei. Mă cunoşti, ştii că n-aş face ceva ce nu se cuvine. Maria Luisa nu e în inima mea, aşa cum crezi. Tu eşti singura…

— Dar…

— Niciun dar. Ai încredere-n mine, la fel cum ai avut şi la Sevilla. Lasă-mă să te iubesc ca înainte. Suntem împreună şi, pentru moment, numai atâta contează.

Ruth nu răspunse. Îi era imposibil să mai sufle o vorbă, când inima ei era atât de pregătită pentru dragoste. Îşi răsfiră doar degetele peste spatele lui şi îl trase cu putere spre gura dornică, înnebunită de o dorinţă pe care nu şi-o putea ascunde.

Capitolul 7

Într-un târziu, când Ruth se trezi din toropeală, în cameră era întuneric şi cald.

— Nu pleca, mârâi Fernando, apucând-o de şolduri pentru a o trage înapoi spre el. Ai dormit…?

— Dar tu? şopti şi ea, mângâindu-l pe obraji.

— Nu mai ţin minte. Mi s-a rupt filmul. Crezi că am murit, poate…?

Ruth râse, trăgându-l în joacă de păr, iar el, drept răspuns, o penetră completă, dintr-o mişcare simplă şi firească.

— Fernando! exclamă ea, cu uimire amuzată.

— Ce? făcu el chipurile inocent, retrăgându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Eşti nesăţios!

Îl împinse într-o parte şi se dădu jos din pat.

Veioza de pe noptieră se aprinse şi, întorcându-se, Ruth îl văzu pe Fernando rezemat într-un cot.

— Nu fugi să te îmbraci, o rugă el. Lasă-mă

să mă bucur de tine. A trecut atâta timp, Ruth…

Ruth nu voia să se întristeze, după ce se simţise atât de bine. Zâmbi, întinzându-se languros din tot trupul.

— Uită-te cât ai poftă, băi voyeur ce eşti!

Imediat, însă, adăugă:

— Gata! Dacă mai vrei, te costă.

— Plătesc, râse Fernando.

— Nu-ţi dă ţie mâna, la preţurile mele! chicoti ea şi fugi în baie.

De cum închise uşa, însă, râsul îi pieri, înlocuit de o tristeţe deznădăjduită. Îl iubea cu atâta disperare, ştia că o iubea şi el, deşi poate nu destul. Era posibil ca Maria Luisa să fi pătruns atât de profund în viaţa lui, încât relaţia dintre el şi Ruth să nu mai aibă nicio şansă.

Se aşeză pe capacul toaletei, cu capul în mâini. Dintr-odată, îşi dădu seama că tot viitorul ei depindea de alegerea Mariei Luisa. Steve sau Fernando. Nici nu suporta gândul.

— Mergem să facem o baie? îl auzi pe Fernando, strigând-o de-afară.

Nu mai putea gândi limpede. Îşi împinse de pe frunte părul umed, ca şi cum aşa ar fi judecat mai uşor, dar nu-i folosi la nimic; pur şi simplu nu putea gândi.

— E… e întuneric… răspunse ea, pe un ton jalnic.

— În piscina mea nu e niciodată întuneric!

Ruth nu voia să se mai gândească la alegeri şi decizii. Luase singură o hotărâre, aceea de a-l iubi din nou, şi trebuia să se împace cu situaţia.

— O, Fernando, şopti ea fascinată, când ajunse pe marginea piscinei. Ce minunăţie! Un Hollywood în miniatură!

Fernando intrase deja în apă. Bazinul era luminat de jos în sus, iar valurile străluceau irizat, într-un verde pal ispititor. Printre pietre erau instalate lămpi ascunse, aruncând raze de lumină şi pete de umbră prin crevasele care în timpul zilei rămâneau nevăzute. Era un loc vrăjit, într-o toridă noapte majorcană.

— A, ba nici să nu te gândeşti, strigă Fernando, când Ruth se pregăti să sară în apă

lângă el.

— La ce să nu mă gândesc?

— Jos costumul!

— Nu e drept! protestă ea, făcând un pas înapoi.

— În prima zi a fost foarte drept.

Ruth clătină din cap.

— Aia a fost atunci. De ce să fac acum baie goală, când tu…?

Râsul i se opri în gât, când Fernando se dădu peste cap, lăsând să se zărească un fund bronzat.

— O.K., ai câştigat, chicoti ea.

Deodată, Fernando ieşi din apă, în faţa ei.

— Stai aşa, scrâşni, ştergându-se pe faţă.

— Ce mai e?

— Încet, seducător… Aţâţă-mă, ispiteşte-mă…

— Fernando! se tângui Ruth. Scoaterea unui bikini nu are nimic seducător sau ispititor. Dacă, însă, aş purta portjartier şi lenjerie de mătase…

— Hai odată, Ruthie, o îndemnă el.

Deşi zâmbea cu gura până la urechi, Ruth ştiu ce anume îl însufleţea şi se simţi cuprinsă de

emoţie.

Ruthie; era pentru prima oară când o numea astfel, aici, în Majorca. La Sevilla îi spusese de multe ori aşa. O versiune a numelui ei tandră, dulce, aproape copilărească. O, Doamne, cât îl mai iubea, câtă nevoie avea de el!

Zâmbind, luă o poziţie seducătoare şi începu să-şi unduiască şoldurile senzual, în timp ce-şi desfăcea încet încheietoarea de la spate. Când sânii i se eliberară, îl întărâtă cu sutienul costumului de culoarea piersicii, învârtindu-l pe deasupra capului şi smulgându-l în momentul când Fernando întinse mâna după el. Scoase un ţipăt, când el îl prinse şi îl trase scurt. Mişcarea o făcu să-şi piardă echilibrul şi căzură amândoi în apă.

Ruth înota cu agilitatea unui delfin şi se îndepărtă înainte ca Fernando s-o poată opri îşi scoase slipul pe care el reuşise să i-l coboare pe jumătate şi porni spre capătul opus al piscinei, râzând, cu Fernando pe urmele ei.

Când o prinse, hohotea de încântare.

— Nu ştiam că înoţi aşa de bine, gâfâi el,

imobilizând-o la margine.

— Campioană pe şcoală la bras, murmură Ruth.

— Şi eu, răspunse Fernando, trecându-şi o mână peste sânii ei.

Ruth îl cuprinse cu braţele şi picioarele.

— Mai sus, mârâi el, sărutând-o.

Infuzia de dorinţă care o străbătu fu atât de imensă, încât se supuse imediat, ridicându-şi picioarele pe şoldurile lui.

Gura lui i-o cotropi iar pe a ei, în timp ce o penetra, pe cât de brusc, pe atât de senzual. Limba care se repezea printre buzele ei pătimaşe preluă imediat ritmul. Capul lui Ruth i se învârtea ameţitor, pe când tot trupul palpita convulsiv lipit de al lui Fernando.

Apa îi ţinea la suprafaţă. Ruth nu mai avusese niciodată o senzaţie atât de erotică. Îi căută gura cu a ei, iar şi iar, până fură nevoiţi să se desprindă ca să respire.

— O, Doamne, nu… şopti ea abătută, când Fernando se retrase brusc şi, cu ochii înceţoşaţi

de dorinţă, se scufundă sub apă.

Ruth scoase un ţipăt disperat, simţind cum începea să-i dezmierde cu gura şi limba feminitatea. Îşi arcui trupul, aruncându-şi capul înapoi, pe marginea de piatră. Deodată, se stârni un val, Fernando apăru din nou, iar Ruth se agăţă de el şi, imediat, lumea începu să se rotească într-o vâltoare de spumă albă, în timp ce el o pătrundea iar, adânc, complet, cu mişcări atât de frenetice încât o făceau să geamă, în timp ce focul lichid dintr-înşii erupea furios într-o eliberare învăpăiată. Ruth îi acoperi chipul şi gura cu sărutări fierbinţi, în timp ce vâlvătaia îi mai pârjoli preţ de-o clipă, după care se risipi în delicioasa răcoare a apei curate de izvor.

— Eşti… murmură el, sufocat, eşti cea mai frumoasă amantă şi cea mai superbă înotătoare…

— Iar tu eşti campionul şcolii la scufundări, îl tachină Ruth.

Fernando râse cu gura lipită de gâtul ei, apoi o muşcă de bărbie.

— Iar somonii, după ce fac treaba asta, mor,

adăugă ce încet, închizând ochii sub lumina lunii.

— Când, după ce se muşcă de bărbie?

Cu un geamăt, Ruth se desprinse din braţele lui şi porni de-a latul piscinei, înotând încet, fără vlagă. Fernando se săltă pe margine, ca s-o privească. Picioarele bronzate şi musculoase îi atârnau în apă, iar Ruth se apropie şi se agăţă de ele.

— Eşti fericită? o întrebă el, zâmbind.

Înainte de a-l întreba şi ea dacă era fericit, o apucă de mâini şi o ridică din apă, luând-o în braţe.

— Mor de foame, declară Fernando, pe un ton pragmatic. Mergem să mâncăm, la un mirador liniştit şi exclusivist, cu cea mai pitorească vedere spre Cabo de Formentor, iar acolo vom sta de vorbă – cu adevărat.

Îi sărută buzele umede, cald, tandru, trezindu-i-le din nou la viaţă, iar Ruth simţi că se pierdea în iubirea pentru el, şi într-a lui pentru ea, şi puţin i-ar fi păsat chiar şi dacă n-ar mai fi stat de vorbă niciodată.

Ruth oftă prelung, uşurată, când ieşi din holul hotelului, în lumina puternică a soarelui, unde o izbi un val de aer canicular, şocant de fierbinte după răcoarea dinăuntru.

Totul se rezolvase, în condiţii avantajoase pentru ambele părţi. Clienţii ei aveau să fie într-al nouălea cer, în acest hotel. Extraordinar stimulent pentru cifra de afaceri a companiei. Nu se îndoia, campania urma să aibă un succes enorm.

Fernando o aştepta la bordură, rezemat de Mercedes-ul său alb, decapotabil.

— Ai avut succes?

— Da, foarte mult, zâmbi Ruth fericită, în timp ce el îi deschidea portiera.

— Ţi-aş fi putut rezolva eu totul, cu un singur telefon, dacă erai de acord.

Ruth se încruntă, căutându-şi ochelarii de soare în poşetă.

— Credeam că am terminat aseară, la restaurant, cu discuţiile în contradictoriu, spuse ea, cam nervoasă. N-am nevoie să faci tu lucrurile

de care sunt perfect capabilă cu însămi. E firma mea, nu a ta. La naiba, cred că mi-am uitat ochelarii de soare în hotel.

Fernando îi culese de pe bord şi, cu un zâmbet răutăcios, i-i întinse.

Ruth îi putea citi gândurile. Se vedeau cu ochiul liber. Femeile erau nişte fiinţe neghioabe, care ar fi trebuit să stea acasă, la spălat de rufe, nu să încheie tranzacţii... Îşi muşcă buza, trântindu-şi ochelarii pe nas.

— Încotro? întrebă Fernando, pornind maşina. La Manacor, pentru un şirag de perle, la încă, pentru o pereche de pantofi, sau o plimbare romantică până pe peninsula Formentor?

Ruth zâmbi, cu voia bună revenindu-i.

— Sunt prea tânără pentru perle, răspunse ea, pantofi am destui, dar de romantism n-am să mă satur niciodată.

— Dorinţa ta e poruncă pentru tine.

Drumul până la Cabo de Formentor era spectaculos. La curbe, Ruth se agăţa de braţele fotoliului, ţinându-şi respiraţia. Se opriră la Cala

de San Vicente şi admirară pădurile de brazi din sud şi atrăgătoarea plajă cu nisip auriu de jos.

— La Sevilla ai spus că Majorca e mai verde, mai luxuriantă şi mai răcoroasă, dar nu mi-ai spus ce spectaculoasă şi pitorească e, murmură Ruth.

— Sau aglomerată, se plânse Fernando, luând-o totuşi în braţe.

— Fernando! protestă ea.

Un tânăr având pe el doar un şort cu modelul drapelului britanic fluieră insinuant, făcându-i să se întoarcă la maşină, amuzaţi.

— Aş vrea să-mi fi luat la mine costumul, gemu Ruth, în timo ce-şi încheia centura de siguranţă. Marea arată aşa de atrăgătoare.

— Mai bine că nu ţi l-ai luat. N-aş fi suportat ca oamenii să se zgâiască la tine.

— Gelos?

— Obsesiv!

Drumul cobora într-o vale umbrită de brazi şi stejari. Fernando îi arătă plaja ferită de la Formentor şi terasele cu flori ale marelui Hotel Formentor. Trecură printr-un tunel, apoi peisajul

deveni mai arid. Crestele munţilor se înălţau până la altitudini impresionante, iar văile erau adânci. Parcară maşina şi merseră pe jos până în capătul promontoriului, unde îi aştepta o faleză ameţitor de abruptă şi înaltă, coborând spre mare.

— Îţi înţeleg iubirea pentru partea asta a insulei, murmură Ruth meditativ.

— Îmi trezeşte latura sălbatică, răspunse el.

— Nu ştiam că ai şi aşa ceva.

— Am să ţi-o arăt diseară, îi şopti aspru Fernando la ureche.

După ce Ruth îşi epuiză toate adjectivele cunoscute la adresa frumuseţii Capului, Fernando propuse:

— Nicio plimbare n-ar fi completă fără o vizită la peşteri. Te simţi în stare?

— Cu tine ca ghid, aş îndura şi focurile iadului.

În timp ce reveneau spre maşină, Fernando păru cam abătut.

— În privinţa asta, s-ar putea să nu fii prea departe de adevăr, comentă el, enigmatic.

Nu peste mult, Ruth înţelese de ce. Se agăţă de el, în timp ce contempla cu ochi mari splendoarea de coşmar a stalagmitelor şi stalactitelor luminate. Răcoarea din peşteră o şoca, precum şi imensitatea sălilor.

— E uriaşă! exclamă ea. Drach înseamnă dragon, în catalană, nu-i aşa? Crezi că a trăit într-adevăr vreunul aici?

— Cred că aici cu trăit dracul însuşi şi surorile lui, replică Fernando, iar Ruth îl strânse şi mai tare de braţ, înfiorându-se. Vezi catedrala? o întrebă el, arătând în sus.

— Unde?

Urmărindu-i direcţia privirii, lui Ruth i se tăie respiraţia. Privi uluită formaţiunile de rocă stranii, răsucite, luminate multicolor de proiectoare camuflate.

— Nu mi se pare că seamănă cu o catedrală.

— Poate că nu seamănă, râse Fernando. Poate catedrala e după colţ, iar ăsta e Taj Mahal-ul.

— Ascultă, dacă ai de gând să te prosteşti,

mai bine mă duc la grupul cu ghid de-acolo…

Fernando o luă în braţe, sărutând-o, apoi şopti:

— Totuşi, n-ar fi acelaşi lucru, nu-i aşa?

— Poate, dar cel puţin aş afla şi eu câte ceva despre peşterile astea.

— Te învăţ eu tot ce ai nevoie să ştii.

— Dar nu despre peşteri, râse ea şi, trăgându-l de braţ, insistă să-i urmeze pe ceilalţi turişti.

După un timp, şopti:

— Vezi, nu ştiai că unele dintre bazinele astea au apă sărată, infiltrată prin calcar, din mare…

Entuziasmul ei îl făcu să zâmbească, adăugând:

— Nici că Martel, un speolog francez, a explorat primul aceste grote, în 1896. Lacul poartă numele lui şi, dacă nu ne grăbim, pierdem concertul.

O apucă de mână şi o trase grăbit după turiştii care mergeau să se aşeze lângă Lago

Martel.

— Ce bine că te am aici, *querida*. N-am crezut să se împlinească vreodată.

Ruth îşi scutură mâinile ude în chiuvetă şi se întoarse spre Fernando, în braţele lui, privindu-l întrebător.

— Soarta ne-a făcut să fim din nou împreună, Fernando. Steve crede în soartă…

Îi simţi încordarea uşoară a muşchilor şi-şi dori să nu fi adus vorba de Steve. Totuşi, faptul era consumat. Îl cuprinse pe după gât.

— De ce te crispezi aşa când îl pomenesc pe Steve? întrebă ea încet.

Fernando se încruntă, iar Ruth se temu că alesese prost momentul; poate că Fernando nu era gata să se gândească la viitorul lor împreună.

— Fiindcă m-am simţit bine când în viaţa noastră numai exista nimeni altcineva, spuse el, cu expresia îmblânzindu-i-se. Nu vreau să mă gândesc nici la Maria Luisa, nici la Steve, numai la noi. Şi nici la viitor nu vreau să mă gândesc.

Nu asta voise să audă Ruth. Îşi muşcă buzele. Avusese o şansă şi o ratase.

— Nici eu, murmură ea. Dar e necesar, Fernando.

Îl privi cu ochi mari, rugători.

— Acum sunt foarte curajoasă, îi spuse ea, susţinându-i privirea. Vreau să vorbim despre noi, despre Steve şi Maria Luisa. Fac parte din vieţile noastre şi, nu peste mult…

— Şi nu peste mult va trebui să te întorci în Anglia.

Un fior rece o străbătu pe şira spinării şi se desprinse din braţele lui – foarte uşor, observă ea nefericită. Fernando începea deja să devină mai rece. Gafa de a-i fi amintit că în afara Casei Pinar mai existau şi alţi oameni îngheţase totul.

— Da, va trebui, nu-i aşa? replică ea încordată, trântind tigaia pe aragaz.

— E inevitabil, răspunse din spatele ei glasul lui Steve.

Ruth întoarse capul, pentru a-i vedea ostilitatea rece din ochi şi fălcile încordate cu

atâta îndârjire încât se înfioră până-n măduva oaselor. Dintr-odată, totul devenise extrem de serios.

— Şi ce vrei să spui cu asta? îl întrebă, aproape aşteptându-se s-o dea afară din casă.

Fernando nu-i răspunse, stând doar pe loc, cu braţele încrucişate pe piept, şi privind-o ca şi cum expresia lui intensă ar fi fost singurul răspuns necesar.

— Ei, ai sau n-ai de gând să-mi spui şi mie ce-ţi trece prin minte? insistă ea. Nu pot citi gândurile, să ştii.

— Nici eu, *querida*, spuse el încet, dar aş dori să fi avut puterea asta la Sevilla, pentru că atunci aş fi scăpat de multe chinuri. Sevilla nu a fost reală, Ruth. A fost o lume a fanteziei. Creată de om pentru a stimula imaginaţia.

— Cei mai mulţi nu sunt de părerea asta, murmură Ruth, cu inima bătându-i efectiv ireal de tare. Majoritatea oamenilor ar spune că expoziţia a fost organizată pentru a arăta lumii întregi ce aveau cu toţii de oferit.

— Totuşi, noi n-am văzut-o tocmai aşa, comentă el cu tristeţe.

— Atunci, ce am văzut, Fernando?

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Cred că am văzut o fantezie pură.

Ochii albaştri ai lui Ruth se îngustară.

— Unul la celălalt? încercă ea un zâmbet forţat. Tu, Peter Pan, eu, Zâna Zânelor?

Fernando puse capacul peste tigaie şi, înainte de a continua, luă paharul cu vin şi bău.

Oare încerca să spună că nu puteau redobândi ceea ce avuseseră cândva, pentru că nu existase?

— Cam aşa ceva, murmură el în cele din urmă.

Ruth clătină din cap, refuzând să-l creadă.

— A fost destul de real, Fernando. Să nu crezi niciun moment că n-a fost.

— Şi ce era să cred, când tu n-ai spus? Când m-ai părăsit pentru cariera şi partenerul tău?

— Nu… nu te-am…

— Ba da, insistă Fernando, nu dur dar destul

de ferm pentru a o face să întrebe dacă nu cumva aşa era.

— Aş vrea să fi înregistrat pe bandă ultima noastră noapte împreună…

— Doamne Dumnezeule, a însemnat chiar atât de puţin pentru tine încât nu ţi-o mai aminteşti până-n cele mai mici detalii? întrebă el, dispreţuitor.

Dintr-odată, tonul lui începu s-o irite.

— Tocmai fiindcă a însemnat atât de mult nu-mi mai amintesc! protestă Ruth. Tu nu te puteai gândi decât la tine însuţi, te aşteptai să-mi abandonez viaţa dinainte numai pentru tine. Viaţa nu-i aşa de uşoară. Nu-mi mai amintesc să fi spus nu, dar îmi amintesc clar cât de derutată eram. Te-am iubit timp de treisprezece zile din viaţa mea. A avut vreo importanţă, în timpul ăla, restul vieţii mele?

Ochii lui negri se îngustară.

— În mintea mea nu a existat nicio ezitare, nicio derută, numai imboldul de a-mi trăi cu tine tot restul vieţii.

Cuvintele lui o dureau. Îşi luă paharul cu vin, privind în adâncurile lichidului rubiniu.

— Erai în ţara ta, printre ai tăi. Eu mă aflam departe de casă…

— Şi te întrebau dacă nu cumva e doar o aventură de vacanţă? completă el, cu dispreţ.

Ruth clătină din cap, privindu-l cu ochii mari, plini de lacrimi abia stăpânite.

— Niciun moment n-am crezut asta, Fernando, niciun moment din timpul cât am stat cu tine…

— Dar te-ai gândit, după ce ai ajuns în Anglia?

— Nu, nici măcar atunci…

— Şi-atunci de ce, Ruth, de ce naiba nu ţi-ai rezolvat treburile şi nu te-ai întors la mine?

Râzând amar, Ruth clătină din cap; nu-i venea să creadă ce auzea.

— Şi dac-aş fi făcut-o, ce găseam? Pe tine şi Maria Luisa trăind deja împreună, plângându-vă de milă şi consolându-vă reciproc.

Îşi trânti pe masă paharul cu vin şi ridică

palmele spre el.

— Iartă-mă, nu trebuia s-o spun, pentru că nu despre asta e vorba. E vorba de faptul că tu te aşteptai să rămân, iar eu n-am făcut-o. Ţi-am mai spus, şi eu mă aşteptam să vii după mine, mă rugam să vii, ca să fiu sigură că mă doreai cu adevărat, dar tu n-ai venit. Tu mă acuzi pe mine, eu te acuz pe tine. Nici nu mai ştiu care e răspunsul, Fernando. Crede-mă că nu ştiu.

Fernando nu spuse nimic, n-o privi, nici măcar cu înţelegere. Înghiţindu-şi un suspin, Ruth îl lăsă la bucătărie şi ieşi pe terasă, unde era mai răcoare. Pe masa pregătită pentru cină ardeau lumânări. Se aşeză, oftând, şi trase în piept aerul înmiresmat. Aveau să rezolve oare situaţia, şi dacă da, ce avea să urmeze?

Îi simţi mâinile pe umeri şi i le acoperi instinctiv cu ale ei. Fernando se aplecă, depunându-i un sărut uşor pe creştetul capului.

— Fernando, şopti ea, întorcându-se spre el. Steve şi cu mine am vorbit despre toate astea la restaurat, în seara aceea…

Mâinile lui o strânseră mai tare.

— Nu, ascultă-mă, Fernando, e foarte important pentru ceea ce discutăm acum. Am spus că înţelegeam că, într-o atmosferă festivă, se pot întâmpla anumite lucruri…

— „Lucruri”?…

— Bine, că oamenii se pot îndrăgosti. Noi ne-am îndrăgostit, într-o situaţie proprie pentru aşa ceva.

— Ţi-am spus că era ireală.

— Dar pentru mine şi Steve nu era. Şi poate că nici pentru tine şi Maria Luisa n-a fost…

Lăsă fraza neterminată, lăsându-i timp să răspundă.

— Şi eu te iubeam, Ruth, spuse el cu înţelegere, mângâindu-i mâna. Şi Maria Luisa îl iubea pe Steve, şi totuşi a ieşit prost pentru toţi.

— Ştiu, dădu ea din cap, tocmai asta încercam să lămurim atunci.

— Şi aţi ajuns la vreo concluzie?

— Da, oftă ea prelung. Suntem oameni diferiţi, Fernando. Cred că e vorba de mândrie. Tu

erai prea mândru ca să alergi după mine…

Fernando zâmbi, clătinând din cap.

— Nu, nu râde, aşa e, insistă Ruth. Te aşteptai să-mi abandonez viaţa şi cariera pentru tine, pentru că aşa ar fi făcut o fată din Majorca.

La asta, Fernando râse sonor, după care îi ridică mâna la buze.

— Poate că tatăl meu s-ar fi aşteptat la aşa ceva, dar cei din actuala generaţie a neamului Serra în niciun caz. Dar, da, în parte ai dreptate. Am aşteptat să abandonezi totul pentru mine şi, când n-ai făcut-o, n-am alergat după tine nu pentru că aş fi fost prea mândru, ci fiindcă mi-era teamă, la fel cum şi tu te temeai. Nesiguranţa şi frica nu sunt prerogative numai ale femeilor, să ştii.

— Nu mi te pot închipui simţind aşa ceva, murmură ea.

— Ai spus odată că sunt un om de modă veche şi cred că, în unele privinţe, sunt. Un timp, am fost conştient de nechibzuinţa aventurii noastre. Ar fi putut avea consecinţe dezastroase…

un…

Ridică din umeri.

— Să lăsăm asta. Nu vreau să ne mai certăm…

— Discutăm, îl întrerupse Ruth. Nu ne certăm. Fernando, suntem doi oameni raţionali şi vorbim despre situaţia asta aşa cum ar fi trebuit să facem anul trecut.

Fernando dădu din cap:

— Da, iar acum e…

Se întrerupse, iar lui Ruth îi îngheţă inima, fiind sigură că avea să spună că era prea târziu. Simţindu-i încordarea, Fernando se grăbi să continue:

— …timpul să mâncăm.

Se ridică şi o cuprinse în braţe. O sărută tandru, iar Ruth îl îmbrăţişă pe după gât, răspunzându-i cu aceeaşi căldură. Nu era prea târziu, acum nu se mai îndoia de asta. Fernando o iubea, îl iubea şi ea şi erau hărăziţi să fie împreună. Nu mai trebuia decât să-l facă să repete ceea ce spusese la Sevilla – că dorea să rămână cu

el. Ar fi făcut-o. De data asta ar fi făcut-o.

Un singur lucru încă nu era clar. Maria Luisa. Care era locul ei în viaţa lui? Ştia sigur că Fernando n-ar fi făcut pe nimeni să sufere…

Capitolul 8

— Nu poţi merge în Palma cu piciorul în halul ăsta, insistă Fernando.

Ruth se foi, în timp ce el îi schimba pansamentul.

— Cu glezna în halul ăsta, nu cu tot piciorul, îl corectă ea. Nu mai ştii anatomie?

— Ba da, în special pe-a ta, o tachină el, plimbându-şi mâna în lungul piciorului ei bronzat, spre coapsă.

— Să nu-ndrăzneşti! ţipă Ruth, încercând să-l împingă în bazin.

La fel se întâmplase şi accidentul din ajun, se zbenguiseră ca doi copii, iar Ruth alunecase şi-şi scrântise glezna.

— Nu uita că sunt invalidă! adăugă ea.

— Da, invalidă în sensul că nu ai niciun efect, mormăi Fernando, în timp ce-i turna suc din carafa de pe masă.

— Nulă şi neavenită, bombăni Ruth, încercând zadarnic să-şi mişte glezna fără s-o

doară. La fel de nule şi neavenite fuseseră şi eforturile ei de a afla ce anume refuzase Fernando să-i spună în seara aceea. Nu ştia decât că era ceva în legătură cu Maria Luisa, dar Fernando tăcea mâlc. Avea să afle destul de curând, îi spusese el mohorât, de vreo două ori, şi nimic mai mult.

— M-ai putea duce tu cu maşina la Palma, propuse ea, cu voce mică.

Ultimele două zile fuseseră minunate. Fernando o plimbase pe toată insula, ca un ghid perfect şi afectuos, peisajele erau splendide… dar acum, încurcătura asta cu glezna o făcea să se simtă complet nefericită şi vulnerabilă. Noaptea dormise prost, fără să se poată odihni, Fernando insistând să se culce separat.

Noaptea nedormită o făcuse să se gândească la munca ei. De la Steve şi Maria Luisa nu sosise nicio veste şi, cu toate că la încheierea acelui contract factorul de timp nu conta, Ruth era totuşi cam îngrijorată că nu rezolvaseră nimic cu cursele aeriene şi cazările turiştilor la Palma.

Fernando, în şort, îşi trase şi lui un şezlong lângă al ei. Se tolăni în el şi bău cu sete din sucul de portocale, înainte de a-i respinge sugestia.

— Nu, n-am cum să te duc la Palma. Ai nevoie de odihnă şi, în plus, oricum vreau să stai aici, cu mine. Îmi place să te am pe-aproape.

— Nu vrei tu cu niciun chip să-mi văd de treburi, aşa-i? ripostă ea, enervată de refuz şi nevrând să recunoască în celelalte cuvinte un compliment.

— Nu-ncepe iar, Ruth, că de nu, cu mâna mea îţi scrântesc şi cealaltă gleznă, după ce te bat la fund pentru aluzia pe care ai făcut-o. Pentru ultima oară, n-am nicio prejudecată împotriva femeilor care lucrează. Dacă ai fi măritată cu mine, nu ţi-aş cere să stai închisă-n casă zi de zi. Aş dori să faci şi tu ceva…

Dacă ar fi fost măritată cu el. Cum putea face asemenea comentarii, cu atâta nepăsare?

— Maria Luisa mai zboară cu avionul? îl întrerupse ea năzuroasă, refuzând să reţină referirea la căsătorie.

Fernando o privi cu ochii îngustaţi.

— De ce întrebi?

— „De ce întrebi?” îl îngână Ruth, nevenindu-i să creadă. Aş zice că e evident de ce întreb – pur şi simplu vreau să ştiu. Ea şi Steve parc-au dispărut de pe faţa Pământului. Dacă are o slujbă, mă tem să nu-i fie în pericol.

— Poate că e în concediu, sugeră el, evaziv.

Ruth nu se lăsă amăgită.

— Nu e naibii în niciun concediu! Ai pus-o să-şi dea demisia când s-a mutat la tine, aşa-i?

— Categoric, replică scurt Fernando, ridicându-se în picioare. Şi să ştii că a făcut-o de bunăvoie…

— Vezi? Eşti un misogin. Ai constrâns-o până a cedat.

— Şi tu ai fi făcut la fel, spuse el pe un ton obosit, nedorind să înceapă o nouă ceartă. Şi-acum, te las să te odihneşti şi să mai aduni puţin venin, până mă duc să dau câteva telefoane…

— Bine, atunci sun-o şi pe ascultătoarea de Maria Luisa cu ocazia asta şi află când se-ntoarce,

fiindcă m-am săturat de… de…

— De…? insistă sec Fernando, provocând-o să meargă până la capăt.

— De încărcatul maşinii de spălat vase!

Pufnind, Fernando se îndepărtă.

— Fernando, îl strigă ea când ajunse pe terasă.

Întorcând capul, Ruth văzu că se oprise. O privea cu o expresie de îngăduinţă forţată.

— Iartă-mă, îl rugă, regretându-şi sincer izbucnirea. N-am vrut să fiu aşa de nesimţită. Dar m-am săturat de luxaţia asta şi… şi n-ar trebui să fiu aici.

Fernando reveni şi se lăsă pe vine lângă şezlong, luându-i mâna într-a lui ca să i-o mângâie.

— Ştiu că eşti îngrijorată din cauza afacerilor, dar nu te poţi târî prin Palma şchiopătând aşa. E prea cald, nu ţi-ar face bine şi n-ai arăta deloc impresionant cu bandajul ăsta mare înfăşurat pe gleznă, ca şi cum ai fi la începutul unui proces de mumificare.

Încercarea lui de a o înveseli nu avu niciun

efect.

— E singurul motiv pentru care nu mă duci acolo? întrebă ea, din nou cu acea voce de copil pierdut.

Fernando zâmbi.

— Singurul, şi cred că e destul de întemeiat, nu?

— Oricum, răspunse ea dând din cap cu umilinţă, n-am vorbit serios, când am spus că nu vreau să mai stau aici.

— Atunci, cum ai vorbit?

— Am… am vrut să spun că asta e şi casa Mariei Luisa…

— E casa mea, Ruth.

— Dar şi ea locuieşte aici, cu tine, aşa că n-ar trebui să mai rămân.

O învrednici cu un zâmbet trist.

— E cam târziu pentru asta nu crezi? Dacă te mustra conştiinţa, ar fi trebuit să te gândeşti mai devreme.

— M-am gândit, iar tu mi-ai spus să am încredere în tine şi am avut, dar nu vrei să-mi spui

nimic…

— Fiindcă n-are nicio legătură cu tine, insistă Fernando.

Ruth întoarse capul, îşi căută ochelarii de soare şi şi-i puse, ca să-şi ascundă durerea din ochi.

— Deci, nu are nicio legătură cu mine! izbucni ea. O.K., acum ştiu cum stau – adică nicicum!

O sărută uşor pe obraz, dar ea se smulse. Ridicându-se, Fernando îi ciufuli părul cu un gest jucăuş. Ruth refuză să-l privească.

— Iubita mea Ruth, dacă nici acum nu ştii ce simt pentru tine, înseamnă că n-ai să ştii niciodată, dar nu e momentul pentru declaraţii pripite, ca la Sevilla. Acum totul e altfel, trebuie să ţinem seama de noi considerente şi, până nu ştiu exact ce se întâmplă, nu mă vei convinge să discut despre subiectul ăsta.

Furioasă, Ruth îşi smulse ochelarii de pe nas, privindu-l încruntată.

— Ştiu de ce faci asta, îi reproşă ea cu

dispreţ. Pentru că am vrut să mă duci la Palma, ca să-mi văd de treburi… Şi să nu-mi întorci spatele, Fernando!

Dar Fernando continuă să se îndepărteze, fără o singură privire în urmă.

În curând, îl auzi revenind prin curte, zornăindu-şi cheile maşinii în mână.

— Trebuie să plec; te descurci fără mine două ore?

— Mă descurc fără tine şi un an, se răsti ea, mişcându-şi picioarele prin apa de la marginea piscinei.

Fernando plecă fără să-i mai răspundă. Ruth nu putea suferi acele momente, când o lăsa fără nimeni pe care să-şi mai descarce nervii.

Apa din piscină făcea minuni şi, după câteva minute, Ruth îşi încercă din nou tăria gleznei. O mai durea, dar foarte puţin. A doua zi, avea să poată merge cu maşina, ceea ce era hotărâtă să facă, întorcându-se neîntârziat la Palma.

Şchiopătând, intră în casă şi merse spre cabinetul lui Fernando. Voia să sune la adresa din

Palma, în speranţa că, prin cine ştie ce miracol, Steve se întorsese. Ridică receptorul telefonului, cu al cărui model era nefamiliarizată, şi apăsă involuntar pe butonul de redial. Tocmai se pregătea să închidă, când ţăcăniturile se opriră şi răspunse glasul lui Steve.

Îngrozită, Ruth trânti receptorul în furcă. Era imposibil! Inima începu să-i bată nebuneşte, pe când în cap începeau să-i forfotească tot felul de gânduri. Ultimul telefon dat de Fernando de la acel aparat fusese pentru Steve…! Fără să stea pe gânduri, ridică din nou receptorul şi formă repede numărul apartamentului.

Păru să sune o veşnicie.

Steve n-ar fi putut să iasă atât de repede, doar cu câteva secunde în urmă răspunsese. Trântind iar receptorul, lăsă să-i scape un geamăt deznădăjduit.

— Idioato! strigă ea.

Acum, dacă apăsa din nou redial, avea să obţină legătura cu apartamentul. Apelul anterior se pierduse şi nu avea idee care fusese numărul.

Ar fi trebuit să vorbească, să-l întrebe pe Steve unde era şi de ce jocuri prosteşti se ţinea cu Maria Luisa.

Peste trei ore, încinsă şi frustrată de atâta aşteptare, îl atacă pe Fernando de cum opri maşina în faţa casei.

— Înainte de a pleca, l-ai sunat pe Steve. De ce nu mi-ai spus că vorbiseşi cu el? Când se-ntorc? Ce se întâmplă? strigă ea.

— A sunat aici? întrebă Fernando, încruntat, în timp ce ocolea Mercedes-ul şi deschidea portbagajul.

— Nu, răspunse Ruth şi în continuare îi explică totul. Ştiu la ce te gândeşti, spuse ea a sfârşit. Crezi că am făcut-o dinadins, că am vrut să iscodesc…

— Glezna ta pare să-şi fi revenit remarcabil, comentă caustic Fernando.

— Las-o-n pace. Crezi că am făcut-o intenţionat. Ei bine, n-a fost aşa, Fernando, trebuie să mă crezi. A fost doar un accident…

Fernando scoase câteva sacoşe cu cumpărături şi trânti capota portbagajului.

— Mă întreb câte neveste bănuitoare au folosit metoda asta ca să-şi prindă bărbaţii cu mâţa-n sac, comentă el, în timp ce intra în casă cu sacoşele.

— Nu-s nevastă-ta şi nici dacă aş fi n-aş avea suspiciuni. Sau, mă rog… aş avea, dacă mi-ai da motive… ca de pildă… ca de pildă, ascunzându-mi unele lucruri! Ai vorbit cu Steve şi vreau să ştiu…

— Ce talent de detectiv, scrâşni Fernando, întorcându-se spre ea. Dar nu ţi-ar trecut niciun moment prin minte că s-ar putea să fi nimerit fix pe-alături?

— Pe-alături!? izbucni Ruth. Ştiu foarte bine al cui glas l-am auzit la telefon.

— Da, pe-al lui Steve; nota zece pentru perspicacitatea auditivă. Pentru ideea că am vorbit cu el când i-am dat telefon, nota zero.

Ruth păi.

— Maria Luisa? îngăimă ea, prosteşte.

— Da, Maria Luisa. Şi, întrucât ei doi sunt

împreună, e firesc să mai răspundă şi Steve din când în când la telefon.

— Totuşi, ar fi trebuit să-mi spui! Steve e partenerul meu şi… Auu!

Glezna cedă sub greutatea ei, iar Ruth se ţinu de frigider. Fernando o prinse înainte de a cădea de pe picioare.

— Lasă-mă jos!

— Nici nu mă gândesc!

— Unde mă duci? Cre te-a apucat? ţipă ea.

— Te duc în pat, până nu mă enervez şi te-arunc în piscina lângă care te-am lăsat. M-am săturat de mofturile tale, de ieri de când ai alunecat, încep să mă plictisească. Eşti femeie în toată firea, deşi în unele momente pare cam greu de crezut.

Ruth se agăţă de el în timp ce urca scara, până în dormitor, unde o aruncă neceremonios pe pat. Era atât de şocată, încât nu scoase o vorbă.

— Calmează-te, Ruth, îi ordonă el tăios şi tocmai se pregătea să iasă trântind uşa, când cuvintele ei răsunară năvalnic, lovindu-l cu

argumentul suprem:

— De ce e închisă aripa de vest a casei?

Încet, Fernando se întoarse, iar în acea secundă înfricoşătoare Ruth se temu că mersese prea departe. Mâna lui se strânse pe marginea uşii, atât de tare încât chiar şi de la distanţă se vedeau degetele albite.

— Îmi controlezi telefoanele, îmi cotrobăieşti prin casă…

— N-am cotrobăit, se apără Ruth cu convingere. Întâmplarea cu telefonul a fost o greşeală. N-am vrut şi ar trebui să şti că nu mă cobor atât de jos…

Ochii lui erau lipsiţi de expresie.

— Bine, deci ai făcut şi tu o greşeală. Dar pe urmă ai continuat, nu? ţi s-a trezit curiozitatea de a afla mai multe…

— Nu-i adevărat! Mă plictiseam în lipsa ta. Nu-s obişnuită să stau degeaba. Eram curioasă să văd restul casei, mă interesa arhitectura. Şi… şi am găsit nişte uşi încuiate. Ce ai de ascuns, Fernando? îl întrebă ea, pe un ton provocator. Nu

e corect să-mi ascunzi toate aceste lucruri. Ţii legătura cu Maria Luisa, ea e cu Steve, care e partenerul meu, nu al tău. Cu siguranţă, ştii ce planuri au şi când se vor întoarce – dacă se mai întorc. Ne-am simţit atât de minunat în ultimele zile…

— Da, a fost minunat, *querida*, consimţi el încet, cu privirea mai îmblânzită. Şi vreau să continue la fel, până voi fi liber să-ţi ofer mai mult.

Întinse mâinile spre ea, iar Maria Luisa se prăbuşi în braţele lui. Îi simţi bătăile inimii în piept, dar acestea nu reuşiră s-o consoleze decât pe jumătate. Erau atât de repezi, încât înţelese că Fernando era stăpânit de o mare tensiune. Ridică faţa spre el.

— Te iubesc, Fernando, de-asta sunt aşa de înnebunită. Există atâtea aspecte ale relaţiei tale cu Maria Luisa despre care nu vrei să-mi vorbeşti…

— Fiindcă nu pot, Ruth, insistă el cu blândeţe. Nu sunt secretele mele, ca să ţi le destăinuiesc.

— Vrei… vrei să spui că ea e mai importantă decât sentimentele mele?

— Pentru moment, are mai multă nevoie de mine decât ai tu.

La auzul acestor cuvinte, inima lui Ruth începu să bată haotic, dar reuşi să clatine din cap cu neîncredere:

— E cu Steve, Fernando, nu cu tine…

— Dar a fost cu mine de la Sevilla încoace, iar un an de zile nu poate fi şters din existenţă şi din memorie, îi spuse el cu sinceritate. Ştii ce simt pentru tine…

— Tocmai asta e, îl întrerupse Ruth, într-o şoaptă ezitantă, abia auzită. Nu ştiu ce anume simţi. Mă tot… mă tot aştept să…

Gura lui se coborî peste a ei, retezându-i cuvintele. Nici măcar nu o întrebă ce voise să spună.

— Mai bine să punem la rece cumpărăturile congelate, până nu se dezgheaţă, bâigui Ruth, în timp ce Fernando îşi cobora buzele spre gâtul ei.

— Alea pot să mai aştepte, eu nu, murmură el

gutural.

— Glezna… scânci ea jalnic.

— N-am de gând să fac dragoste cu glezna ta.

— Hmmm, oftă Ruth. Acum văd că ştii într-adevăr anatomie, mai spuse ea cu admiraţie, în timp ce mâinile lui îi coborau pe spate, pentru a găsi acea mică zonă erogenă care o făcea întotdeauna să ia foc.

— Trebuie să pleci neapărat azi? întrebă Ruth, în timp ce Fernando se apleca şi o apuca strâns de încheietura mâinii, pentru a o scoate din piscină.

Fernando zâmbi uşor, înfăşurând-o într-un prosop pufos.

— De obicei, eu sunt cel care te imploră să nu pleci la lucru.

— Tu n-ai implorat în viaţa ta, murmură Ruth, rezemându-şi capul ud de cămaşa lui, după care se retrase şi se aşeză pe braţul şezlongului. Aş renunţa la orice, înţelegi, la orice… La

parteneriat, la acţiunile firmei, dacă…

— Dacă…? o îndemnă Fernando, văzând că lăsase fraza neterminată.

Dar Ruth simţea că mersese prea departe. Încă nu era gata pentru aşa ceva.

— Dacă în weekend mă duci la concertul din mănăstirea de la Pollensa.

— Să văd dacă găsesc tichete, răspunse el, înainte de a o săruta dulce pe gură, după care plecă să-şi pregătească hârtiile pentru întâlnirea cu avocatul din Palma.

— Diseară, am să-ţi gătesc ceva bun, mai strigă Ruth, dar Fernando n-o auzi.

Mai târziu, îşi făcu o salată uşoară şi o mâncă pe terasă. Era nefericită. Telefonase de nenumărate ori la apartament, întotdeauna în secret, dar nu-i răspunsese nimeni. Fernando ştia ceva, probabil chiar totul, însă refuza să-i spună.

Tocmai îşi alegea racheta de tenis din dulap, pentru o partidă cu automatul aruncător de mingi, când auzi apropiindu-se o maşină. Nu era Mercedes-ul – ar fi recunoscut oriunde motorul

diesel al maşinii lui Ruth.

Rămânând în penumbra din hol, Ruth privi prin arcada din faţă, cu inima bătându-i înnebunitor de tare. Dacă era Maria Luisa? Văzu oprind în faţa casei un Seat vechi şi prăfuit din care coborâră două femei, sporovăind vesele în spaniolă, ceea ce o mai calmă.

Se întoarceau servitoarele de la fiesta? Ruth ieşi la lumină, sperând ca spaniola ei aproximativă să-i fie de folos.

— Amiga de señor Serra… începu ea.

— Sí, señorita, ya sé. Bună ziua, englez meu e rău. Señor Serra dat telefon, spus că eşti aici. Eu eşti Rosa… ea eşti Dolors.

Era atât de mândră că reuşise să se explice, încât Ruth n-o mai chinui şi plecă spre terenul de tenis, lăsându-le să scoată coşurile şi pachetele din maşină.

Peste o jumătate de oră, făcu un duş şi tocmai se pregătea să pornească foenul, când rămase nemişcată. Auzea râsete şi voci din camerele închise pe care le botezase „aripa de

vest”. Apartamentele servitorilor? O, ce proastă trebuia s-o fi găsit Fernando, dacă-şi închipuise că o uşă încuiată ascundea ceva suspect.

Bătu în uşa deschisă şi intră, pentru a le spune că plănuia să-i gătească lui Fernando ceva la cină. Văzu o primă cameră, mobilată cu gust în tonuri pastelate, spre deosebire de decoraţiunile tradiţionale masive din restul casei. Din acea cameră se deschideau mai mule uşi, iar printr-una din ele apăru Dolores. La vederea camerei pentru copii de unde ieşise spaniola, Ruth zâmbi surprinsă.

Zâmbitoare, Dolores îi făcu semn să intre.

Ajunsă în prag, se opri ca trăsnită.

Rosa stătea într-un fotoliu alb de răchită, lângă fereastră, cu un copil mic în braţe. Se ridică, arătându-i-l mândră.

Ruth holbă ochii cu uimire. Numai un copil nu se aşteptase să vadă în apartamentele servitorilor. Era o fetiţă frumoasă, îmbrăcată în broderie englezească roz pal. Probabil o aduseseră într-unul din coşuri, cu maşina. Până să

spună ceva, se pomeni cu fetiţa în braţe.

— Ce drăgălaşă e… şopti ea în extaz, privind gâgâlicea brunetă, înfăşată într-un şal delicat de dantelă albă.

— Trei luni! anunţă Rosa, mândră. Preciosa, sí?

— O, sí, sí, fu Ruth de acord, sedusă complet de fetiţa ce dormea atât de cuminte în braţele ei. Cómo se llama? Cum o cheamă?

Rosa râse, privind-o ca şi cum ar fi fost firesc să ştie.

— Maria Luisa, ca a ei madre, Maria Luisa.

Camera însorită şi veselă începu să se învârtească, în timp ce Ruth simţea cum i se urca sângele la cap, vâjâind. Nu-i venea să creadă. Nu putea fi adevărat. Fetiţa aceea nu putea fi a Mariei Luisa! Pentru că atunci însemna că era şi a lui…

Fetiţa se mişcă în braţele ei, deschizându-şi ochii somnoroşi. Ruth o privi, abia reuşind s-o vadă limpede, după care ochii i se repeziră înnebuniţi spre Rosa, dar aceasta trecuse în camera alăturată. Mica Maria Luisa gânguri, cu

un zâmbet care lui Ruth îi sfâşie inima.

Ochii i se umplură de lacrimi, împăienjenindu-i vederea complet. Era copilul Mariei Luisa, iar acum înţelegea totul. Toate se potriveau ca piesele unui joc de puzzle, numai inima ei se spărgea în mii de cioburi.

Depuse uşurel fetiţa în pătuţ, iar în clipa următoare o luă la fură spre camera ei, unde intră trântind uşa şi izbucni în suspine sfâşietoare.

Fetiţa Mariei Luisa, copilul lui Fernando! O, Doamne sfinte, aveau un copil împreună, un copil! Preciosa, sí? În sfârşit, înţelegea cât de preţios era lucrul care-i garanta lui Fernando că Maria Luisa avea să se întoarcă la el.

Capitolul 9

Trecuseră două zile, trei? Ruth nici nu era sigură de când revenise în Palma. Dar, odată ajunsă în agitaţia oraşului, o cuprinsese un calm rece, aproape nefiresc. Ca un robot, dăduse telefoanele pe care ar fi trebuit să le dea Steve, iar în restul timpului se plimbase prin oraş, încercând să admire priveliştile, ca o turistă.

Nu se putea învinui decât pe sine însăşi pentru că fusese atât de naivă. Avusese încredere în Fernando, îl iubise, deşi ştia că Maria Luisa făcea parte din viaţa lui.

Pe masă, într-un portofel, se aflau biletele pentru întoarcerea în Anglia. Ea şi Steve ar fi trebuit să plece peste două zile. Iar Ruth era hotărâtă să se urce în avion chiar şi dacă Steve nu apărea până atunci. Abia aştepta să scape de tot ce-i amintea de Fernando.

Ruth se încordă, când auzi un zgomot la uşă. Fernando? Nu. N-ar fi alergat după ea, o dată ce citise scrisoarea în care îi mulţumea politicos

pentru ospitalitate, spunându-i că se întorcea la Palma ca să-şi termine treburile înainte de plecarea în Anglia. Despre dragoste, niciun cuvânt. Nu se mai punea problema. Fernando îi aparţinea Mariei Luisa şi copilului lor, iar în viaţa lui nu exista loc şi pentru ea.

— Steve! strigă ea cu uimire când îl văzu intrând, cu un zâmbet prostesc pe buze, de parcă tocmai ar fi aflat că trăsese lozul cel mare la loteria naţională. Unde naiba ai fost atâta timp? continuă, aruncându-se în braţele lui. Şi ce-i cu extazul ăsta pe tine? A trebuit să-ţi rezolv eu toate treburile…

— Ştiu, iubito. Eşti un înger, te ador, iar în frigider e o sticlă de şampanie, pentru că vreau să sărbătorim împreună.

Ruth îl privi neîncrezătoare. Lipsise atât de mult, fără să-i spună o vorbă, iar acum îi ardea de sărbătoriri!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce să sărbătorim? Că m-ai lăsat cu toată campania asta pe cap, în timp ce tu te zbenguiai prin Valencia…?

— Prin Valencia, Alicante, Gândia… să vezi ce plajă e în Gândia, albă de-ţi ia ochii…

— Steve! îl preveni Ruth; era cu adevărat imposibil.

— Bine, deci vrei un raport de călătorie. Ce zici de asta?…

Zâmbea cu gura până la urechi, iar Ruth simţi în inimă primul junghi de îndoială.

— Maria Luisa şi cu mine ne căsătorim!

Ruth căzu ca o piatră în cel mai apropiat fotoliu.

— Ruth? întrebă Steve, îngrijorat.

Adunându-şi puterile pe care şi le credea secătuite, îl privi fără să-i vină a crede.

— Ai înnebunit, sau ce? scânci ea.

Steve chicoti:

— Ştiam eu c-o să te dobor de pe picioare. Nici eu nu stau prea bine!

Şi o zbughi în bucătărie după şampanie, în timp ce Ruth se prindea cu mâinile de cap.

— Unde-i Maria Luisa acum? întrebă ea nesigură, după ce Steve, entuziast, scoase dopul şi

turnă în două pahare vinul efervescent.

— A luat un taxi până la Pollensa – la Casa Pinar, parcă aşa se cheamă, nu? Am vrut să merg şi eu cu ea, dar mi-a spus că are o mulţime de lămurit cu Fernando şi preferă să se ducă singură.

— Da, nici nu mă mir, murmură Ruth, continuând apoi mai tare: dar pe tine nu te deranjează cu nimic?

— Ce, că a stat la Fernando? Câtuşi de puţin. Sunt exact ca noi – doi buni prieteni.

— Ascultă, Steve, îi spuse ea pe un ton categoric, eşti sigur că vrei să faci asta? E o responsabilitate extrem de mare…

— Ce, căsătoria? râse el. Da, e un pas cam mare pentru cei ca mine, cred, dar amândoi o dorim.

Apoi, deveni serios.

— Suntem nebuni unul după altul, nici n-ar fi trebuit să trăim despărţiţi în anul ăsta care a trecut, dar asta-i viaţa, ce să-i faci…

Deodată, o privi mai atent.

— Şi ţie cum ţi-a mers?

Era o întrebare atât de deplasată, încât Ruth îi aruncă cea mai scârboasă privire de care era în stare.

— Ce întrebare mai e şi asta? întrebă ea, revoltată. Te pierzi ca măgaru-n ceaţă, îţi laşi creierul dominat de emoţii, fără să te gândeşti o clipă la mine…

— Dar tu erai cu Fernando…

— Nu ştiai că sunt cu Fernando, când ai spălat puţina!

— Nu, nu ştiam, dar am…

Ezită, observând dintr-odată cât de palidă era. Glasul îi deveni mai scăzut.

— Maria Luisa şi cu mine ne-am gândit că era bine să vă lăsăm singuri. I-am spus unde aveai să te cazezi, ea i-a transmis lui Fernando…

Ruth îşi înghiţi vaietul de disperare înainte de a-i scăpa din piept. Îşi muşcă buza de jos, înverşunată. Totul fusese o înscenare, iar ea crezuse că Fernando o dorea atât de mult încât numai pentru asta trăsese sforile. Dar cea mai mare parte le revenea Mariei Luisa şi lui Steve.

— N-a mers, aşa-i? întrebă el cu reproş, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l acuze pentru asta. Eu am crezut…

Oftă, clătinând din cap.

— Maria Luisa vorbise cu Fernando, eraţi împreună la Casa Pinar şi am crezut că totul mergea ca pe roate…

— Ca pe roate?!? explodă Ruth.

— Acum e clar că n-a fost cazul… Credeam că, după Sevilla…

Cu un strigăt deznădăjduit, Ruth trânti pe masă paharul de şampanie şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Credeai! Maria Luisa credea! Toţi aţi crezut exact pe dos! N-a ieşit nimic!

După o lungă tăcere, Steve vorbi în sfârşit:

— Îmi pare rău, Ruth. Crede-mă că-mi pare rău…

Când sună telefonul, a doua zi dimineaţă, Ruth se ridică în capul oaselor, buimacă. Dar, la auzul vocii lui Fernando, o străbătu un spasm

dureros, dezmeticind-o pe dată.

— Ruth, Steve e acolo?

Întrebarea lui rece o străpunse până-n adâncul sufletului. Doamne, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei! Era vorba numai de amanta lui, de copilul lor şi de Steve, partenerul ei.

— Doarme. E ceva atât de important încât să-l scol din somn? întrebă ea, uimită de propriul ei sarcasm.

— Da, dar nu-l trezi. Transmite-i un mesaj simplu – în scris, te pricepi la asta.

— Uneori, e singura cale, replică ea rece.

— O cale a laşităţii, Ruth. Mă aşteptam mai mult de la tine, dar… poate că mai meriţi o şansă.

Tonul lui cinic o făcu să se întrebe la ce se referea.

— O… şansă? murmură ea, nesigură.

— Da, în timp ce vei fi aici, ca să-ţi susţii partenerul, ai să-mi poţi explica în faţă de ce ai de gând să mă părăseşti pentru a doua oară în viaţa mea.

— Cum adică, să-mi susţin partenerul?

— Când va ajunge aici, cred că o să aibă nevoie de sprijinul tău.

Inima ei îşi acceleră bătăile, neliniştită. Suna a ameninţare.

— Nu înţeleg…

— Vei înţelege, când ajungeţi.

— Eu nu vin, răspunse ea cu voce fermă. N-are nimic de-a face cu tine…

— Eşti şi tu implicată, o întrerupse Fernando, caustic. Vrei, nu vrei, pe moment eşti singura prietenă pe care o are Steve Cannock.

— Şi de ce-ar avea nevoie de mine? Steve poate lupta şi singur.

— Nu e vorba de nicio luptă, Ruth…

— Nu? izbucni ea, înfruntându-şi lacrimile. Ba eu aş spune că da. Nu suporţi s-o pierzi pe Maria Luisa. Ce-ai de gând să-i faci lui Steve? Să iau cu mine şi trusa de prim-ajutor, ce zici?

Urmă o lungă tăcere, urmată de oftatul lui Fernando. Când vorbi din nou, glasul îi era mai scăzut, aproape epuizat.

— N-am nimic eu el, personal…

— Ba ai totul cu el personal! Şi…

Înecându-se, înghiţi un nod.

— …şi te înţeleg.

Dintr-odată, îi părea rău şi pentru el. Ce şoc trebuia să fi fost, când Maria Luisa îi spusese că avea să se mărite cu Steve!

— Dacă înţelegi, nu mai e nicio problemă. Să fiţi aici amândoi, cât puteţi de repede.

Telefonul amuţi, iar în clipa următoare Steve apăru din dormitor, ciufulit şi cu ochii cârpiţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, somnoros. Cine era la telefon

— Acum să te vadă Maria Luisa… Comentă Ruth prosteşte, în timp ce închidea telefonul cu degete tremurătoare.

— De-o săptămână încheiată mă vede aşa în fiecare dimineaţă, zâmbi obraznic Steve, şi totuşi mă iubeşte. Mă duc să fac un duş, înainte de micul dejun.

Cu un oftat de uşurare, Ruth se duse în bucătărie să pună ibricul pe aragaz. Avea nevoie

de cafeină, pentru a-şi limpezi minţile. Ce-avea să se întâmple? Fernando voia să le interzică mariajul? Să-l distrugă pe Steve, aşa cum ameninţase? Sau urma să le dea binecuvântarea lui şi să-i refuze Mariei Luisa custodia asupra copilului? Indiferent ce intenţii aveam se pregătea un război.

Enorma uşă boltită, de lemn, se deschise pe neaşteptate, iar Fernando Serra ieşi din penumbra antreului, în lumina aproape indecent de orbitoare de-afară.

Din cauza lui Steve, care stătea între ei, Ruth nu-l putu vedea bine. Văzu, încă, că ridica braţul. O secundă crezu, îngrozită, că voia să-l lovească pe Steve, dar apoi observă că mâna se întindea încet, în semn de salut.

În clipa aceea, o cotropi o furie atât de cumplită încât trebui să strângă pumnii pentru a nu se repezi la Fernando să-l lovească în piept. Unghiile i se înfipseră în carne, dar nu simţi nicio durere. Numai inima îi era torturată, şi nu doar

pentru ea însăşi ci pentru toată lumea, pentru toţi în afară de Fernando Serra.

Prin vâjâitul din urechi auzi cuvinte rostite, salutări formale, apoi îl văzu pe Steve intrând, în timp ce Fernando rămânea în uşă.

Instinctiv, mâna lui Ruth se repezi la gură, pentru a opri strigătul. Ochii ei albaştri se aţintiră spre chipul lui, iar în clipa următoare lacrimile în înceţoşară, ca pentru a o apăra de un tablou pe care nu voia să-l vadă.

Chipul lui Fernando era pământiu de nesomn. Avea ochii încercănaţi, duşi în fundul capului. Urma să-şi piardă iubita şi copilul, ceea ce era prea mult pentru el. Încet, traversă terasa, privind-o cu o expresie atât de îndurerată încât Ruth crezu că avea să moară şi ea de disperare.

Fernando întinse mâna, făcându-i semn să intre, dar în clipa aceea Ruth ştiu că niciodată n-avea să mai poată păşi în casa lui. Cu un ţipăt slab, chinuit, îl mai privi o dată şi se răsuci pe călcâie, luând-o la fugă.

În timp ce se îndrepta spre cărarea din

grădină, care ducea la pădurea de brazi şi livada de măslini, auzi un singur strigăt, singuratic, pătimaş, răsunând prin aerul torid:

— Ru… th!

Chemarea fu acoperită de bubuitul furios al propriei sale inimi, în timp ce alerga spre marginea falezei.

Capitolul 10

Ruth se opri pe margine, cu fusta înfoiată de vânt în jurul picioarelor. O briză uscată şi fierbinte îi făcea părul să fluture, uscându-i lacrimile de pe obraji.

Privea marea, dar nu vedea decât expresia torturată a lui Fernando. Când auzi paşi în spatele ei, se răsuci în loc, uşurată, strigând:

— Steve!

Vântul îi purtă exclamaţia spre bărbatul care se apropia.

— Da, sigur, Steve. După cine altul ai striga?

Deznădăjduită, Ruth îl privi pe Fernando, care stătea în faţa ei, încordat şi palid. Îi venea să se repeadă la el, să-l îmbrăţişeze, să se consoleze unul pe altul. Voia să-l audă spunându-i că o iubea şi că nu se întâmplase nimic. Dar aşa ceva n-avea să se mai întâmple – niciodată.

— Am… am crezut că erai Steve, şopti ea într-un târziu. De-asta am venit aici, adu-ţi aminte, pentru el. Ce face?

Fernando nu se mişcă, privind-o doar cu ochi lipsiţi de expresie.

— E şocat, răspunse el. Lucru de înţeles, având în vedere împrejurările. I-am lăsat singuri. Au multe să-şi spună.

— Nu… nu i-ai făcut nimic? întrebă ea, privindu-l cu teamă. N-aş suporta gândul că…

Ochii lui Fernando se îngustară.

— De ce să-l lovesc? Mi se frânge inima pentru el.

— Mincinosule! strigă Ruth dintr-odată. Tu nici n-ai inimă! Dintotdeauna ai vrut să ne distrugi, pe amândoi…

— Ruth…?

— Nicio „Ruth”! Dacă ai venit aici ca să-ţi ceri iertare, mută-ţi gândul. N-am să te iert niciodată şi nici n-am să uit.

Vru să se repeadă pe lângă el, dar Fernando o apucă de braţe şi o răsuci în loc, ţinând-o nemişcată. Atingerea lui era ultima pedeapsă pe care ar mai fi putut-o primi. Mâinile acelea fierbinţi, stigmatizându-i carnea, o ardeau până-n

adâncurile fiinţei, ameţind-o complet.

— Unde te duci? scrâşni el, cu ochii scăpărători.

— La Steve, bineînţeles. De-asta am venit aici, pentru asta m-ai chemat. Are nevoie de mine.

— Acum are nevoie de Maria Luisa, Ruth. Lasă-l în pace… încearcă şi lasă-l, la fel de uşor cum m-ai lăsat şi pe mine.

Gura lui Ruth se întredeschise, şocată.

— Să-l las… să-l las în pace… cum te-am „lăsat pe tine”?!… şopti ea, nevenindu-i să creadă. Steve n-a fost niciodată al meu, dar tu am crezut că erai şi nu te-am părăsit! Tu m-ai alunat din viaţa ta, cu trădările şi minciunile tale!

În ochii lui apăru o expresie ucigaşă, iar chipul palid i se învineţi de furie.

— Trădări? Minciuni? Când n-am făcut altceva decât să te iubesc cu o pasiune pe care tu ai preferat să mi-o arunci în faţă, nu o dată, ci de două ori? Doamne sfinte, ţi-am dăruit inima şi sufletul meu…

— Nu mi-ai dăruit nimic, Fernando! suspină

Ruth. N-ai avut inimă şi suflet decât pentru Maria Luisa.

Fernando o zgâlţâi de braţe.

— Ştii bine că nu-i adevărat! Ştii că între noi n-a fost nimic!

— A fost totul… tot ce credeam că am avut noi doi… la Sevilla… Şi aici. Te-am iubit, am crezut că şi tu mă iubeai…

— Şi te iubesc, Ruth, răsunse el cu atâta pasiune, încât aproape o convinse.

— Nu… Te rog, nu-mi spune asta, Fernando. Ştii că între noi nu poate fi nimic…

— Pentru că-l iubeşti pe Steve? scrâşni el revoltat.

— Nu pentru că l-aş iubi aşa cum crezi tu, ci fiindcă ţin la el, ceea ce e acelaşi lucru… În clipa asta, încearcă să adune cioburile, după ce tu i-ai zdrobit atât de crud viaţa…

— Nu i-am făcut nimic! protestă vehement Fernando. Nu-mi asum nicio vină, niciuna. Maria Luisa ar fi trebuit să-l spună. Ea l-a amăgit. Era de datoria ei să…

— Iar de datoria ta era să-mi spui mie, Fernando, îl întrerupse Ruth. Încă din prima seară, când ne-am întâlnit în restaurantul de lângă port. Trebuia să-mi spui că ea era viaţa ta. Ai lăsat-o să plece cu Steve, iar pe tine m-ai ţinut cu tine în lipsa lor, şi nu aveai dreptul să faci asta. Şi eu ţi-am dat totul, inima şi sufletul meu, iar tu… tu n-ai făcut decât să te foloseşti de mine!

Dintr-odată, strânsoarea mâinilor lui slăbi, iar Ruth profită de ocazie ca să se smulgă din loc. Făcu un pas înapoi, cu o lucire rebelă în ochi şi pumnii strânşi pe lângă trup.

— Acum mă duc la Steve şi am să-l iau de-aici. Ai spus că are nevoie de sprijinul meu şi, măcar în privinţa asta, ai avut dreptate. Niciunul dintre noi nu merită tortura şi chinurile pe care ni le-aţi cauzat voi. Cum nici voi nu vă meritaţi copilul… fetiţa aceea dulce şi cuminte. E prea bună pentru nişte părinţi ca voi; nu merită o asemenea trădare din partea propriilor ei părinţi!

Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă, orbeşte, fără să ştie încotro se îndrepta. Deodată, fu prinsă

din spate, iar lumea se răsturnă în jurul ei, când căzu la pământ, cu Fernando deasupra.

Începu să se zbată, cu disperare, lovindu-l cu pumnii şi picioarele şi strigând toate blestemele care-i treceau prin minte, până când o părăsiră puterile.

— Gata acum, *querida*, iubirea mea, viaţa mea…

— Ticălosule! Te urăsc, te urăsc…!

— Nu urăşti pe nimeni. Iubeşti, mă iubeşti, pe mine şi nu pe altul, cum şi eu te iubesc numai pe tine.

— Minţi! Nu iubeşti pe nimeni! Nici măcar pe Maria Luisa nu mai cred c-o iubeşti, sau pe copilul vostru! Tu nu ştii ce-i aia iubire! Nu eşti decât un prefăcut!

— Iar tu eşti o fermecătoare, adorabilă şi drăgălaşă proastă făcută grămadă.

Fernando avu îndrăzneala să zâmbească, iar Ruth se zbătu înnebunită sub el, ar fu imobilizată de greutatea trupului lui.

— Cum ai putut crede asta despre mine,

Ruth? Tu, draga mea Ruth, cu compania ta de mare succes, cu frumuseţea şi inteligenţa ta, cum ţi-a putut veni ideea că fetiţa Mariei Luisa ar fi a mea?

Ruth avu senzaţia că fusese lovită cu un baros în coaste. I se tăie răsuflarea şi începu să se zbată, pe viaţă şi pe moarte, într-o lume ameţitoare, plină de flăcări roşii şi plumb topit.

— Fernando! strigă ea în cele din urmă, chinuindu-se să se ridice.

Fernando o săltă uşurel, netezindu-i părul umezit de lacrimi în jurul obrajilor.

— Da, sunt aici şi aici voi fi întotdeauna. Pentru tine şi numai pentru tine, draga mea, sărmana mea iubită. Chiar ai crezut că fetiţa Mariei Luisa e a mea?

Gura lui i-o atinse pe a ei, tandru, senzual, încercând să-i alunge confuzia, presărându-i sărutări în lungul buzei de sus, pe faţă, pe gât.

— Te rog, Fernando, îl imploră Ruth. Te rog, spune-mi că aşa e. Spune-mi, spune-mi-o la nesfârşit. Spune-mi că nu e fetiţa ta.

— Nu e a mea, Ruth, iubito. Nici n-ar fi putut să fie vreodată. Cum ai crezut una ca asta?

— Dar… dar trăieşti cu ea, chiar tu ai spus-o, şi…

— Am spus că locuim împreună şi e adevărat, dar nu ca amanţi. Mai mult de-atât, însă, nu puteam spune. Nu aveam dreptul să-i trădez secretele, nici chiar faţă de tine, pe care te ador. Trebuie să mă înţelegi, Ruth. Nicio clipă n-am încercat să te mint, aşa cum m-ai acuzat tu. Ţi-am spus tot ce aveam dreptul să-ţi spun şi am crezut că acceptaseşi.

Ruth îşi trecu degetele peste obrazul lui.

— Adineaori, arătai îngrozitor, atât de tras la faţă, de disperat. Cred că ţii foarte mult la ea.

— Mai mult ţin la tine, *querida*. Arătam atât de rău pentru că mă temeam că te pierdusem. În tot timpul cât discutam raţional cu Maria Luisa, îmi spuneam că ar fi trebuit să discut cu tine, să încerc să te câştig înapoi. Mi-am petrecut ultimul an din viaţă lângă o femeie care nu era a mea.

— Maria Luisa avea nevoie de tine, spuse

Ruth cu blândeţe.

— Dar tu ai şi mai multă nevoie, Ruth. Ai nevoie să fii din nou sigură că te iubesc. Azi era ultima şansă pentru mine, de-asta am insistat să vii aici cu Steve.

— Puteam să nu vin, îl tachină ea, cu blândeţe.

— Am avut eu grijă să vii. Am ştiut să te conving, ai venit, iar acum eşti aici şi niciodată n-am să te mai pierd din ochi. Te voi iubi şi voi face dragoste cu tine până când soarele va înceta să mai apună.

— Asta înseamnă până la sfârşitul lumii… murmură drăgăstos Ruth.

— Atunci, aşa să fie, şopti înfierbântat Fernando, în timp ce mâinile i se apropiau de nasturii bluzei ei. Gura lui i-o acoperi pe-a ei cu o pasiune care n-avea să piară niciodată, iar Ruth se topi în îmbrăţişarea pătimaşă, din toată inima – inima care în sfârşit era liberă să-i aparţină lui.

Bluza i se descheie, iar sânul ei gol fu încălzit de soarele arzător şi de gura lui Fernando care-i

absorbea dorinţa din adâncurile făpturii, o dorinţă pe care Ruth o crezuse pierdută, pentru că niciun alt bărbat nu i-ar mai fi putut-o trezi la viaţă, niciunul – numai el.

— Te iubesc, gemu ea din adâncul sufletului, în timp ce mâinile lui o mângâiau.

— Şi eu te iubesc, frumoasa mea Ruthie, şi niciodată n-ai să mai fugi de dragostea mea, pentru că ne vom căsători, cât de curând, iar soţiile din Majorca nu-şi părăsesc niciodată bărbaţii. Te voi ţine din scurt, toată viaţa.

— Ca în zicala cu capra şi catârul? îl tachină ea.

— Şi în aceeaşi ordine, şopti fierbinte Fernando. Te măriţi cu mine, nu-i aşa, singura mea iubire?

— O, Fernando, da, voi fi soţia ta.

Se agăţă de el, acoperindu-i faţa cu sărutări pătimaşe, risipindu-i toate durerile.

— Şi nici măcar n-a apus încă soarele, murmură ea cu o senzualitate disperată, pe când focul din trup şi dorinţa i se înteţeau până ce

ajunseră amândoi să se zvârcolească în extaz, pe culmea falezei.

— Când iubim aşa, pasiunea şi strălucirea sunt înăuntrul nostru, *querida*.

Iar Ruth ştiu că era adevărat, că iubirea lor, sub soarele fierbinte al Mediteranei, era pecetluită pentru veşnicie în acea ultimă şi disperare izbucnire de văpăi care anunţa nu sfârşitul unei frumoase zile în Majorca, nu, ci începutul iubirii şi al vieţii lor împreună.